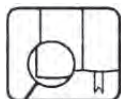

BISERICA ADVENTISTĂ DE ZIUA A ȘAPTEA

STUDII BIBLICE
EDIȚIA INSTRUCȚORI

La sfârșitul acestor zile: Mesajul cărții Evrei

de Félix H. Cortez

ianuarie – februarie – martie

2022

©2021 General Conference of Seventh-day Adventists®.

Toate drepturile rezervate.

Titlul în original: *In These Last Days: The Message of Hebrews*

Studiile biblice pentru Școala de Sabat majori, ediția instructori, integral sau părți din ele, nu pot fi editate, modificate, adaptate, traduse, reproduse sau publicate de nicio persoană sau instituție fără un acord scris în prealabil al Conferinței Generale.

Logoul și numele „Adventist de Ziua a Șaptea” și „Adventist” sunt mărci înregistrate ale Conferinței Generale a Adventiștilor de Ziua a Șaptea și nu pot fi folosite fără autorizarea acesteia.

Studiile Școlii de Sabat pentru majori, ediția instructori, sunt pregătite de Departamentul Școlii de Sabat al Conferinței Generale sub îndrumarea generală a Comitetului Mondial al Școlii de Sabat. Ele reflectă contribuția comitetului și nu reprezintă în exclusivitate punctele de vedere ale autorului/autorilor.

Autor: Félix H. Cortez

Pentru ediția în limba română:

Traducere: Denisa Olariu

Redactare: Gianina Floricel

Lectura traducerii, adaptare: Daniel Brînzan

Corectură: Lavinia Goran

Tehnoredactare: Irina Toncu

Copertă: Liliana Dincă

Textele biblice sunt preluate din traducerea Cornilescu, Casa Bibliei, București, 2012.

La citatele din lucrările lui Ellen G. White este indicat numărul paginii din original, care apare și în ediția electronică în română și în unele ediții tipărite, în text, între paranteze pătrate.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CORTEZ, FÉLIX H.

La sfârșitul acestor zile : mesajul cărții Evrei : ianuarie-februarie-martie 2022 /
de Félix H. Cortez. - Pantelimon : Viață și Sănătate, 2021

ISBN 978-606-087-104-0

Cuprins

Introducere	4
„Mă voi cheltui”	6
1. Epistola către evrei și către noi	11
2. Mesajul cărții Evrei	23
3. Fiul promis	35
4. Isus, Fratele nostru	47
5. Isus, Dătătorul odihnei.....	59
6. Isus, Preotul vrednic de încredere	70
7. Isus, ancora sufletului.....	82
8. Isus, Mijlocitorul noului legământ.....	93
9. Isus, Jertfa desăvârșită	104
10. Isus ne deschide calea prin perdeaua dinăuntru	115
11. Isus, Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre	126
12. Am primit o împărăție care nu se poate clătina	138
13. Stăruiiți în dragostea frățească	149

Introducere

A văzut-o prima dată la biserică. Absorbit fiind în gândurile lui, un tânăr făcea niște comisioane pentru cineva, când, deodată, ceea ce a văzut l-a impresionat puternic. Tabloul avea aproape 2x3 metri, iar portretul fetei exercita o forță de atracție ciudată asupra lui. De ce nu-și putea lua ochii de la ea? Ce să fie oare? După ce s-a gândit puțin, și-a dat seama că era vorba despre ochii ei. Pe tablou era pictat doar chipul fetei și ea se uita foarte concentrată la ceva. Dar la ce anume? Și de ce era atât de absorbită de ceea ce vedea? Multă vreme după aceea, tânărul nu și-a putut scoate tabloul din minte.

Ani mai târziu, Arnold Jiménez, pictorul, a dezvăluit câteva secrete despre opera sa. Tabloul a fost realizat ca să atragă atenția privitorilor spre ochii fetei, dar adevăratul secret se găsea în pupilele ei. Dacă privitorul se uita de aproape, descoperia că acestea reflectau ceea ce fata privea. Ochii ei erau ațintiți asupra lui Isus pe cruce.

Portretul lui Isus din Epistola către evrei poate să exercite asupra noastră o forță de atracție asemănătoare. Mai întâi, Isus este descris ca fiind Conducătorul universului, care stă pe tron, la dreapta lui Dumnezeu. Nenumărați îngeri îl preamăresc, I se închină și îi slujesc (Evrei 1:5-14; 12:22-24). El a câștigat dreptul de a domni pentru că, prin moartea Lui, nimicirea Diavolului a fost asigurată (Evrei 2:14-16). Isus mai este și Marele-Preot care a fost înălțat. Fără păcat și desăvârșit de sfânt, El trăiește veșnic ca să mijlocească pentru noi în sanctuarul ceresc (Evrei 7:26–8:5). El a câștigat dreptul acesta pentru că S-a dat pe Sine ca jertfă fără cusur, o dată pentru totdeauna, eficientă în dreptul fiecărui om și pentru veșnicie (Evrei 10:1-14). De asemenea, Isus S-a făcut Mijlocitorul unui legământ nou între Dumnezeu și poporul Său, un legământ care va rămâne pentru totdeauna (Evrei 8:6-13).

Totuși, nu doar ce a făcut Isus îi captivează pe cititori atunci când se uită la portretul Lui, ci și Cine este El. Isus S-a născut dintr-o femeie, la fel cum și noi am fost născuți, și a fost ispitit și ridiculizat așa cum am fost și suntem și noi. Și, cu toate acestea, El se află în centrul de comandă al universului. Când privim la scena cerească, în care se află diferitele și extraordinarele ființe celeste, ochii noștri sunt atrași spre Cel care Se află în centrul a tot ce există și care, în mod

uimitor, arată ca noi, pentru că a devenit ca noi. Isus, Fratele nostru, este acolo, în cer, reprezentându-ne, în ciuda rușinii păcatului și a căderii noastre.

În persoana lui Isus se intersectează trei dimensiuni ale istoriei mântuirii. Prima este dimensiunea locală, personală. Pentru cititorii sătui de ocările și de greutățile vieții creștine (Evrei 10:32-34), Isus este Căpetenia și Desăvârșirea credinței. Ei trebuie să privească la El, care, la rândul Lui, a suferit din cauza păcătoșilor (Evrei 12:1-4). A doua este dimensiunea colectivă, națională. Pentru poporul lui Dumnezeu care călătorește spre Țara Promisă, Isus este noul Iosua. Ei trebuie să-l urmeze exemplul (Evrei 3,4,11,12). Cea de-a treia este dimensiunea universală. Isus este noul Adam, Fiul omului în care planurile lui Dumnezeu pentru omenire sunt împlinite (Evrei 2:5-10; 12:22-28).

Portretul lui Isus care surprinde toate dimensiunile dragostei lui Dumnezeu pentru noi este subiectul nostru din acest trimestru. Și, după cum imaginea lui Isus reflectată în ochii fetei din tablou a atras privirea tânărului, la fel și imaginea lui Isus, așa cum este zugrăvită în cartea Evrei, să atragă nu doar privirea, ci și dragostea și admirația noastră pentru El, Fratele nostru din ceruri.

Félix H. Cortez este profesor asociat la Seminarul Teologic Adventist din cadrul Universității Andrews, unde predă literatura Noului Testament. Este căsătorit cu Alma Gloria Alvarez și împreună au doi copii, Hadid, care este pastor în New Jersey, și Alma, specializată în arheologie la Universitatea Andrews.

„Mă voi cheltui”

Stimați prieteni și membri ai Școlii de Sabat,
dragi instructori și diriginți,

Resimt tot mai acut nevoia ca, în fiecare zi de Sabat și mai ales în timpul săptămânii, să se vadă între noi o vibrantă lucrare *personală*, de la suflet la suflet.

Importanța timpului pentru a sta de vorbă unul cu altul și pentru ajutorarea celorlalți este înțeleasă oficial. Dar, din păcate, prea multele solicitări din viața profesională și privată ne înghit energia care ne-ar rămâne pentru slujirea *personală* a aproapelui.

De altfel, Biserica este extrem de activă: întreținem ample sisteme de voluntariat, folosim mai multe rețele de lucru, practicăm intens metode de răspândire a adevărului. Cu toate acestea, o lucrare spirituală simplă, constantă și *personală*, de la un suflet la alt suflet, nu se face la nivelul potențialului deținut.

„Mă voi cheltui în totul și pe mine însumi pentru sufletele voastre”, spunea apostolul Pavel (2 Corinteni 12:15), într-o vreme când mijloacele de răspândire a Evangheliei nu se ridicau la nivelul celor de astăzi.

În limbajul Bibliei, această lucrare se numește „formare de ucenici”, o slujire *personală*, directă. Este marea nevoie a adventismului românesc, o nevoie dureros de prezentă. Este porunca expresă a Domnului Hristos și cea mai eficientă strategie misionară. Este soluția care rezolvă mai multe probleme în același timp.

Nevoia de a face ucenici nu se va stinge printr-o lecție biblică, nici printr-un proiect din catalogul misionar pentru 2020. A face ucenici înseamnă mult mai mult decât Departamentul Lucrarea personală și mai mult decât activitățile oricărei instituții. Cum se face lucrul acesta?

Acum avem răspunsuri proaspete. Ne rugăm în fiecare zi ca Dumnezeu să le folosească după cum voiește:

- Biblia ucenicului, cu resurse pentru a deveni ucenici;

- Manualul ucenicului, un program de mentorat pentru cei botezați recent;
- Biserica ucenicului, un răspuns online pentru căutătorii de spiritualitate;
- Proiectul Ucenic, clasa în care înveți de la zero cum să fii ucenic;
- Proiectul Mentor, clasa în care le poți preda ucenicilor;
- Casa Evangheliei, o școală de misiune pentru toate acestea.

Dacă dorești să fii parte din răspuns, contactează-l pe pastorul tău și apoi folosește informațiile primite. Dacă nu ai accesat deja site-ul misiune.adventist.pro, citește acolo mai multe detalii și ne poți scrie direct prin formularele de înscriere.

Așteptăm cu nerăbdare vești de la tine și ne rugăm pentru tine! Ne-am dori să învățăm unul de la altul și toți, de la Duhul Sfânt. Avem nevoie să cunoaștem acel stil de viață în care *ne cheltuim* pentru sufletele celorlalți.

Urmează-L pe Dumnezeu cu aproapele tău!

*Daniel Brînzan,
Departamentul Școala de Sabat/Lucrarea personală*

NU UITA:

PĂRTĂȘIE (5-10 minute)

1. Fiecare membru al Școlii de Sabat se poate bucura de un salut, de un zâmbet, de un bun venit, chiar și musafirii!
2. Fiecare poate să-i încurajeze pe ceilalți, povestindu-le despre un răspuns primit la rugăciune sau o activitate misionară în care a fost implicat(ă).
3. Fiecare le poate împărtăși celorlalți nume de pe lista sa de rugăciune, de la pagina următoare, ca să se roage împreună pentru persoanele respective.

DEZBATERE (20-25 de minute)

1. Putem dezbate ideea principală a fiecărei zile, căutându-i semnificația practică!
2. Este de dorit ca fiecare să se implice în dezbateri, dar fără să acapareze discuția!
3. Citirea zilnică a Bibliei și a Spiritului Profetic, cu ajutorul celor cinci întrebări, poate menține vie viața spirituală!

MISIUNE (5-10 minute)

...

1. Dezbateri de studiu se încheie întotdeauna cu decizii de ordin practic!
2. Fiecare grupă poate planifica o activitate misionară în care să se implice toți membrii.
3. Știrile video ale Școlii de Sabat, care pot fi descărcate și vizionate accedând adresa de internet: resurse.adventist.pro, conțin idei misionare valoroase, care pot fi aplicate!

LISTĂ DE RUGĂCIUNE

MĂ ROG pentru:

Cineva din familie _____

Cineva dintre rude _____

Cineva dintre prieteni _____

Cineva dintre vecini _____

Cineva din biserică _____

Cercetați Scripturile

„Dacă Biblia ar fi citită mai mult, dacă adevărurile ei ar fi înțelese mai bine, noi am fi un popor mult mai luminat și mai inteligent. Sufletul capătă putere prin cercetarea paginilor Scripturii.” – *Sfaturi pentru biserică*, p. 113

IANUARIE

1. Apocalipsa 3
2. Apocalipsa 4
3. Apocalipsa 5
4. Apocalipsa 6
5. Apocalipsa 7
6. Apocalipsa 8
7. Apocalipsa 9
8. Apocalipsa 10
9. Apocalipsa 11
10. Apocalipsa 12
11. Apocalipsa 13
12. Apocalipsa 14
13. Apocalipsa 15
14. Apocalipsa 16
15. Apocalipsa 17
16. Apocalipsa 18
17. Apocalipsa 19
18. Apocalipsa 20
19. Apocalipsa 21
20. Apocalipsa 22
21. Geneza 1
22. Geneza 2
23. Geneza 3
24. Geneza 4
25. Geneza 5
26. Geneza 6
27. Geneza 7
28. Geneza 8
29. Geneza 9
30. Geneza 10
31. Geneza 11

FEBRUARIE

1. Geneza 12
2. Geneza 13
3. Geneza 14
4. Geneza 15
5. Geneza 16
6. Geneza 17
7. Geneza 18
8. Geneza 19
9. Geneza 20
10. Geneza 21
11. Geneza 22
12. Geneza 23
13. Geneza 24
14. Geneza 25
15. Geneza 26
16. Geneza 27
17. Geneza 28
18. Geneza 29
19. Geneza 30
20. Geneza 31
21. Geneza 32
22. Geneza 33
23. Geneza 34
24. Geneza 35
25. Geneza 36
26. Geneza 37
27. Geneza 38
28. Geneza 39

MARTIE

1. Geneza 40
2. Geneza 41
3. Geneza 42
4. Geneza 43
5. Geneza 44
6. Geneza 45
7. Geneza 46
8. Geneza 47
9. Geneza 48
10. Geneza 49
11. Geneza 50
12. Exodul 1
13. Exodul 2
14. Exodul 3
15. Exodul 4
16. Exodul 5
17. Exodul 6
18. Exodul 7
19. Exodul 8
20. Exodul 9
21. Exodul 10
22. Exodul 11
23. Exodul 12
24. Exodul 13
25. Exodul 14
26. Exodul 15
27. Exodul 16
28. Exodul 17
29. Exodul 18
30. Exodul 19
31. Exodul 20

Epistola către evrei și către noi

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Căci aveți nevoie de _____, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta _____”
(Evrei 10:36).

Ți-ai imaginat vreodată cum ar fi să-L auzi pe Isus sau pe unul dintre apostoli predicând? Deținem fragmente și rezumate ale câtorva dintre predicile lor, dar acestea oferă doar o imagine limitată despre ce ar fi însemnat să-i ascultăm. Totuși, Dumnezeu a păstrat pentru noi în Scripturi cel puțin o predică completă: Epistola lui Pavel către evrei.

Pavel s-a referit la propria epistolă ca la un „cuvânt de sfătuire” (Evrei 13:22). Expresia aceasta era utilizată pentru a face referire la predică atât în sinagogă (Faptele 13:15), cât și în închinarea creștină (1 Timotei 4:13). Astfel, se spune că Epistola către evrei este cea mai timpurie „predică creștină completă” pe care o avem. Epistola le-a fost adresată credincioșilor care L-au acceptat pe Isus și apoi s-au confruntat cu dificultăți. Unii au fost făcuți de ocară în public și au fost persecutați (Evrei 10:32-34). Alții s-au confruntat cu probleme financiare (Evrei 13:5,6). Mulți obosiseră și începuseră să se întrebe cu privire la credința lor (Evrei 3:12,13). Se regăsește aici vreunul dintre noi, astăzi?

Totuși, printr-un cuvânt mișcător, apostolul i-a îndemnat pe destinatarii epistolei (și, prin extensie, ne îndeamnă și pe noi) să își păstreze credința în Isus și să își ațintească privirea asupra Mântuitorului, care, în prezent, se află în sanctuarul ceresc.

Ca să înțelegem predica și să-i aplicăm mesajul la viața noastră avem nevoie să cunoaștem istoria comunității de credincioși și situația lor la momentul când au primit epistola din partea apostolului.

1. Care a fost experiența evreilor cărora Pavel le-a adresat epistola, atunci când s-au convertit?

Evrei 2:3,4 _____

Pasajul acesta lasă să se înțeleagă că evreii nu îl auziseră pe Isus în persoană predicând. În schimb, ei primiseră Evanghelia de la alți predicatori care le aduseseră vestea „mântuirii”.

Pavel mai spune că predicatorii „adeveriseră” mesajul lor și că Dumnezeu întărise „mărturia lor cu semne, puteri și felurite minuni”. Aceasta înseamnă că Dumnezeu le dăduse o dovadă experimentală a Evangheliei, bazată pe semne și pe alte manifestări impresionante – între care și „darurile Duhului Sfânt”. Noul Testament relatează faptul că semne precum vindecările miraculoase, alungarea demonilor și revărsarea darurilor spirituale au însoțit adesea predicarea Evangheliei în locuri noi.

La începuturile bisericii creștine, Dumnezeu a turnat Duhul Său peste apostoli, în Ierusalim, ca ei să poată vesti Evanghelia în limbi pe care anterior nu le cunoșteau și să poată face minuni (Faptele 2, 3). Filip a făcut minuni asemănătoare în Samaria (Faptele 8), Petru, în Iope și în Cezareea (Faptele 9, 10), iar Pavel, în lucrarea lui din Asia Mică și din Europa (Faptele 13–28). Aceste fapte pline de putere au fost dovezi palpabile care au adeverit solia „mântuirii” – instaurarea Împărăției lui Dumnezeu, izbăvirea de sub condamnare și eliberarea de puterile răului (Evrei 12:25-29).

Duhul Sfânt le-a dat primilor creștini convingerea că păcatele le fuseseră iertate; drept urmare, nu le era teamă de judecată, rugăciunile lor erau înălțate cu îndrăzneală și încredere, iar experiența lor era plină de bucurie (Faptele 2:37-47). De asemenea, Duhul Sfânt îi elibera pe cei care erau robi forțelor răului, aceasta fiind o dovadă convingătoare a superiorității puterii lui Dumnezeu și a faptului că Împărăția Lui se întemeiase în viața lor.

Care este istoria convertirii tale? Cum ți-a fost întărită credința în Isus Hristos ca Domn și Mântuitor personal? De ce este bine ca, din când în când, să îți aduci aminte de modul în care Dumnezeu a lucrat în viața ta la început, ca să te aducă la El?

Când și-au mărturisit credința în Hristos și s-au alăturat bisericii, credincioșii au stabilit anumite granițe care i-au făcut să fie deosebiți de restul societății. Din nefericire, acest lucru a ajuns să constituie o sursă de conflict, pentru că, implicit, comunitatea și valorile lor au fost judecate în mod negativ.

2. Care a fost experiența evreilor după convertirea lor?

Evrei 10:32-34; 13:3 _____

Este foarte probabil ca destinarii epistolei lui Pavel să fi suferit atacuri verbale și fizice din partea mulțimii ațâțate de împotriviți (Faptele 16:19-22; 17:1-9). De asemenea, ei au fost închiși și este posibil să fi fost și bătuți, pentru că autoritățile aveau puterea de a aplica pedeapsa și întemnițarea în timp ce adunau dovezi, de multe ori fără să urmeze normele judiciare corespunzătoare (Faptele 16:22,23).

3. Cum ne ajută experiențele lui Moise și ale destinatarilor Primei epistole a lui Petru să înțelegem de ce credincioșii creștini au fost persecutați?

Evrei 11:24-26 _____

1 Petru 4:14,16 _____

„A suferi ocară lui Hristos” înseamnă pur și simplu a ne identifica cu Hristos și a îndura rușinea și abuzul pe care această asociere cu El le implică. Ostilitatea publică împotriva creștinilor a fost urmarea comportamentului lor specific religios. Oamenii se pot simți ofențați de practicile religioase pe care nu le înțeleg sau de oamenii al căror stil de viață și conduită morală i-ar putea face pe ceilalți să se simtă vinovați sau rușinați. Cam pe la jumătatea primului secolul d.Hr., Tacit i-a considerat pe creștini ca fiind vinovați de „ură împotriva umanității”. – Alfred J. Church și William J. Brodribb, trad., *The Complete Works of Tacitus, Annals*, 15.44.1). Oricare a fost motivul exact al acestei acuzații, cu siguranță falsă, mulți dintre primii creștini, precum cei cărora Pavel le-a scris epistola, au suferit pentru credința lor.

Orice om suferă, fie că este creștin sau nu. Dar ce înseamnă să suferi pentru Hristos? Cât din suferința cu care ne confruntăm este de dragul lui Hristos și cât reprezintă urmarea alegerilor noastre?

Cititorii epistolei lui Pavel au ținut cu succes la credința și la angajamentul lor față de Hristos, în ciuda respingerii și a persecuției. Totuși, conflictul a făcut ravagii pe termen lung. Creștinii au luptat lupta cea bună și au ieșit victorioși, dar și istoviți.

4. Care au fost o parte dintre provocările cu care s-au confruntat credincioșii?

Evrei 2:18 _____

Evrei 3:12,13 _____

Evrei 4:15; 10:25 _____

Evrei 12:3,12,13 _____

Evrei 13:1-9,13 _____

Epistola ne spune că evreii au continuat să treacă prin greutăți. Atacurile verbale și, poate, și de altă natură împotriva onoarei lor au continuat (Evrei 13:13). Unii credincioși se aflau încă în închisoare (Evrei 13:3) – o situație care poate că a secătuit biserica din punct de vedere financiar și psihologic. Ei erau oboșiți (Evrei 12:12,13) și puteau foarte ușor să-și „[piardă] inima” (Evrei 12:3).

Este un lucru obișnuit în rândul persoanelor și al colectivităților ca, după ce entuziasmul victoriei trece, mecanismele psihologice de apărare și de altă natură să se relaxeze și oamenii să devină mai vulnerabili în fața unui contraatac din partea dușmanilor.

5. Ce i s-a întâmplat lui Ilie?

1 Împărați 19:1-4 _____

„Dar o reacție care urmează adesea după o credință tare și un succes strălucit s-a declanșat în ființa lui Ilie. El se temea că reforma începută pe Carmel nu va dura mult și l-a cuprins descurajarea. Atunci fusese înălțat pe vârful Pisga; acum se afla în vale. Când fusese sub inspirația Celui Atotputernic făcuse față celor mai aspre încercări ale credinței, dar în acest timp de descurajare, cu amenințarea Izabelei sunându-i în urechi, văzându-l pe Satana luptând încă pentru biruință prin complotul acestei femei nelegiuite, el și-a pierdut încrederea în Dumnezeu. El fusese înălțat peste măsură de mult și reacția a fost înspăimântătoare. Uitându-l pe Dumnezeu, Ilie fugea tot mai departe, până când s-a găsit singur, într-o pustie întristătoare.” – Ellen G. White, *Profeți și regi*, pp. 161, 162.

Gândește-te la ocaziile în care ai căzut în viața ta de credință și încearcă să înțelegi circumstanțele și factorii care au contribuit la această prăbușire. Cum ai fi putut proceda altfel?

Ce i-a sfătuit apostolul pe destinatarii epistolei lui să facă, având în vedere situația în care se aflau? Ce putem învăța din cartea Evrei, care să ne fie de folos? În continuare vom analiza modul în care Dumnezeu l-a ajutat pe Ilie să-și revină din descurajarea lui.

6. Ce a făcut Dumnezeu ca să-i restaureze credința lui Ilie, slujitorul Său?

1 Împărați 19:5-18 _____

Modul în care Dumnezeu a relaționat cu Ilie după evenimentul de la Carmel este impresionant, pentru că arată grija duioasă și înțelepciunea cu care El Se ocupă de cei care sunt în strâmtorare și care se luptă să-și recapete credința. Dumnezeu a făcut multe lucruri pentru Ilie. În primul rând S-a îngrijit de nevoile lui fizice. I-a oferit hrană și I-a lăsat să se odihnească. Apoi, în peșteră, I-a dojenit cu bunătate – „Ce faci tu aici, Ilie?” – și I-a ajutat să înțeleagă mai în profunzime modul în care El lucrează și Își aduce la îndeplinire planurile. Dumnezeu nu era în vânt, în cutremur sau în foc, ci într-un susur blând și subțire. După aceea, Dumnezeu i-a încredințat lui Ilie o lucrare de făcut și I-a asigurat din nou de ajutorul Său.

7. Ce i-a îndemnat Pavel pe creștini?

Evrei 2:1 _____

Evrei 3:12-14 _____

Evrei 5:11-6:3 _____

Evrei 10:19-25 _____

În cartea Evrei găsim numeroase îndrumări pe care apostolul li le-a dat cititorilor ca să-i ajute să-și recapete puterea și credința pe care le avuseseră la început. Apostolul le sugerează să practice ospitalitatea și să-i viziteze pe cei din închisoare, ceea ce presupunea și împlinirea nevoilor acestora. Pavel îi îndeamnă să fie generoși și să nu uite că Dumnezeu nu îi va abandona (Evrei 13:1-6). De asemenea, el îi mustră și îi încurajează; îi avertizează să nu se îndepărteze de lucrurile pe care le-au auzit (Evrei 2:1) și „să nu aibă o inimă rea și necredincioasă” (Evrei 3:12); și îi îndeamnă să crească în înțelegerea credinței lor (Evrei 5:11–6:3). Pe lângă acestea, el le atrage atenția asupra importanței participării constante la serviciile din cadrul bisericii (Evrei 10:25). Pe scurt, apostolul îi sfătuiește să fie uniți, să se încurajeze unii pe alții și să se îndemne la dragoste și la fapte bune; totodată, el îi înalță pe Isus și lucrarea Sa din sanctuarul ceresc în favoarea lor (Evrei 8:1,2; 12:1-4).

8. Ce idee subliniază Pavel în versetele următoare, în mod deosebit cu privire la timp?

Evrei 1:2 _____

Evrei 9:26-28 _____

Evrei 10:25; 36-38 _____

Evrei 12:25-28 _____

Un element foarte important pe care apostolul îl subliniază și care adaugă o notă de urgență îndemnului său este acela că cititorii epistolei trăiesc chiar „la sfârșitul acestor zile” (Evrei 1:2) și că făgăduințele sunt pe punctul de a se împlini (Evrei 10:36-38). Un aspect interesant pe care îl vom observa este că, pe parcursul epistolei, Pavel compară publicul căruia i se adresează cu generația din pustie, care s-a aflat chiar la hotarul Canaanului, gata să intre în Țara Promisă. El le reamintește credincioșilor: „Încă puțină, foarte puțină vreme, și Cel ce vine va veni și nu va zăbovi” (Evrei 10:37), iar apoi îi încurajează: „Noi însă nu suntem din aceia care dau înapoi ca să se piardă, ci din aceia care au credință pentru mântuirea sufletului” (Evrei 10:39). Acest ultim îndemn le reamintește cititorilor de atunci, și ne reamintește și nouă, despre pericolele pe care poporul lui Dumnezeu le-a avut de înfruntat de-a lungul istoriei, chiar înainte de împlinirea făgăduințelor Domnului.

Cartea Numeri vorbește exact despre acest lucru. Raportul biblic spune că de două ori a suferit poporul Israel înfrângeri semnificative, chiar înainte să intre în Țara Promisă. Prima dată s-a întâmplat când mai mulți lideri au răspândit îndoieli în tabără și au făcut ca poporul să-și piardă credința. Drept urmare, adunarea a decis să numească un nou conducător și să se întoarcă în Egipt, chiar când erau pe punctul de a intra în Canaan (Numeri 13 și 14).

A doua oară, israeliții au fost prinși în senzualitate și în închinarea falsă, la Baal-Peor (Numeri 24, 25). Când Balaam nu a reușit să aducă blestemul asupra copiilor lui Israel, Satana a folosit ispita de natură sexuală pentru a-i târî în închinarea falsă și în păcat și a aduce dezaprobarea lui Dumnezeu asupra lor.

Pavel îi avertizează pe cititorii epistolei sale cu privire la ambele pericole. În primul rând, îi îndeamnă să rămână tari în mărturisirea credinței lor și să-și aștească privirea asupra lui Isus (Evrei 4:14; 10:23; 12:1-4). În al doilea rând, îi avertizează cu privire la imoralitate și la poftă (Evrei 13:4-6). În final, îi îndeamnă să-i respecte și să-i asculte pe liderii lor (Evrei 13:7,17).

David A. de Silva explică foarte clar de ce primii creștini au fost persecuțați: „Creștinii au adoptat un stil de viață care avea să fie considerat antisocial și chiar subversiv. Loialitatea față de zei, manifestată prin participarea pioasă la sacrificii și altele asemănătoare, era văzută ca un simbol al loialității față de stat, față de autorități, față de prieteni și față de familie. [...] Prin faptul că se abțineau de la aceste lucruri, creștinii (la fel ca evreii) au fost priviți cu suspiciune, ca potențiali călcători ai legii și ca elemente subversive din cadrul imperiului.” – *Perseverance in Gratitude* p. 12.

„Pentru cel descurajat, există un remediu sigur – credință, rugăciune, lucrare. Credința și activitatea vor aduce asigurare și satisfacții care vor crește zi de zi. Ești ispitit să faci loc simțămintelor de presimțiri sumbre sau de descurajare profundă? În zilele cele mai întunecoase, când aparențele se arată mai amenințătoare, nu te teme. Ai credință în Dumnezeu. El cunoaște nevoile tale. El are toată puterea. Dragostea și mila Lui nemărginită nu obosesc niciodată. Nu te teme că El nu-și va îndeplini făgăduința. El este Adevărul veșnic. Niciodată nu-și va schimba legământul pe care l-a făcut cu aceia care-L iubesc. Și El va revărsa asupra slujitorilor Săi credincioși măsura priceperii pe care nevoia lor o cere.” – Ellen G. White, *Profeți și regi*, pp. 164, 165.

Studiu la rând¹:

1 Ioan 5 – Apocalipsa 3

Evanghelizare, subcapitolul „Lucrarea pentru cei din clasa de mijloc”

1. Care este mărturisirea făcută de Dumnezeu despre Fiul Său?

2. Care este porunca „pe care am avut-o de la început”?

3. Cum sunt caracterizați batjocoritorii din vremurile din urmă?

4. Cine va cârmui neamurile cu un toiag de fier?

5. Din cine este alcătuit în principal poporul lui Dumnezeu?

¹ Întrebările sunt alcătuite pentru stimularea lecturării zilnice a Bibliei și a scrierilor lui Ellen G. White, și nu în mod necesar pentru aprofundarea anumitor subiecte.

Texte-cheie: Evrei 2:3,4; 1 Petru 4:14,16; Evrei 13:1-9,13; 1 Împărați 19:1-18; Evrei 3:12-14; Numeri 13.

I. Privire generală

Introducere

La început, cartea Evrei a fost citită și primită de către biserica creștină timpurie ca o scrisoare din partea apostolului Pavel. Paternitatea literară a lui Pavel este atestată de faptul că Epistola către evrei a fost inclusă între epistolele pauline din manuscrisele grecești. În cele mai vechi manuscrise existente, care datează din jurul anului 200 d.Hr., Epistola către evrei este așezată imediat după Epistola către romani. În prezent, o găsim chiar înaintea de celelalte epistole din Noul Testament: Iacov, 1 și 2 Petru, 1, 2 și 3 Ioan și Iuda.

Cartea Evrei nu începe în modul obișnuit în care se scrie o scrisoare, cu protocolul standard (vezi Evrei 1:1-3). Într-adevăr, din carte lipsește numele lui Pavel, lipsesc destinatarii specifici, salaturile, precum și mulțumirile (compară cu Filipeni 1:1-11). Totuși, epistola se termină așa cum se scriu scrisorile. În ea, autorul, pe care Ellen G. White îl atestă ca fiind Pavel, oferă îndemnuri pertinente cititorilor săi: „Vă rog, fraților, să primiți bine acest cuvânt de sfătuire” (Evrei 13:22). De asemenea, el adresează salutări bisericii, precum și liderilor ei: „Spuneți sănătate tuturor mai-marilor voștri și tuturor sfinților” (Evrei 13:24). În concluzie, apostolul adaugă la final urări de rămas-bun: „Harul să fie cu voi cu toți!” (Evrei 13:25). Așadar, în lumina diferențelor pe care le-am observat, putem spune că, într-o anumită măsură, Evrei este o epistolă neobișnuită.

Temele studiului:

Studiul din săptămâna aceasta evidențiază trei lucruri: „genul” epistolei, publicul căruia i se adresează și „sfârșitul acestor zile” în care cititorii trăiesc.

II. Comentariu

Genul literar al cărții Evrei

Stilul scrierii cărții Evrei a fost identificat ca fiind cel al unei omilii sau predici creștine. Care sunt argumentele textuale pe baza cărora epistola este considerată o predică?

În primul rând, Pavel își caracterizează lucrarea ca fiind un „cuvânt de sfătuire” (Evrei 13:22), care este cel mai bine înțeles ca un discurs oral. În mod similar, în timpul primei lor călătorii misionare, Pavel și Barnaba au mers în Sabat

la sinagogă în Antiohia din Pisidia. Liderii sinagogii i-au întrebat dacă „[au] un cuvânt de îndemn pentru norod” (Faptele 13:15). Atunci, Pavel s-a ridicat și a ținut în sinagogă predica misionară care este consemnată în Faptele 13:16-41.

În al doilea rând, cartea Evrei folosește pronumele personal la persoana întâi plural (noi/nouă/al nostru) într-un mod specific. Acest lucru îi permite vorbitorului să se identifice cu publicul său și, în același timp, să își afirme autoritatea.

În al treilea rând, aici sunt mult mai multe referiri la vorbire și la auzire, spre deosebire de cele la scriere și la citire care caracterizează compozițiile lui Pavel în alte locuri. Să analizăm următorul exemplu: „... despre care **vorbim**” (Evrei 2:5); „Asupra celor de mai sus, avem multe de **zis** și lucruri grele de tâlcuit, fiindcă v-ați făcut greoi la **pricepere**” (Evrei 5:11); „Măcar că **vorbim** astfel...” (Evrei 6:9); „Punctul cel mai însemnat al celor **spuse** este...” (Evrei 8:1); „Și ce voi mai **zice**?” (Evrei 11:32) (subliniere adăugată).

În al patrulea rând, o alternare iscusită între expunere sau **explicație** și îndemn străbate întreaga epistolă. Un orator din perioada greco-romană folosea acest tipar pentru a-și transmite mesajul fără a pierde atenția ascultătorilor săi. Acest artificiu oratoric ne ajută să identificăm rapid tiparele de alternare din cartea Evrei. Astfel, observăm că expunerea din Evrei 1 duce direct la îndemnul din Evrei 2:1-4. Subiectul din Evrei 2:5-18 se schimbă imediat într-o aplicație în Evrei 3:1. Dezbateră din Evrei 3:2-6 este încheiată prin locuțiunea adverbială „de aceea”, care, la rândul ei, trece mai departe în îndemnul din Evrei 3:7-13. Apoi, explicația din Evrei 3:14-19 este aplicată în Evrei 4:1, în timp ce expunerea din Evrei 4:2-10 continuă în expunerea din Evrei 4:11-16 etc. (Pentru mai multe informații despre alternarea expunere-îndemn din Evrei, vezi Donald A. Hagner, *Encountering the Book of Hebrews: An Exposition*, Encountering Biblical Studies p. 28.)

În al cincilea rând, modul în care Pavel introduce subiectele vorbește în favoarea unei forme orale a discursului prin care el creează un efect cumulativ. Ulterior, aceste teme sunt dezvoltate în întregime. De exemplu, faptul că Isus S-a făcut părtăș cu oamenii, despre care se vorbește în Evrei 2:14-18, devine tema pasajului din Evrei 5:1-10. Credința Lui, descrisă în Evrei 3:1-6, este lămurită mai bine în Evrei 12:1-3. Rolul Său de Mare-Preot (Evrei 4:14; 5:1-10) este descris mai amănunțit în Evrei 7:1-9:28.

Pe scurt, dacă este să considerăm Epistola către evrei „un cuvânt de sfătuire”, atunci concluzia inevitabilă este următoarea: ea a fost concepută ca o predică, cel puțin la început. Elementele din epistolă care întăresc această concluzie sunt: (1) utilizarea specifică a pronumelui la persoana întâi plural,

(2) referirile la aspectele ce țin de auzire și vorbire, (3) alternarea între expunere și îndemn, precum și (4) modul în care Pavel introduce subtil temele, iar mai târziu le elaborează.

De meditat: Unde mai întâlnim în Biblie sau în Noul Testament predici care au fost consemnate și cum sunt ele în comparație cu cartea Evrei? Ce elemente au în comun cu Epistola către evrei și ce elemente diferă?

Publicul căruia Epistola către evrei i se adresează

Identitatea destinatarilor cărții Evrei nu este clar dezvăluită deoarece lipsește introducerea-standard a unei scrisori, în care destinatarii ei ar fi fost numiți. Ceea ce putem spune cu certitudine pe baza textului biblic este că destinatarii sunt creștini. Această concluzie pare să fie clară din apelul pe care Pavel li-l adresează, ca ei să țină la mărturisirea lor: „Astfel, fiindcă avem un Mare-Preot însemnat, care a străbătut cerurile, pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, să rămânem tari în mărturisirea noastră” (Evrei 4:14; vezi și Evrei 10:23). Un aspect foarte dezbătut este dacă destinatarii au fost evrei creștini, creștini dintre neamuri sau un public mixt. Epistola nu pomenește niciodată de evrei sau de creștini, și nici de tăierea împrejur sau de templu (a nu se confunda nici cu „Locul preasfânt/Locul sfânt”, nici cu „cortul” la care se face referire adesea). Mai mult, epistola se abține de la aluzii dezbinătoare la adresa evreilor sau a neamurilor. Aceste dovezi vorbesc în favoarea unui public mixt. Astfel, titlul „către evrei” este o presupunere antică în legătură cu destinatarii epistolei. Indiferent cine ar putea fi acești „evrei”, grupul important de care ei trebuie să aparțină este cel al „[poporului] lui Dumnezeu” (Evrei 4:9).

Epistola a fost adresată unei comunități de creștini care, în mod evident, au trecut printr-o experiență în trei faze.

Prima fază a fost cea a evanghelizării, care a fost realizată de martorii oculari ai lui Isus și de cei care L-au auzit (Evrei 2:3). Faza aceasta a fost însoțită de semne de la Dumnezeu, de minuni și de revărsarea Duhului Sfânt (Evrei 2:4). Aceia care au devenit creștini în această etapă au fost „luminați” și „au gustat darul ceresc și s-au făcut părtași Duhului Sfânt” (Evrei 6:4,5). În virtutea unei asemenea experiențe, comunitatea și-a dezvoltat identitatea de grup și s-a deosebit de lumea de afară.

A doua fază a fost caracterizată de persecuția care a venit din afara comunității, în timp ce membrii comunității au manifestat solidaritate între ei (Evrei 10:32,33). Prigoana a devenit îngrozitor de aprigă. Cu toate acestea, Pavel le-a reamintit destinatarilor că ei au „primit cu bucurie răpirea averilor” lor (Evrei 10:34). O asemenea persecuție feroce care se întinde pe o perioadă lungă de timp poate duce la istovire, la îndoială și la pierderea puterilor.

Situația aceasta pare să fie problema din cea de-a treia fază. Din acest motiv, Pavel le ține o predică înflăcărată. El dorește să îi încurajeze, să îi îndemne și să îi avertizeze pe destinatarii săi. Îi avertizează să nu se îndepărteze de lucrurile pe care le-au auzit (Evrei 2:1), fiindcă nu dorește ca vreunul dintre ei „să [se] despartă de Dumnezeu cel viu” (Evrei 3:12); el vrea „ca nimeni să nu cadă în aceeași pildă de neascultare” (Evrei 4:11). Pavel își încurajează publicul să progreseze, nu să regreseze. Cu toate acestea, își dă seama că cei cărora le scrie au nevoie „de lapte, nu de hrană tare” (Evrei 5:12). Mai mult, destinatarii epistolei părăsesc „adunarea ..., cum au unii obicei” (Evrei 10:25). Pavel îi îndeamnă să nu își piardă încrederea, deoarece „o așteaptă o mare răsplătire!” (Evrei 10:35).

În concluzie, putem spune că cei cărora le-a fost adresată epistola erau creștini care trecuseră prin etapa unei convertiri pline de entuziasm și apoi printr-o prigoană feroce; în cele din urmă, ajungând atât de istoviți și de descurajați, Pavel se teme pentru mântuirea lor veșnică. Epuizarea și descurajarea pe care destinatarii epistolei le trăiseră în viața spirituală constituie motivul pentru care Pavel își prezintă predica plină de putere.

De meditat: Gândește-te la ciclul vieții din biserica ta. Cumpănește unde te afli în călătoria ta cu Dumnezeu în comparație cu credincioșii cărora le-a fost scrisă epistola. Ai fi dispus să suferi până acolo încât să accepți cu bucurie să fii jefuit de averile tale? Hristos știa că biserica din Efes își pierduse dragostea dintâi (Apocalipsa 2:4). O observație similară poate fi făcută și în dreptul publicului din cartea Evrei, a cărui ardoare spirituală se estompase pe măsură ce suferința și persecuția se intensificaseră. Care sunt consecințele unei asemenea pierderi?

„La sfârșitul acestor zile”

Mesajul final și decisiv pe care Dumnezeu l-a adresat omenirii a fost transmis prin Isus, Fiul, „la sfârșitul acestor zile” (Evrei 1:1,2). Aceste „zile” încep de la întruparea lui Isus și se încheie la a doua Sa venire, atunci când vrăjmașii Lui vor fi făcuți „așternut” al picioarelor Sale (Evrei 1:13). „La sfârșitul acestor zile”, Dumnezeu a vorbit nu doar prin cuvintele lui Isus, ci și prin acțiunile Sale, mai ales prin moartea, învierea și înălțarea Sa. Din acest motiv, atât destinatarii epistolei lui Pavel, cât și noi „cu atât mai mult trebuie să ne ținem de lucrurile pe care le-am auzit, ca să nu fim depărtați de ele” (Evrei 2:1).

De meditat: Ce idee transmite metafora din sfera maritimă, din Evrei 2:1, „ca să nu fim depărtați de ele”, care într-o traducere literală ar suna astfel: „ca să nu fim purtați în derivă de lângă ele”?

III. Aplicație

Când avea 5 ani, Beethoven a cântat la vioară sub îndrumarea tatălui său. La 13 ani, era un organist de concert. Pe la 20 de ani, el a studiat cu muzicieni de renume, precum Haydn și Mozart. Pe măsură ce își dezvolta abilitățile, Beethoven a devenit un compozitor prolific. Entuziasmul său pentru muzică a adus ca roade numeroase simfonii magnifice, câteva concerte pentru pian și multe piese de muzică de cameră. Dragostea lui pentru muzică l-a făcut să meargă tot mereu înainte cu realizările sale muzicale. Cu toate acestea, Beethoven nu a fost străin de dificultăți. Pe când avea vreo 20 de ani, el a început să-și piardă auzul. Când a ajuns pe la 50 de ani, era complet surd. Imaginează-ți ce a însemnat acest lucru pentru el, ca muzician!

Pune-te în pielea destinatarilor epistolei lui Pavel. Tocmai la apogeul entuziasmului tău în viața de credință, te lovește un necaz neprevăzut. Cum ai răspunde la predica din Evrei?

Mesajul cărții Evrei

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că _____ care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri” (Evrei 8:1).

Un document evreiesc scris la câteva decenii după cartea Evrei, în jurul anului 100 d.Hr., conține o rugăciune: „Toate acestea le-am rostit înaintea Ta, Doamne, pentru că Tu ai spus că pentru noi ai creat lumea aceasta... Și acum, o, Doamne, iată, popoarele acestea, care sunt o nimica, ne stăpânesc și ne devorează. Dar noi, poporul Tău, pe care l-ai numit întâiul Tău născut, singurul născut, plin de râvnă pentru Tine și care Îți este cel mai drag, am fost dați în mâinile lor.” – James H. Charlesworth, ed., *The Old Testament Pseudepigrapha*, vol. 1, p. 536.

Probabil că destinatarii epistolei au simțit ceva asemănător. Dacă erau copiii lui Dumnezeu, atunci de ce treceau prin asemenea suferințe?

De aceea, Pavel a scris Epistola către evrei pentru a încuraja credința credincioșilor în toiu încercărilor prin care treceau. Le-a reamintit (și ne reamintește și nouă) că făgăduințele lui Dumnezeu se vor împlini prin Isus, Cel care stă la dreapta Tatălui și care ne va lua curând acasă. Între timp, Isus mijlocește pentru noi ca să avem parte de binecuvântările Tatălui. Așadar, trebuie să rămânem tari în credința noastră până la sfârșit.

Punctul cel mai însemnat al cărții Evrei este că Isus este Conducătorul care S-a așezat la dreapta Tatălui (Evrei 8:1). În calitate de Dumnezeu, Isus a fost dintotdeauna conducătorul universului. Dar când Adam și Eva au păcătuit, Satana a devenit stăpânitorul acestei lumi (Ioan 12:31; 14:30; 16:11). Totuși, Isus a venit și l-a învins la cruce, recuperând dreptul de a-i conduce pe cei care Îl acceptă ca Mântuitor personal (Coloseni 2:13-15).

Primele două capitole ale cărții Evrei se concentrează în special pe inaugurarea domniei lui Isus ca Împărat.

1. Citește Evrei 1:5-14. Ce se întâmplă aici?

Versetele acestea sunt structurate în trei secțiuni. Fiecare secțiune introduce un aspect al ceremoniei de întronare a Fiului. Mai întâi, Dumnezeu Îi conferă lui Isus demnitatea de Fiul împărătesc (Evrei 1:5). În al doilea rând, El Îl introduce pe Fiul înaintea curții cerești, care se închină înaintea Lui (Evrei 1:6,8), în timp ce Îi proclamă calitatea veșnică de Creator și Domn (Evrei 1:8-12). În al treilea rând, Dumnezeu Îl întronează pe Fiul – actul efectiv prin care Tatăl Îi conferă Fiului puterea asupra pământului (Evrei 1:13,14).

Una dintre cele mai importante învățături ale Noului Testament este că în Isus Dumnezeu Și-a împlinit făgăduințele făcute lui David (vezi 2 Samuel 7:8-16 și Luca 1:30-33). Isus S-a născut din linia genealogică a lui David în cetatea lui David (Matei 1:1-16; Luca 2:10,11). În timpul lucrării Sale, oamenii L-au numit adesea „Fiul lui David”. El a fost executat sub acuzația că a pretins a fi „Împăratul iudeilor” (Matei 27:37). Petru și Pavel au predicat că Isus înviase din morți ca împlinire a făgăduințelor făcute lui David (Faptele 2:22-36; 13:22-37). Și Ioan L-a identificat pe Isus ca fiind „Leul din seminția lui Iuda” (Apocalipsa 5:5).

Desigur, cartea Evrei este în deplină concordanță cu această învățătură noutestamentară. Dumnezeu Și-a împlinit promisiunile față de David în Isus: Dumnezeu l-a dat un „Nume” mare (Evrei 1:4), L-a numit Fiul al Său (Evrei 1:5), L-a declarat Creator și Domn pentru totdeauna (Evrei 1:8-12) și L-a așezat la „dreapta” Lui (Evrei 1:13,14). În plus, potrivit cu Evrei 4, Isus conduce poporul în odihna lui Dumnezeu, iar în Evrei 3:3,4 ni se reamintește că El este Ziditorul casei lui Dumnezeu. Astfel, Isus este Conducătorul legitim al acestui pământ, implicat într-un război cu Satana, uzurpatorul, pentru loialitatea noastră.

Cum putem găsi mângâiere, mai ales în încercări, știind că Isus este Conducătorul universului?

Un concept interesant din teologia Vechiului Testament este că Împăratul făgăduit din seminția lui David avea să reprezinte poporul înaintea lui Dumnezeu.

2. Care dintre făgăduințele făcute lui Israel aveau să se împlinescă prin Împăratul promis din seminția lui David?

Compară Exodul 4:22,23 cu 2 Samuel 7:12-14 _____

Deuteronomul 12:8-10 cu 2 Samuel 7:9-11 _____

Deuteronomul 12:13,14 cu Psalmii 132:1-5, 11-14 _____

Israel era fiul lui Dumnezeu, iar Dumnezeu avea să-i dea un loc în care să se odihnească, izbăvind-l de vrăjmașii lui. Dumnezeu avea să aleagă și un loc în mijlocul poporului în care Numele Său să locuiască. Acum, aceste făgăduințe făcute lui Israel aveau să fie împlinite prin împăratul promis din seminția lui David. Acesta avea să fie adoptat ca fiu al lui Dumnezeu, Dumnezeu avea să-i dea odihnă, eliberându-l de vrăjmași, iar el avea să-l construiască un templu în Sion, în care Numele Domnului să locuiască, și avea să reprezinte poporul Israel înaintea lui Dumnezeu.

Introducerea unui reprezentant în relația dintre Dumnezeu și Israel a făcut posibilă menținerea acestei relații de legământ. Legământul mozaic necesita credințioșia întregului Israel pentru ca poporul să primească protecția și binecuvântările lui Dumnezeu (vezi Iosua 7:1-13), în timp ce legământul davidic asigura binecuvântările legământului lui Dumnezeu asupra poporului prin credințioșia unei singure persoane, Împăratul din dinastia lui David.

Din nefericire, de cele mai multe ori, împărații din linia lui David nu au fost credințioși și Dumnezeu nu a putut binecuvânta poporul Israel așa cum Și-a dorit. Vechiul Testament este plin cu rapoarte despre cât de necredințioși au fost cei mai mulți dintre împărați.

Vestea bună este că Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său să vină pe lume ca Fiul al lui David și El a fost în mod desăvârșit credincios. Prin urmare, Dumnezeu poate să împlinescă în El toate făgăduințele pe care le-a făcut poporului Său. Când Dumnezeu îl binecuvântează pe împărat, tot poporul are parte de binecuvântări. Iată de ce Isus este Mijlocitorul binecuvântărilor lui Dumnezeu pentru noi. El reprezintă canalul prin care acestea se revarsă spre noi. Speranța noastră supremă de mântuire se găsește doar în Isus și în ce a făcut El pentru noi.

Gândește-te cât de des ai fost necredincios în a-ți îndeplini partea de legământ. Ce ne învață acest lucru despre faptul că trebuie să ne bazuim doar pe Isus pentru a fi mântuiți?

3. Ce căutau israeliții la un împărat și cum au fost împlinite dorințele lor în Isus?

Compară 1 Samuel 8:19,20 cu Evrei 2:14-16 _____

Israeliiții au vrut un împărat care să fie judecătorul și conducătorul lor în bătălii pentru că au uitat că Dumnezeu era Împăratul lor. Restaurarea totală a guvernării lui Dumnezeu peste poporul Său a avut loc odată cu Isus. Ca Împărat al nostru, Isus ne conduce în lupta împotriva vrăjmașului.

Evrei 2:14-16 îl descrie pe Isus ca fiind apărătorul și conducătorul în luptă al ființelor umane slabe. Hristos îl înfruntă și îl învinge pe Diavol, eliberându-ne din robie. Această descriere ne reamintește de bătălia dintre David și Goliat. După ce a fost uns ca împărat (1 Samuel 16), David și-a salvat frații de la robie învingându-l pe Goliat. Condițiile luptei stabileau că învingătorul îi va face robi pe cei din tabăra adversă (1 Samuel 17:8-10). Astfel, David a fost un campion al lui Israel. El a reprezentat poporul.

4. Cum Se descrie Iehova pe Sine în pasajele următoare?

Isaia 42:13 _____

Isaia 59:15-20 _____

Evrei 2:14-16 face aluzie la o luptă corp la corp pe care o duce Dumnezeu ca să-și salveze poporul. De remarcat acest pasaj din Isaia: „Da», zice Domnul, «prada celui puternic îi va fi luată și cel prins de asuprire va scăpa, căci Eu voi lupta împotriva vrăjmașilor tăi și voi scăpa pe fiii tăi»” (Isaia 49:25).

Fiind creștini, de multe ori simțim că suntem angajați într-o luptă corp la corp cu Satana. Când citim Efeseni 6:10-18, vedem că, într-adevăr, ne aflăm în luptă cu Diavolul. Dar Dumnezeu este Căpetenia noastră și El merge să lupte înaintea noastră. Noi suntem parte din armata Lui; iată motivul pentru care trebuie să folosim armura Lui. De asemenea, nu luptăm singuri. În Efeseni se vorbește la plural. Noi, ca biserică, luăm armura și luptăm împreună în spatele Căpeteniei noastre, care este Însuși Dumnezeu.

Ce înseamnă să ne îmbrăcăm cu armura lui Dumnezeu? În luptele noastre de zi cu zi cu eul, cu ispita și cu altele, cum ne putem folosi de puterea lui Dumnezeu ca să fim credincioși?

Evrei 5–7 introduce cea de-a doua funcție a lui Isus. El este Marele nostru Preot. Autorul lămurește că acest rol împlinește o promisiune pe care Dumnezeu o făcuse împăratului făgăduit din dinastia lui David, și anume că el avea să fie „preot în veac, în felul lui [după rânduiala lui] Melhisedec” (Psalmii 110:4 așa cum este citat în Evrei 5:5,6).

5. Ce funcții îndeplinea preotul?

Leviticul 1:1-9 _____

Leviticul 10:8-11 _____

Maleahi 2:7 _____

Numeri 6:22-26 _____

Evrei 5:1-4 _____

Preoții erau numiți să-i reprezinte pe oameni și să medieze relația lor cu Dumnezeu. Preotul era un mijlocitor. Acest lucru a fost adevărat în dreptul oricărui sistem de preoție, fie el cel evreiesc, cel grecesc, cel roman sau oricare altul. Preotul făcea posibilă relaționarea noastră cu Dumnezeu și tot ce făcea el avea scopul de a înlesni relația dintre noi și Dumnezeu.

Preotul aducea jertfe în numele oamenilor. Oamenii nu îi puteau aduce personal aceste jertfe lui Dumnezeu. Preotul știa cum să aducă o jertfă „plăcută”, astfel încât darurile credincioșilor să fie primite de Dumnezeu și aceștia să obțină curățire și iertare. De asemenea, preoții învățau poporul despre Legea lui Dumnezeu. Ei erau buni cunosători ai poruncilor divine și le revenea sarcina de a le explica și aplica. În final, preoții mai aveau și responsabilitatea de a binecuvânta poporul în Numele lui Iehova. Prin ei, Dumnezeu și-a manifestat bunăvoința și a făcut cunoscut planul Său cel bun pentru oameni.

Cu toate acestea, în 1 Petru 2:9 vedem altceva: Nouă, celor care credem în Isus, ni se spune că suntem o „preoție împărătească”. Acest rol presupune niște privilegii extraordinare. Astăzi ne putem apropia de Dumnezeu, prin rugăciune, cu deplină încredere (Evrei 4:14-16; 10:19-23). Există, de asemenea, și responsabilități importante. Trebuie să colaborăm cu Dumnezeu în lucrarea Lui de salvare a lumii. El vrea ca noi să-i învățăm pe cei din jur și să le explicăm legile și poruncile Sale. Și mai dorește să aducem jertfe de laudă și de fapte bune, care îi sunt plăcute. Ce privilegiu și ce responsabilitate!

Ce schimbare ar trebui să aducă în viața noastră faptul că suntem o „preoție împărătească”? Ce impact are adevărul acesta asupra modului în care trăim?

Capitolele 8–10 din Evrei se concentrează pe lucrarea lui Isus ca Mijlocitor al unui legământ nou. Problema cu vechiul legământ a fost că el era doar o umbră a lucrurilor bune care aveau să vină. Serviciile și funcțiile din cadrul lui aveau menirea de a prefigura sau de a ilustra lucrarea pe care Isus urma să o facă în viitor. Astfel, preoții Îl prefigurau pe Isus, dar erau muritori și păcătoși. Ei nu puteau să asigure perfecțiunea pe care Isus a putut să o ofere. Și, în plus, ei au slujit într-un sanctuar care era „chipul și umbra” (Evrei 8:5) sanctuarului ceresc.

Isus slujește în adevăratul cort și ne asigură accesul la Dumnezeu. Jertfele animalelor prefigurau moartea Sa ca jertfă în locul nostru, dar sângele lor nu putea curăța conștiința. Totuși, sângele lui Isus ne curăță cugetul și, prin El, având credință în El și acceptându-l lucrarea de mijlocire în favoarea noastră, ne putem apropia de Dumnezeu cu deplină încredere (Evrei 10:19-22).

6. Ce ne-a promis Dumnezeu în noul legământ?

Evrei 8:8-12

Prin faptul că L-a numit pe Isus să fie Marele nostru Preot, Dumnezeu a inaugurat un nou legământ, care va realiza ceea ce vechiul legământ putea doar să anticipeze. Noul legământ oferă ceea ce doar un preot desăvârșit, veșnic, cu o natură divino-umană poate oferi. Acest Mare-Preot nu doar că explică Legea lui Dumnezeu, ci o și sădește în inimile noastre. El aduce o jertfă care oferă iertare. Marele-Preot Isus ne curăță și ne transformă. Ne transformă inima de piatră într-o inimă de carne (Ezechiel 36:26). El ne creează, realmente, din nou (2 Corinteni 5:17). Acest Preot ne binecuvântează în mod extraordinar, oferindu-ne accesul în însăși prezența Tatălui.

Dumnezeu a conceput vechiul legământ ca să arate spre viitor, spre lucrarea lui Isus. A fost frumos ca scop și concept. Și totuși, unii i-au înțeles greșit menirea. Pentru că nu au fost dispuși să lase simbolurile și umbrele și să îmbrățișeze adevărurile spre care acestea arătau, ei au ratat minunatele beneficii pe care lucrarea lui Isus le oferea.

„Hristos era temelia și viața templului. Serviciile care se săvârșeau acolo simbolizau jertfa Fiului lui Dumnezeu. Preoția era rânduită să reprezinte caracterul de mijlocire al lucrării lui Hristos. Întregul plan al slujbei, al jertfelor, era o umbră a morții Mântuitorului pentru răscumpărarea lumii. Din momentul în care marele eveniment, spre care arătau de atâtea veacuri aceste sacrificii, urma să fie îndeplinit, ele nu mai aveau nicio valoare.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 165.

În ciuda tuturor adevărilor benefice și pline de speranță din cartea Evrei, există aici și o serie de avertismente al căror punct culminant se găsește în capitolele 10–12. Aceste capitole au cel puțin două elemente în comun. În primul rând, ele compară generația din pustie cu cititorii epistolei. În al doilea rând, în ele suntem îndemnați să avem credință.

Generația de oameni din pustie a fost cea care a văzut minunata putere a lui Dumnezeu manifestându-se prin semne și minuni cu ocazia eliberării lor din Egipt. Tot acești oameni L-au auzit pe Dumnezeu rostind Cele Zece Porunci pe muntele Sinai. Ei au văzut stâlpul de foc, noaptea, și stâlpul de nor care îi proteja în timpul zilei. Au mâncat mana, pâinea din cer, și au băut apa care a țâșnit din stâncă oriunde își așezau tabăra. Dar, când au ajuns la hotarele Țării Promise, nu au fost în stare să se încreadă în Dumnezeu. Nu au avut credință, care reprezintă esența cerințelor lui Dumnezeu. Pavel spune că și noi, la fel ca generația din pustie, ne aflăm la hotarele Țării Promise (Evrei 10:37-39). Dar privilegiile și responsabilitățile noastre sunt mai mari. Nu L-am auzit pe Dumnezeu vorbind pe muntele Sinai, dar am văzut în Scriptură o descoperire a Sa mai mare decât cea de la muntele Sion: pe Dumnezeu întrupat, adică pe Isus Hristos (Evrei 12:18-24). Întrebarea este: Vom avea credință?

Studiu la rând:

Apocalipsa 4–10, Evangelizare, subcapitolul „Lucrarea pentru omenirea căzută”

1. Cu ce seamănă fiecare dintre cele patru făpturi vii văzute de Ioan?

2. Cine stă pe calul gălbui, în viziunea lui Ioan?

3. Ce seminții ale lui Israel nu apar în lista celor sigilați din Apocalipsa 7:4-8?

4. La ce râu erau legați patru îngeri?

5. **Ce activitate va fi poarta de intrare în locurile unde adevărul va ocupa o poziție înaltă?**

Texte-cheie: Evrei 1:5-14; Luca 1:30-33; Psalmii 132:1-5; Evrei 2:14-16; 5:1-4; 1 Petru 2:9; Evrei 8:8-12.

I. Privire generală

Introducere

După cum am văzut în studiul din săptămâna trecută, primii creștini din perioada Noului Testament au interpretat cartea Evrei ca pe o scrisoare a apostolului Pavel. Totuși, la drept vorbind, scriitorul cărții Evrei pare să fie anonim. Speculațiile au condus la cel puțin treisprezece posibili candidați pentru postul de autor, precum Luca, Barnaba, Iuda, Ștefan, Aquila și Priscilla sau chiar Maria, mama lui Isus. Putem deduce sigur din epistolă patru lucruri:

În primul rând, autorul trebuie să fi fost foarte bine educat. De departe, în cartea Evrei este utilizată cea mai frumoasă formă a limbii grecești din Noul Testament.

În al doilea rând, autorul era familiarizat cu metodele iudaice de interpretare a Scripturii, precum *găzerá șawá* (argumentarea prin analogie) și alte tehnici similare.

În al treilea rând, autorul este bine fundamentat în Scripturile iudaice. Evrei este cartea care utilizează cel mai mult citate din Vechiul Testament.

În al patrulea rând, autorul îl cunoștea pe Timotei (Evrei 13:23). Toate aceste lucruri vorbesc în favoarea, și nu împotriva, paternității pauline a epistolei. Cu siguranță, autorul a ales să rămână în anonim din motive nedezvăluite. Anonimitatea poate chiar să sugereze că mesajul lui este mai important decât identitatea sa. În același timp, am da dovadă de neglijență dacă nu am recunoaște că Ellen G. White îi atribuie lui Pavel titlul de autor al cărții Evrei. Mergând mai departe cu credință în această dezvăluire divină, pe parcursul studiilor ne vom referi cu încredere la autorul epistolei ca fiind Pavel.

Temele studiului: Studiul din săptămâna aceasta evidențiază două teme: (1) Hristos este Împăratul nostru și (2) Hristos este Mijlocitorul nostru.

II. Comentariu

Hristos, Împăratul nostru

Primul capitol din Evrei poate fi rezumat într-o scurtă afirmație din Scriptură: Hristos este „mai presus de îngeri” (Evrei 1:4). Al doilea capitol poate fi rezumat prin următoarea afirmație, tot din Scriptură: Hristos S-a făcut „mai prejos decât îngerii” pentru puțină vreme (Evrei 2:9). Întrebarea de care ne vom ocupa în

studiul nostru este: Ce Îl face pe Isus să fie mai presus de îngeri și Îl înalță la rangul de împărat?

„După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile” (Evrei 1:1,2). Pavel vrea să le spună destinatarilor săi, și nouă, că Dumnezeu a vorbit și încă vorbește. Dumnezeu a vorbit în diferite perioade „în vechime” și vorbește „la sfârșitul acestor zile”. El Se adresează unor destinatari diferiți: „părinților” noștri și nouă. El vorbește prin diferiți agenți: prin „proroci” și prin „Fiul”. Dumnezeu vorbește în „multe chipuri”.

Care sunt căile prin care El comunică? Dumnezeu vorbește față-n față cu Adam și cu Eva (Geneza 3). Dumnezeu îi vorbește lui Moise dintr-un rug aprins, ceea ce noi numim „teofanie”, o descoperire a lui Dumnezeu (Exodul 3:2-6); îi vorbește lui Balaam printr-o măgăriță (Numeri 22:28); micului Samuel, chemându-l pe nume (1 Samuel 3:10); lui Ilie, printr-un susur blând și subțire (1 Împărați 19:12); lui Isaia, printr-o vedenie în templu (Isaia 6:1-9) și lui Osea, prin contextul propriei familii (Osea 1:2). Toate aceste forme de comunicare au în comun un lucru: ele sunt incomplete. Manifestarea supremă și culminantă a lui Dumnezeu are loc „la sfârșitul acestor zile”, când El vorbește prin „Fiul”. Dumnezeu nu vorbește doar prin cuvintele lui Isus, ci și prin acțiunile și caracterul lui Isus. Revelația lui Dumnezeu este progresivă. Dar progresia aceasta nu este de la adevărat la ceva „și mai” adevărat, de la matur la ceva „și mai” matur, ci este un proces continuu prin care Dumnezeu Se descoperă pe Sine omenirii. Atunci când vorbește prin intermediul cuvintelor și faptelor lui Isus, Dumnezeu Însuși este Cel care vorbește.

Imediat după ce Îl menționează pe Fiul, Pavel face șapte declarații despre Isus (Evrei 1:2-4), care Îl situează cu mult deasupra oricărui înger. În primul rând, Hristos este cel care a fost „pus moștenitor al tuturor lucrurilor” (Evrei 1:2). Dacă El este cel dintâi moștenitor, atunci urmașii Săi vor fi împreună-moștenitori cu El și „cei ce vor moșteni mântuirea” (Evrei 1:14). Plecând de la ideea de moștenire, primii creștini au afirmat că, datorită învierii și înălțării Sale, lui Hristos I s-a dat o moștenire cerească pe care să o împartă cu cei care Îl urmează. „Cel ce va birui va moșteni aceste lucruri” (Apocalipsa 21:7). În mod similar, Biblia afirmă că „cei nedreți nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu” (1 Corinteni 6:9,10).

În al doilea rând, Isus a fost instrumentul Creației lui Dumnezeu, „prin care a făcut și veacurile” (Evrei 1:2). Ca moștenitor, Hristos nu este doar instrumentul escatologic, Cel prin care Dumnezeu vorbește la sfârșitul acestor zile, ci și

instrumentul protologic al Creației. Rolul pe care Fiul l-a avut la început arată spre victoria Sa escatologică de la sfârșitul timpului. Ioan confirmă implicit acest aspect atunci când spune că „toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El” (Ioan 1:3).

În al treilea rând, Isus este „ogîndirea slavei Lui [Dumnezeu]” (Evrei 1:3). Unele versiuni ale Bibliei preferă traducerea „strălucirea slavei Lui (vezi NTR). Mai mult, Hristos este „întipărirea Ființei Lui [Dumnezeu]” (Evrei 1:3). Termenul grecesc „întipărirea” [caracterul] presupune un semn imprimat pe un obiect, în special pe monede. Ambele descrieri ale lui Isus, ca fiind „ogîndirea” și „întipărirea” lui Dumnezeu, scot în evidență același lucru, și anume că El este reprezentarea deplină și corespunzătoare a Celui Divin. Atât Dumnezeu, cât și Isus împărtășesc aceeași „[întipărire a] Ființei” sau aceeași „natură”. Ceea ce Pavel transmite aici este asemănător cu ce mărturisește Isus: „Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl” (Ioan 14:9). Nu există o descoperire mai bună a Tatălui decât Isus Hristos. Dacă vrem să știm cine este Dumnezeu, atunci trebuie să ne familiarizăm cu Isus.

În al patrulea rând, Hristos „ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui” (Evrei 1:3). Hristos nu doar că aduce lucrurile la existență prin cuvântul Său, ci le și susține în viață prin același cuvânt puternic.

În al cincilea rând, Isus „a făcut curățirea păcatelor” (Evrei 1:3). Cel care a fost agentul lucrării creatoare a lui Dumnezeu este și agentul lucrării Sale de salvare prin „curățirea” de păcate a celui care se pocăiește. Sacrificiul pe care l-a adus Isus „va curăți cugetul [nostru] de faptele moarte, ca să [slujim] Dumnezeului celui viu” (Evrei 9:14).

În al șaselea rând, după ce S-a dat ca jertfă de ispășire, Isus „a șezut la dreapta Măririi, în locurile preainalte” (Evrei 1:3). Șederea lui Isus la dreapta Măririi este o aluzie directă la Psalmul 110:1, care este citat la sfârșitul primului capitol: „Șezi la dreapta Mea până voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut al picioarelor Tale” (Evrei 1:13). Când a fost judecat, Isus a spus următoarele cuvinte înaintea Sinedriului, în timpul procesului Său: „Veți vedea pe Fiul omului șezând la dreapta puterii lui Dumnezeu” (Matei 26:64).

În al șaptelea rând, Hristos a ajuns „cu atât mai presus de îngeri, cu cât a moștenit un Nume mult mai minunat decât al lor” (Evrei 1:4). Cu cât mai presus de îngeri este Isus? Răspunsul la această întrebare se găsește în înlănțuirea de citate care urmează după versetul 4 (vezi Evrei 1:5-14). Isus merită închinarea (Evrei 1:6), ceea ce sfinții îngeri nu acceptă (Apocalipsa 19:10; 22:8,9). Hristos are un tron și un sceptru (Evrei 1:8). El a fost uns ca Împărat (Evrei 1:9). El a creat cerurile și pământul (Evrei 1:10) și șade la dreapta lui Dumnezeu (Evrei

1:13). În acest context, faptul că Isus a ajuns „mai presus de îngeri” se referă la ceremonia de întronare, așa cum a arătat studiul din secțiunea de duminică.

Deci, ce anume Îl face pe Isus să fie superior îngerilor? Dumnezeu a vorbit în multe rânduri și în felurite chipuri părinților din vechime, dar, la sfârșitul acestor zile, El vorbește prin Fiul, care a devenit moștenitorul tuturor lucrurilor, care este Creatorul a tot, oglindirea și întipărirea Ființei lui Dumnezeu, care susține toate lucrurile, care a făcut curățirea păcatelor și a șezut la dreapta lui Dumnezeu. Astfel, Hristos este înălțat deasupra tuturor și este mai presus de îngeri, care sunt duhuri slujitoare pentru binele celor care moștenesc mântuirea (Evrei 1:14). Mai mult, Hristos primește închinarea care Îi este adusă la tronul Său, unde stă la dreapta lui Dumnezeu. El este Împăratul nostru.

Hristos este Mijlocitorul nostru

Mijlocitorul este o persoană care mediază între două părți pentru a aduce o soluție sau a stabili o relație între ele. În iudaism, Moise este principalul mijlocitor al legământului de la Sinai (Galateni 3:19,20). În epistolele pastorale, Pavel ne spune că „este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos” (1 Timotei 2:5). Cartea Evrei își aduce contribuția în privința aceasta spunând că Isus este Mijlocitorul unui legământ mai bun (Evrei 8:6) sau că este „Mijlocitorul unul legământ nou” (Evrei 9:15; 12:24). Sunt două întrebări care așteaptă răspuns: (1) Ce este acest legământ din cartea Evrei? (2) De ce legământul cel nou este mai bun?

În ce privește prima întrebare, legământul din Evrei se referă la un acord cu caracter obligatoriu, la o înțelegere între părțile implicate. Pavel vorbește despre legământul dintâi, care este vechi (Evrei 8:13), și despre un al doilea legământ, sau unul mai bun (Evrei 7:22; 8:6). Prin legământul dintâi, Dumnezeu a instituit un sistem de jertfe, cu preoți dintre leviți și cu ceremonii (Evrei 5:1-4). Scopul acestui sistem a fost unul didactic, explicativ, care trebuia să le îndrepte atenția către adevăratul plan de mântuire. Totuși, desăvârșirea morală nu putea fi obținută prin preoția leviților din cauza neputinței și a zădărnicii ei (Evrei 7:11,18). De ce nu se putea obține desăvârșirea morală? Pentru că sângele taurilor și al țapilor nu putea să șteargă păcatele (Evrei 10:4). De ce primul legământ a fost fără putere și zadarnic? Pentru că preoții erau muritori, având deci o existență limitată (Evrei 7:23). Mai mult, preoții trebuiau să aducă jertfe mai întâi pentru păcatele lor înainte de a le aduce pentru păcatele poporului pe care îl reprezentau (Evrei 5:3). Așadar, legământul dintâi a fost imperfect și a devenit vechi, fiind depășit de jertfa și de preoția mult mai bune ale lui Isus.

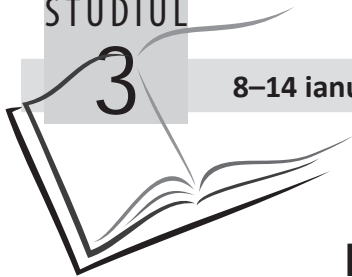
Referitor la a doua întrebare, în virtutea celui de-al doilea legământ, Dumnezeu nu a mai ales un simplu preot muritor, ci Unul care trăiește pururi

(Evrei 7:24). Nu aveau să mai fie jertfiți tauri și țapi, care nu puteau șterge niciodată păcatele oamenilor, ci Hristos S-a dat pe Sine o dată pentru totdeauna (Evrei 7:27; 9:14; 10:12). Astfel, El a venit ca să îndepărteze păcatul prin jertfa Sa (Evrei 9:26) și să curețe cugetul de faptele moarte (Evrei 9:14). Acesta este motivul pentru care cel de-al doilea legământ este superior calitativ și motivul pentru care Hristos este Mijlocitorul acestui legământ nou, mai bun. Hristos este Mijlocitorul nostru.

III. Aplicație

De meditat:

1. Dacă Dumnezeu a vorbit în trecut și vorbește și astăzi, cum îți vorbește ție? Cum îți deosebești glasul Lui de alte „glasuri” care se luptă pentru atenția ta?
2. Dacă suntem împreună-moștenitori cu Hristos ai Împărăției lui Dumnezeu, cum ar trebui să considerăm lucrurile trecătoare ale acestei lumi?
3. Dacă Isus susține toate lucrurile prin puterea Cuvântului Său, cum te-a susținut când ai trecut prin situații grele?
4. Ascultă imnul „Hristos, Mare-Preot”, din *Imnuri creștine* (nr. 134). Fii atent în special la refren și gândește-te ce înseamnă cu adevărat faptul că Hristos este Mijlocitorul nostru.

Fiul promis

Sabat după-amiază

Text de memorat: „La sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus _____ și prin care a făcut și veacurile. El, care este _____ și _____ și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui, a făcut curățirea păcatelor și a șezut la dreapta Măririi, în locurile preaînalte” (Evrei 1:2,3).

Imediat după ce Adam și Eva au păcătuit, Dumnezeu le-a promis „o sămânță”, sau un urmaș, un Fiu care avea să-i elibereze din mâna vrăjmașului, să recupereze moștenirea care fusese pierdută și să împlinească scopul pentru care ei fuseseră creați (Geneza 3:15). Acest Fiu avea să-i reprezinte și să-i răscumpeze punându-Se în locul lor și, în cele din urmă, nimicindu-l pe șarpe.

„Când au auzit prima dată făgăduința, Adam și Eva așteptau să se împlinească în foarte scurt timp. Ei l-au primit cu mare bucurie pe primul lor născut, sperând că el ar putea fi Eliberatorul. Dar împlinirea făgăduinței a întârziat.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 31. Mai târziu, făgăduința i-a fost confirmată lui Avraam. Dumnezeu S-a jurat că Avraam urma să aibă „un urmaș”, un Fiu în care toate națiunile de pe pământ vor fi binecuvântate (Geneza 22:16-18; Galateni 3:16). Și același lucru a făcut cu David. Dumnezeu i-a promis că va face din urmașul lui un fiu al Său și că îl va pune să fie un conducător drept peste toți împărații pământului (2 Samuel 7:12-14; Psalmii 89:27-29). Totuși, ceea ce Adam și Eva, Avraam sau David nu și-au imaginat niciodată a fost că Fiul lor Răscumpărător va fi chiar Dumnezeu!

Primul paragraf din cartea Evrei ne descoperă convingerea lui Pavel că trăia „la sfârșitul zilelor”. Scriptura folosește două expresii cu privire la viitor care au semnificații diferite. Profeții au folosit expresia „în zilele de pe urmă” sau „în cursul vremurilor” pentru a vorbi despre viitor, în general (Deuteronomul 4:30,31; Ieremia 23:20). Profetul Daniel a folosit o altă expresie, „vremea sfârșitului”, pentru a vorbi mai specific despre ultimele zile ale istoriei pământului (Daniel 8:17; 12:4).

1. Ce a promis Dumnezeu că va face pentru poporul Său „în zilele care vor urma”?

Numeri 24:14-19 _____

Isaia 2:2,3 _____

Numeroși profeți din Vechiul Testament au vestit că, în „vremurile care vor urma”, Dumnezeu va ridica un Împărat care îi va nimici pe dușmanii poporului Său (Numeri 24:14-19) și va atrage neamurile spre Israel (Isaia 2:2,3). Pavel afirmă că aceste făgăduințe au fost împlinite în Isus. Isus l-a învins pe Satana și, prin vestirea Evangheliei, atrage popoarele la El (Coloseni 2:15; Ioan 12:32). Deci, în sensul acesta, „vremurile care vor urma” sau „zilele de pe urmă” au început pentru că Isus a împlinit făgăduințele lui Dumnezeu.

Părinții noștri spirituali au murit în credință. Ei au văzut și au salutat făgăduințele „de departe”, dar nu le-au primit. Pe de altă parte, noi am văzut împlinirea lor în Isus.

Să ne gândim o clipă la făgăduințele lui Dumnezeu și la Isus. Tatăl a promis că îi va învia pe copiii Lui (1 Tesaloniceni 4:15,16). Vestea minunată este că El a dat startul învierii copiilor Săi odată cu învierea lui Isus (1 Corinteni 15:20; Matei 27:51-53). De asemenea, Tatăl a făgăduit că va face toate lucrurile noi (Isaia 65:17). El a început să îplinească această promisiune prin crearea unei noi vieți spirituale în noi (2 Corinteni 5:17; Galateni 6:15). Dumnezeu a promis că Își va întemeia împărăția la sfârșit (Daniel 2:44) și a inaugurat-o atunci când ne-a eliberat de sub puterea lui Satana și l-a făcut pe Isus conducătorul nostru (Matei 12:28-30; Luca 10:18-20). Totuși, acesta este doar începutul. Ceea ce Tatăl a început la prima venire a lui Isus va duce la bun sfârșit la cea de-a doua venire a Fiului.

Analizează toate făgăduințele pe care Dumnezeu le-a împlinit în trecut. Cum ne ajută acest lucru să ne încredem în El pentru făgăduințele care nu s-au împlinit încă?

2. Citește Evrei 1:1-4. Care este ideea principală?

În limba greacă, Evrei 1:1-4 este doar o propoziție și s-a susținut că este cea mai frumoasă propoziție din întreg Noul Testament în ce privește măiestria retorică. Afirmatia principală este că Dumnezeu ne-a vorbit prin Fiul Său, Isus.

Pentru evreii din primul secol d.Hr., Cuvântul lui Dumnezeu nu mai fusese auzit de multă vreme. Ultima revelație din Cuvântul scris al lui Dumnezeu venise prin prorocul Maleahi și prin lucrarea lui Ezra și a lui Neemia, cu patru secole înainte. Dar acum, Dumnezeu le vorbea din nou prin Isus.

Totuși, descoperirea lui Dumnezeu în Isus a fost superioară descoperirii pe care Dumnezeu o făcuse prin profeți, deoarece Isus este o revelație mai măreață. El este Dumnezeu Însuși, Cel care a creat cerurile și pământul și care conduce universul. Pentru Pavel, dumnezeirea lui Isus nu este niciodată pusă la îndoială. Este o certitudine, nicidecum o presupunere.

De asemenea, din perspectiva lui Pavel, Vechiul Testament este Cuvântul lui Dumnezeu. Același Dumnezeu care a vorbit în trecut continuă să vorbească și în prezent. Vechiul Testament a transmis o cunoaștere adevărată a voinței lui Dumnezeu.

Cu toate acestea, semnificația Vechiului Testament a putut fi înțeleasă pe deplin doar atunci când Fiul a venit pe pământ. În mintea autorului, descoperirea Tatălui prin Fiul a oferit cheia pentru a înțelege adevărata profunzime a Vechiului Testament, la fel cum imaginea de pe cutia unui puzzle ne oferă soluția pentru a găsi locul corect al fiecărei piese. Isus a scos la lumină o parte atât de însemnată din Vechiul Testament.

Între timp, Isus a venit ca să fie Reprezentantul și Mântuitorul nostru. El avea să ia locul nostru în luptă și să biruiască șarpele. În mod similar, în cartea Evrei Isus este „Căpetenia mântuirii” noastre și „înainte-mergător[ul]” credincioșilor (Evrei 2:10; 6:20). El luptă pentru noi și ne reprezintă. Aceasta înseamnă și că tot ce a făcut Dumnezeu pentru Isus, Reprezentantul nostru, vrea să facă și pentru noi. El, care L-a înălțat pe Isus la dreapta Sa, vrea ca și noi să stăm cu Isus pe scaunul Său de domnie (Apocalipsa 3:21). Mesajul pe care Dumnezeu ni l-a transmis prin Fiul cuprinde nu doar ce a zis Fiul, ci și ceea ce Tatăl a făcut prin Isus și pentru Isus, totul pentru binele nostru temporal și veșnic.

Gândește-te la ce înseamnă faptul că Isus, Dumnezeu, a venit pe acest pământ. De ce acest adevăr ar trebui să ne aducă multă speranță?

3. Citește Evrei 1:2-4. Ce ne învață pasajul acesta despre Isus?

În această secțiune ne vom concentra asupra primei părți a versetului 3: „El este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui.”

4. Cum ne ajută textele următoare să înțelegem ce este slava lui Dumnezeu?

Exodul 24:16,17 _____

Psalzii 4:6 _____

Psalzii 36:9 _____

Psalzii 89:15 _____

În Vechiul Testament, slava lui Dumnezeu se referă la prezența Sa vizibilă în mijlocul poporului Său (Exodul 16:7; 24:16,17; Leviticul 9:23; Numeri 14:10). Prezența lui Dumnezeu este deseori asociată cu lumina sau cu strălucirea.

Scriptura ne spune că Isus este lumina care a venit în această lume ca să descopere slava lui Dumnezeu (Evrei 1:3; Ioan 1:6-9,14-18; 2 Corinteni 4:6). Gândește-te, de exemplu, la cum arăta Isus în momentul schimbării la față: „El S-a schimbat la față înaintea lor; fața Lui a strălucit ca soarele și hainele I s-au făcut albe ca lumina” (Matei 17:2).

După cum soarele nu poate fi perceput decât datorită strălucirii luminii sale, tot așa și Dumnezeu este cunoscut prin Isus. Din perspectiva noastră, soarele este totuna cu lumina lui. În același fel, deoarece slava lui Dumnezeu este lumina însăși, nu există nicio diferență între Dumnezeu și Isus în ce privește natura și caracterul Lor, după cum nu există nicio diferență între lumină și strălucirea ei.

În Evrei ni se mai spune și că Isus este „întipărirea naturii Lui” (Evrei 1:3, NTR). Ideea din spatele metaforei este aceea că există o potrivire perfectă între Tatăl și Fiul în ce privește natura sau esența Lor. De remarcat că ființele umane poartă chipul lui Dumnezeu, dar nu și esența sau natura Lui (Geneza 1:26). Totuși, Fiul are aceeași natură cu Tatăl. Nu este de mirare că Isus a zis: „Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl” (Ioan 14:9).

De ce este o veste minunată faptul că Isus ne descoperă caracterul și slava Tatălui? Ce ne spune Isus despre cum este Tatăl?

Cartea Evrei afirmă că Dumnezeu a creat lumea „prin” Isus și că Isus susține lumea prin Cuvântul Său plin de putere.

5. Cum se împacă afirmația Domnului din Vechiul Testament că El „singur” a creat lumea și că El este Domnul cu afirmațiile din Noul Testament care spun că Dumnezeu a creat universul „prin” Isus (Evrei 1:2,3)?

Isaia 44:24; 45:18 _____

Neemia 9:6 _____

Unii cred că Isus a fost doar mijlocul prin care Dumnezeu a creat. Așa ceva nu este posibil. În primul rând, din perspectiva lui Pavel Isus este Domnul care a creat lumea; El nu a fost un ajutor. Evrei 1:10 ne spune că Isus este Domnul care a creat pământul și cerurile și Pavel aplică tot la El ceea ce Psalmii 102:25-27 spun despre Domnul (Iehova) în calitate de Creator. În al doilea rând, Evrei 2:10 ne spune că universul a fost creat „prin” Tatăl. („Prin care sunt toate” este o expresie aproape identică cu cea din Evrei 1:2 care I se aplică lui Isus). Tatăl a creat și Fiul a creat (Evrei 1:2,10; 2:10). Există o concordanță perfectă între Tatăl și Fiul în scop și în acțiune. Aceasta este o parte din taina Trinității. Isus a creat și Dumnezeu a creat, dar există un singur Creator, Dumnezeu – ceea ce implică faptul că Isus este Dumnezeu.

Mai departe, Evrei 4:13 arată că Isus este și Judecător. Autoritatea Lui de a domni și de a judeca derivă din faptul că Dumnezeu a creat toate lucrurile și susține universul (Isaia 44:24-28).

Evrei 1:3 și Coloseni 1:17 afirmă că și Isus susține universul. Această lucrare de susținere include probabil ideea de călăuzire sau de guvernare. Termenul grecesc *pheron* (sprijinire, purtare) este folosit pentru a descrie vântul care conduce o barcă (Faptele 27:15,17) sau pentru a-L descrie pe Dumnezeu care îi conduce pe profeți (2 Petru 1:21). Astfel, Isus nu doar ne-a creat, dar ne și susține, la propriu. Fiecare respirație, fiecare bătaie a inimii, fiecare clipă a existenței noastre își au izvorul în Isus, temelia a tot ce a fost creat.

Citește Faptele 17:28. Ce ne spune despre Isus și despre puterea Lui? Apoi, gândește-te la implicațiile pe care le are faptul că același Isus a murit pe cruce pentru păcatele noastre. Ce ne învață adevărul acesta despre tăgăduirea de Sine a Domnului nostru?

Evrei 1:5 conține următoarele cuvinte pe care Tatăl I le-a adresat lui Isus: „Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut”. Nu este o dovadă că Isus a fost creat de Dumnezeu cândva, în trecut, așa cum mulți cred?

6. Ce înseamnă că Isus a fost „născut” și când s-a întâmplat acest lucru?

Evrei 1:5 _____

Psalmii 2:7,8 _____

2 Samuel 7:12-14 _____

„Nu este o naștere literală, ci o metaforă care amintește limbajul tehnic al adopțiilor, folosit în special la înscăunarea unui rege (vezi Psalmii 89:26-28; 2 Samuel 7:14). În ultimă instanță, ea se referă la Hristos, care, după înviere și înălțare, a fost înscăunat/instalat ca Preot-Rege în ceruri (Faptele 13:32,33; Evrei 1:5; 5:5). Expresia «astăzi Te-am născut» înseamnă, literal: «astăzi Ți-am devenit Tată». Acceptând să fie Mântuitor, «astăzi» Isus a preluat rolul de Fiu, un rol care are legătură doar cu noi, cu Pământul, cu planul de mântuire: astăzi ți-am devenit Tată, astăzi Mi-ai devenit Fiu, nu prin naștere, ci prin asumarea unui rol specific. Întregul context al Psalmului 2 încadrează acest «astăzi» nu în istoria universului, ci în istoria Pământului. [2:8] Istoric, versetul i se aplică lui Solomon, al cărui teritoriu a fost mai întins decât al oricărui alt rege al Israelului (vezi 72:8-11); în ultimă instanță, trimite la întinderea spirituală mondială a împărăției lui Hristos (Matei 24:14) și la faptul că, în final, El va stăpâni peste întreaga lume, care va fi moștenirea Lui (Isaia 9:6,7; 49:23; Daniel 7:13,14; Zaharia 9:9,10).” – *Biblia de studiu*: Psalmii 2:7,8; Casa Bibliei, 2014.

În Romani 1:3,4 și în Faptele 13:32,33 citim că Isus a fost făcut cunoscut ca Fiul lui Dumnezeu în mod public. Botezul Lui și schimbarea la față au fost ocazii când Dumnezeu L-a identificat și L-a declarat pe Isus ca Fiu al Său (Matei 3:17; 17:5). Totuși, potrivit Noului Testament, ceea ce a dovedit „cu putere” că Isus era Fiul lui Dumnezeu a fost faptul că El a fost înviat și a șezut la dreapta Tatălui.

De fapt, Evrei 7:3 spune că Isus nu are „nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții” (vezi Evrei 13:8), pentru că El este veșnic. Așadar, conceptul potrivit căruia Isus este „singurul Fiu” al lui Dumnezeu nu se referă la natura și la rolul lui Hristos în cadrul Dumnezeirii, ci la rolul Său în cadrul planului de mântuire. Prin întruparea Sa, Isus a împlinit făgăduințele legământului. „Nașterea” lui Isus se referă la începutul domniei Lui peste popoare, și nu la începutul existenței Lui, pentru că El existase dintotdeauna. Nu a fost niciun moment în care Isus să nu fi existat, fiindcă El este Dumnezeu.

Venirea lui Isus pe pământ ca Fiu al lui Dumnezeu a împlinit simultan numeroase scopuri. În primul rând, în calitate de Fiu al lui Dumnezeu, Isus a venit ca să ni-L descopere pe Tatăl. Prin acțiunile și prin cuvintele Sale, El ne-a arătat cum este Tatăl cu adevărat și de ce putem să avem încredere în El.

Isus a mai venit și ca fiul făgăduit al lui David, al lui Avraam și al lui Adam, prin care Dumnezeu promisese să-l înfrângă pe vrăjmaș și să ia lumea în stăpânire. Astfel, Isus a venit ca să ia locul lui Adam în fruntea omenirii și să împlinească planul inițial pe care Dumnezeu îl avusese pentru oameni (Geneza 1:26-28; Psalmii 8:3-8).

„Cuvintele spuse lui Isus la Iordan – «Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea» – cuprind întregul neam omenesc. Dumnezeu l-a vorbit lui Isus ca reprezentant al nostru. Oricât am fi de păcătoși și de slabi, noi nu suntem aruncați ca fiind fără valoare. El ne-a primit «în Preaiubitul Lui» (Efeseni 1:6). Slava așezată asupra lui Hristos este o cheazășie a iubirii lui Dumnezeu față de noi. Ea ne vorbește despre puterea rugăciunii – cum poate ajunge glasul omenesc la urechea lui Dumnezeu și cum sunt primite cererile noastre în curțile cerești. Prin păcat, pământul a fost despărțit de cer și înstrăinat de legăturile cu el; dar Isus l-a legat din nou de tronul slavei. [...] Glasul care l-a vorbit lui Isus îi spune fiecărui suflet credincios: «Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea.»” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Isus*, p. 113.

Studiu la rând:

Apocalipsa 11–17, Evangelizare, subcapitolul „Străinii din mijlocul nostru”

1. Ce s-a văzut în templul lui Dumnezeu din cer atunci când a fost deschis?

2. Cu ce animale semăna fiara care s-a ridicat din mare?

3. Ce imn intonau biruitorii fiarei?

4. Cine vor fi strănși la războiul zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic?

5. Ce se întâmplă cu „pietrele aspre” în atelierul lui Dumnezeu?

Texte-cheie: Isaia 2:2,3; Evrei 4:1-4; Exodul 24:16,17; Isaia 44:24; Evrei 1:10; Luca 1:31; Evrei 1:5.

I. Privire generală

Temele studiului

De-a lungul istoriei, oamenii au privit înainte spre Răscumpărătorul care avea să vină. După căderea în păcat, primii noștri părinți, Adam și Eva, au crezut că întâiul lor născut, Cain, avea să fie eliberatorul promis. Lui Avraam i s-a dat făgăduința că prin fiul lui, Isaac, toate neamurile pământului aveau să fie binecuvântate. Lui David i s-a promis un fiu a cărui domnie urma să dureze veșnic, dacă avea să fie credincios lui Dumnezeu. Totuși, niciunul dintre acești oameni nu s-a gândit că Dumnezeu Însuși va fi Răscumpărătorul promis.

Uneori, profeții din Vechiul Testament au făcut unele preziceri criptice despre Mesia, folosind sintagma „în vremurile care vor urma” (vezi Numeri 24:14-17), care este diferită de expresiile folosite în alte profeții din Vechiul Testament, precum cea din Daniel 8:17,19: „vremea sfârșitului”. Odată cu venirea lui Hristos au sosit și „zilele din urmă”. După o lungă perioadă, care mai este numită și „perioada intertestamentară”, Dumnezeu a vorbit din nou. De data aceasta totuși El a vorbit cel mai clar și, din punct de vedere calitativ, la modul superlativ, prin Isus Hristos. Isus este egal cu Dumnezeu pentru că El este „întipărirea Ființei Lui [Dumnezeu]” (Evrei 1:3) și, fiind Dumnezeu, Isus este și Creatorul, precum și Susținătorul universului.

Cineva s-ar putea întreba: Dacă Isus este egal cu Dumnezeu, cum de Pavel, vorbind în Numele Tatălui, poate să scrie despre Isus: „Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut”? Înseamnă aceasta că Isus a fost născut și că nu este veșnic? Cum explicăm?

II. Comentariu

Natura lui Hristos

Întrebarea de la sfârșitul secțiunii de mai sus a dat naștere la o varietate de interpretări. Pasajul menționat anterior (Evrei 1:1-3) s-a ocupat să dovedească superioritatea lui Isus față de profeți. În pasajul care urmează (Evrei 1:4-14), Pavel este interesat să dovedească superioritatea lui Isus față de îngeri. Motivul pentru care apostolul subliniază că Isus este mai presus de îngeri ar putea fi un interes deosebit pe care destinatarii epistolei sale îl aveau pentru îngeri sau chiar pentru venerarea îngerilor, asemănător cu ceea ce vedem că se întâmplă în biserica din Colose (Coloseni 2:18).

În sprijinul argumentului său că Hristos este mai presus de înger, Pavel citează în Evrei 1:5 două versete din Vechiul Testament. Psalmii 2:7 este primul. În contextul original, Psalmul 2 vorbește despre împărații și domnitorii pământului care conspiră împotriva lui Dumnezeu. Dar Domnul râde de ei și îi îngrozește. În cele din urmă, Dumnezeu Îl va întrona pe Împăratul Său divin pe muntele Sion (Psalmii 2:6), declarând: „Tu ești Fiul Meu! Astăzi Te-am născut.” În predica sa din Antiohia Pisidiei, Pavel aplică acest text la învierea lui Isus (Faptele 13:33). În creștinism, textul acesta a fost interpretat ca referindu-se la Hristos. Interpretarea aceasta presupune că Dumnezeu L-a „născut” pe Isus când L-a înviat? Aceasta este aceeași întrebare care se regăsește la sfârșitul secțiunii „Introducere”.

Nicidecum. Pur și simplu, Dumnezeu Îl cheamă afară din mormânt pe Fiul Lui prin intermediul îngerului Gabriel, cel mai „tare înger din oștirea Domnului, cel care ocupă poziția din care a căzut Satana” (*HLL/VI* p. 882), căruia Îi spune să dea la o parte piatra de la mormântul lui Isus ca și când aceasta ar fi fost o pietricică. Soldații care păzesc mormântul îl „aud cum strigă: «Fiul lui Dumnezeu, vino afară; Tatăl Tău Te cheamă.»” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 780. Deci Tatăl Își strigă Fiul. În mod similar, în 1 Corinteni 4:15, Pavel le spune corintenilor: „Eu v-am născut în Hristos Isus, prin Evanghelie.” Actul acesta presupune că Pavel a dat naștere bisericii? Bineînțeles că nu. Pavel i-a adus la viață din punct de vedere spiritual; el i-a zămislit în sensul spiritual (același termen este folosit și în dreptul lui Onisim [Filimon 10] și pentru cei care sunt creștini, în 1 Ioan 2:29; 3:9 etc.).

Al doilea text pe care Pavel îl citează pentru a arăta că Hristos este mai presus de înger se găsește în 2 Samuel 7:14. Aici, contextul este despre planurile lui David de a construi templul. Dar Natan îl înștiințează pe împărat că fiul lui, Solomon, va zidi casa lui Dumnezeu. De asemenea, Domnul mai promite: „Eu îi voi fi Tată și el Îmi va fi fiu (2 Samuel 7:14). În contextul original, acest verset pe care Pavel îl citează nu se poate referi la Hristos în virtutea a ceea ce se spune în continuare: „Îl voi pedepsi cu o nuia omenească și cu lovituri omenești” (2 Samuel 7:14). Din motive evidente, versetul acesta trebuie să se refere mai degrabă la un Solomon păcătos decât la un Hristos fără păcat.

Psalmii 2:7 și 2 Samuel 7:14 au totuși un lucru în comun. Ambele pasaje subliniază faptul că împăratul lui Israel (în general) și Solomon (în particular, în 2 Samuel) sunt fiii lui Dumnezeu: „Tu ești Fiul Meu! Astăzi Te-am născut” și „el Îmi va fi fiu”. Accentul nu cade pe nașterea în sine, ci pe faptul că Dumnezeu îl adoptă pe împăratul din dinastia lui David și pe regalitatea moștenită de acesta, regalitate și adopție care, mai târziu, în Evrei, sunt transferate asupra lui

Hristos. Expresia introductivă din Evrei 1:5 este o întrebare: „Căci căruia dintre îngeri a zis El vreodată: «Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut?»”. Răspunsul evident este că niciunui dintre îngeri. Doar Isus a ajuns „cu atât mai presus de îngeri, cu cât a moștenit un Nume mult mai minunat decât al lor” (Evrei 1:4). Acel Nume este „Fiul Meu”, un titlu care nu a fost niciodată atribuit vreunui înger. Niciunui dintre ei nu i-a zis Dumnezeu: „Șezi la dreapta Mea până voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut al picioarelor Tale” (Evrei 1:13).

Totuși, cineva ar putea obiecta împotriva ideii de naștere cu sensul de adopție din acest context apelând la textul din Evrei 1:6: „Și, când duce iarăși în lume pe cel întâi născut [...]”. Ar putea spune: Nu cumva acest verset vorbește despre Hristos ca fiind „cel întâi-născut”? Este o întrebare bună. În pasaje precum Geneza 25:13; 27:19 și 35:23, sintagma „întâi născut” are sensul de primogenit. Dar, în Vechiul Testament, „întâiul născut” este și Israel (Exodul 4:22,23), care este în contrast cu întâiul născut al Egiptului. În Psalmii 89:27, David este numit „întâiul născut” al lui Dumnezeu, deși el a fost cel mai mic dintre cei opt frați ai lui, și nicidecum primul născut. În Noul Testament, Isus este fiul „cel întâi născut” al Mariei (Luca 2:7), „cel întâi născut” dintre mai mulți frați (Romani 8:29), „Cel Întâi Născut” din toată zidirea (Coloseni 1:15) și „cel întâi născut” dintre cei morți (Coloseni 1:18; Apocalipsa 1:5). Textele acestea arată că titlul de „cel întâi născut” se referă la supremația lui Hristos asupra credincioșilor bisericii, asupra creației, asupra universului și asupra celor înviați. Legătura textului din Evrei 1:5 cu versetul 6 arată că Isus este acest împărat din dinastia lui David pe care Dumnezeu Îl prezintă lumii odată cu apelul: „Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine!” (Evrei 1:6). Totuși, în restul capitoului 1 sunt preluate aceste dovezi din Scriptură și sunt formulate patru afirmații: (1) o singură Persoană este numită „Fiu” de către Dumnezeu (Evrei 1:5), iar acea Persoană este Hristos. (2) Îngerii I se închină acestui Fiu (Evrei 1:6). (3) Fiul este Monarhul care nu Se schimbă, cel drept și cel uns, care a creat cerurile și pământul (Evrei 1:8-10). (4) Fiul domnește la dreapta lui Dumnezeu, în timp ce îngerii, prin contrast, sunt duhuri slujitoare pentru cei care vor fi mântuiți (Evrei 1:11-14).

În concluzie, putem spune că Domnul Hristos nu a fost născut de Tatăl în sens fizic, ci, întrucât prin întrupare a devenit Fiul lui Dumnezeu, neamul omenească a fost „înfiat” „în Preaiubitul Lui” (Efeseni 1:6). Așadar, lui Isus I se atribuie titlul de „Întâi Născut”. Ca atare, statutul Său este cu mult mai presus de cel al îngerilor și merită închinarea lor. Atunci când sfătuiește biserica în legătură cu modalitatea cea mai bună de a ajunge la ceilalți creștini, Ellen G. White afirmă următoarele, despre pre existența Domnului Isus: „Nu accentuați acele

laturi ale mesajului care condamnă obiceiurile și practicile oamenilor, până când aceștia nu au ocazia să afle că noi credem în Hristos, în divinitatea și în preexistența Lui.” – *Mărturii pentru biserică*, vol. 6, p. 58. Ellen G. White a ajutat Biserica Adventistă de curând întemeiată să găsească un echilibru biblic cu privire la preexistența lui Hristos. În contextul învierii lui Lazăr, ea a scris următoarele despre natura Domnului Isus: „În Hristos este viața originară, neîmprumutată, nederivată.” – *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Isus*, p. 530.

La sfârșitul acestor zile și la vremea sfârșitului

Primii scriitori creștini au crezut că zilele din urmă sosiseră și că ele aveau să culmineze cu a doua venire a lui Isus. Din acest motiv, Pavel a putut spune: „La sfârșitul acestor zile [în contrast cu vremurile prorocilor], ne-a vorbit prin Fiul” (Evrei 1:2). În mod similar, atunci când Petru și ceilalți ucenici au fost acuzați că erau beți, la Cincizecime, Petru a susținut că miracolul vorbirii în limbi era o împlinire a profeției: „«În zilele de pe urmă», zice Dumnezeu, «voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor proroci...” (Faptele 2:17). Profeția din Ioel 2 s-a adeverit la începutul zilelor de pe urmă. De asemenea, atunci când a vorbit despre întruparea lui Isus, Petru a scris: „El [Isus] a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii [...] pentru voi” (1 Petru 1:20). Aceste zile din urmă sunt caracterizate de prezența batjocoritorilor, a oamenilor care pun la îndoială a doua venire a lui Isus (2 Petru 3:3,4) și care îi exploatează pe cei săraci ca să se îmbogățească ei înșiși (Iacov 5:3). Zilele de pe urmă mai sunt caracterizate și de apariția lui Antihrist (1 Ioan 2:18).

Deși este acceptat faptul că zilele de pe urmă încep, într-un anumit sens, cu întruparea lui Isus, există vreo diferență între aceste zile „de pe urmă” și „vremea sfârșitului”, așa cum este descrisă ea în Daniel și în Apocalipsa? Să luăm în considerare profeția celor 2 300 de seri și dimineți din Daniel 8:14. Timpul acestei profeții se întinde cu mult dincolo de vremea în care a trăit Hristos. Și alte profeții mai au multe evenimente care trebuie să se întâmple, din punctul nostru de vedere, precum cele „șapte urgii” (Apocalipsa 15:1; 21:9). În final, „vrăjmașul cel din urmă” (1 Corinteni 15:26) nu a fost încă nimicit și nici nu am auzit „cea din urmă trâmbiță” (1 Corinteni 15:52). În concluzie, putem spune că zilele de pe urmă încep odată cu biserica apostolică, dar ultimul și cel mai mare eveniment din vremea sfârșitului încă trebuie să aibă loc.

III. Aplicație

Atunci când analizăm Evrei 1, înțelegem că Pavel a concentrat multă teologie acolo. Este nevoie de un creștinism plin de căldură și de evlavie, orientat pe latura practică. Totuși, practica potrivită sau conduita corespunzătoare (or-

topraxia) derivă din ortodoxia noastră, din convingerile sau credințele noastre corecte. O teologie solidă va pune temelia unui frumos stil de viață creștin.

De discutat și de meditat:

1. Crezi că în ziua de azi trebuie să găsim un echilibru între teologia noastră și practica sau viețuirea creștină? Dacă da, cum?

2. Cum putem face diferența între bagajul nostru religios și cultural și adevărul biblic, chiar și în prezent?

3. Într-o vreme când autoritatea din cultura în care trăim și din biserică sunt în criză, cum ne oferă Evrei 1 călăuzire?

Isus, Fratele nostru

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași _____, tot așa și El Însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească _____, adică pe Diavolul” (Evrei 2:14).

Evrei 1 vorbește despre Isus ca Fiul al lui Dumnezeu, Cel care este stăpân peste îngerii, „oglundirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui” (Evrei 1:3). În Evrei 2, Isus este Fiul omului, care S-a coborât mai jos decât îngerii și a luat asupra Sa natura umană cu slăbiciunile ei, chiar până la moarte (Evrei 2:7).

În Evrei 1, Dumnezeu spune despre Isus: „Tu ești Fiul Meu” (Evrei 1:5). În Evrei 2, Isus se referă la copiii lui Dumnezeu de pe pământ ca fiind „frații” Lui (Evrei 2:12).

În Evrei 1, Tatăl declară suveranitatea divină a Fiului (Evrei 1:8-12). În Evrei 2, Fiul își afirmă devotamentul față de Tatăl (Evrei 2:13).

În Evrei 1, Isus este Domnul divin, Creatorul, Susținătorul și Suveranul. În Evrei 2, Isus este Marele-Preot omenesc, plin de îndurare și vrednic de încredere.

Pe scurt, descrierea lui Isus ca un frate milos și demn de încredere se regăsește în descrierea Fiului ca fiind manifestarea supremă a veșnicului Dumnezeu Creator (Evrei 1:1-4).

1. Cine putea să-l răscumpere pe cel care își pierdea proprietatea sau libertatea din cauza sărăciei?

Leviticul 25:25-27,47-49

Atunci când un om era atât de sărac încât să fie nevoit să-și vândă moșia – sau chiar pe sine – ca să supraviețuiască, legea lui Moise prevedea ca el să își primească proprietatea sau libertatea înapoi la fiecare cincizeci de ani, în anul jubiliar. Anul jubiliar era un an sabatic „mare”, în care datoriile erau iertate, proprietățile erau revendicate și eliberarea era proclamată în dreptul celor care ajunseseră robi.

Totuși, cincizeci de ani constituiau un timp lung de așteptare. De aceea, legea lui Moise mai prevedea și că ruda cea mai apropiată putea să plătească partea datorată de cel sărac și să-l răscumpere mai devreme.

Ruda cea mai apropiată era și persoana care garanta că se va face dreptate în cazul unei crime. Ea era răzbuătorul sângelui care avea să-l urmărească pe ucigașul celui din aceeași familie și să-l pedepsească (Numeri 35:9-15).

2. Cum ne descrie pasajul următor pe noi și pe Isus?

Evrei 2:14-16

Pasajul acesta ne descrie ca fiind robii Diavolului, dar Isus este Răscumpărătorul nostru. Când Adam a păcătuit, oamenii au ajuns sub puterea lui Satana. Drept urmare, nu am mai avut putere să rezistăm păcatului (Romani 7:14-24). Mai rău, exista o pedeapsă cu moartea pe care păcatul o impunea și pe care noi nu o puteam achita (Romani 6:23). Așadar, situația noastră părea deznădăduită.

Dar Isus a luat asupra Lui natura umană și a devenit om în carne și oase, ca noi. El S-a făcut ruda noastră cea mai apropiată și ne-a răscumpărat. Nu l-a fost rușine să ne numească „frați” (Evrei 2:11).

În mod paradoxal, prin faptul că a luat asupra Sa natura noastră și ne-a răscumpărat, Isus ne-a descoperit și natura Lui divină. În Vechiul Testament, adevăratul răscumpărător al lui Israel, ruda cea mai apropiată, este Iehova (de exemplu, Psalmii 19:14; Isaia 41:14; 43:14; 44:22; Ieremia 31:11; Osea 13:14).

Care sunt acele căi prin care poți experimenta și mai profund faptul că Isus îți este aproape? De ce experiența aceasta este importantă pentru credința ta?

Cartea Evrei ne spune că lui Isus nu l-a fost rușine să ne numească frați (Evrei 2:11). Deși este una cu Dumnezeu, Isus ne-a acceptat ca parte din familia Sa. Această solidaritate contrastează cu rușinea publică pe care destinatarii epistolei lui Pavel au suferit-o în comunitățile lor (Evrei 10:33).

3. În ce fel deciziile lui Moise exemplifică ce a făcut Isus pentru noi?

Evrei 11:24-26 _____

Ți-ai imaginat ce a însemnat pentru Moise să fie numit „fiul fiicei lui Faraon”? El era o figură puternică în cel mai puternic imperiu al vremii. A avut parte de cea mai înaltă pregătire civilă și militară și a devenit un personaj remarcabil. Ștefan a spus că Moise era „puternic în cuvinte și în fapte” (Faptele 7:22). Și Ellen G. White a spus despre el că „a câștigat favoarea oștirii Egiptului” și că Faraonul „luase hotărârea să facă din nepotul adoptiv urmașul său la tron” (vezi *Patriarhi și profeți*, p. 245). Cu toate acestea, Moise a renunțat la toate aceste privilegii când a ales să se identifice cu israeliții, un popor de sclavi fără educație și fără putere.

4. Ce cere Dumnezeu de la noi?

Matei 10:32,33 _____

2 Timotei 1:8,12 _____

Evrei 13:12-15 _____

O parte a problemei pe care credincioșii evrei o aveau era că mulți începuseră să se rușineze de Isus, după ce au fost persecutați și repudiați. Prin acțiunile lor, unii erau în pericol de a-L da pe Isus „să fie batjocorit”, în loc să-L onoreze (Evrei 6:6). Astfel, Pavel îi îndeamnă constant pe evreii cărora le-a scris să rămână „tari în mărturisirea” credinței lor (Evrei 4:14; 10:23).

Dumnezeu vrea ca noi să-L recunoaștem pe Isus ca Dumnezeu și ca Frate. Ca Mântuitor al nostru, Isus ne-a plătit datoria; ca Frate al nostru, Isus ne-a arătat cum trebuie să trăim ca să fim „asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel Întâi Născut dintre mai mulți frați” (Romani 8:29).

Gândește-te la hotărârea pe care Isus a trebuit să o ia ca să ne accepte ca „frați”. De ce gestul Lui a însemnat o coborâre mai mare decât ce a făcut Moise și ce ne învață aceasta despre dragostea lui Dumnezeu pentru noi?

Cartea Evrei ne spune că Isus a luat asupra Sa natura umană ca să poată fi reprezentantul nostru și să moară pentru noi (Evrei 2:9; 14-16; 10:5-10). Aceasta este temelia planului de mântuire și singura noastră speranță pentru viața veșnică.

5. La ce slăbiciuni ale naturii umane se referă expresia „carnea și sângele” din pasajele următoare?

Matei 16:17 _____

1 Corinteni 15:50 _____

Efeseni 6:12 _____

Expresia „carne și sânge” subliniază fragilitatea naturii umane, slăbiciunea ei, incapacitatea de a înțelege (Matei 16:17) și faptul că este supusă morții (1 Corinteni 15:50). Epistola către evrei ne spune că Isus a fost făcut asemenea fraților Lui „în toate lucrurile” (Evrei 2:17), ceea ce înseamnă că El a devenit om pe deplin. Isus nu doar „a arătat” ca un om sau „a părut” să fie om, ci a fost cu adevărat om, cu adevărat unul de-ai noștri. El a luat asupra Lui toate limitările specific umane și a fost supus legilor eredității.

Dar tot epistola mai spune și că Isus a fost diferit de noi *în ce privește* păcatul. În primul rând, El nu a comis niciun păcat (Evrei 4:15). El a fost sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși (Evrei 7:26). Toți am păcătuit și avem înclinații rele. Robia păcatului începe chiar din străfundul naturii noastre. Noi suntem pământești, vânduți robi păcatului (Romani 7:14; vezi și Romani 7:15-20). De multe ori, mândria și alte motivații păcătoase pătează până și cele mai bune fapte ale noastre. Dar natura umană a Domnului Hristos nu a fost afectată de păcat. Ea rămâne pentru noi o taină. Nu o putem compara cu a niciunui alt om, deoarece Biblia spune că Isus a fost unic, *monogenes*, „Singurul de acest fel” (vezi Ioan 1:18). Trebuia să fie așa. Dacă Isus ar fi fost „pământesc, vândut rob păcatului” ca noi, și El ar fi avut nevoie de un Mântuitor. În schimb, El a venit ca Mântuitor și S-a dat pe Sine ca „jertfă fără pată lui Dumnezeu” pentru noi (Evrei 7:26-28; 9:14).

Apoi, Isus a nimicit puterea Diavolului murind ca jertfă fără păcat pentru păcatele noastre și făcând astfel posibile iertarea și împăcarea noastră cu Dumnezeu (Evrei 2:14-17). De asemenea, Isus a frânt puterea păcatului oferindu-ne puterea de a trăi o viață curată în virtutea împlinirii promisiunii Sale de a scrie Legea în inimile noastre (Evrei 8:10).

Dacă avem făgăduința biruinței prin Isus, de ce atât de mulți dintre noi încă ne luptăm cu păcatul? Unde greșim și, mai important, cum putem să trăim potrivit cu înalta chemare pe care o avem în Hristos?

6. Ce rol a avut suferința în viața lui Isus?

Evrei 2:10,17,18 _____

Evrei 5:8,9 _____

Apostolul ne spune că Isus a fost făcut desăvârșit prin suferință. Gândul acesta este surprinzător. Pavel afirmă că Isus este „strălucirea Slavei Sale și întipărirea naturii Lui” (Evrei 1:3, NTR) și că este fără păcat, fără pată, fără prihană și sfânt (Evrei 4:15; 7:26-28; 9:14; 10:5-10). Isus nu a trebuit să biruiască niciun fel de imperfecțiune morală. El a fost desăvârșit din punct de vedere moral, etic. Dar în Evrei ni se spune că Isus a trecut printr-un proces de „desăvârșire” care L-a înzestrat cu mijloacele necesare ca să fie Mântuitorul nostru.

1. Isus a fost făcut „desăvârșit” prin suferință ca să devină Căpetenia mântuirii noastre (Evrei 2:10). El a trebuit să moară pe cruce ca jertfă pentru ca Tatăl să dispună de mijloacele legale pentru a ne mântui. Isus a fost jertfa desăvârșită, singura jertfă perfectă. În calitate de Dumnezeu, Isus putea să ne judece, dar, datorită sacrificiului Său, El ne poate și mântui.

2. Isus a învățat ascultarea prin suferință (Evrei 5:8). Ascultarea a fost necesară din două motive. În primul rând, ea a făcut ca jertfa Lui să fie acceptată (Evrei 9:14; 10:5-10). În al doilea rând, suferințele Sale l-au permis să devină modelul nostru (Evrei 5:9). Isus „a învățat” să se supună pentru că nu a mai experimentat acest lucru niciodată înainte. În calitate de Dumnezeu, cui trebuia El să Se supună? Ca Fiul veșnic al lui Dumnezeu și una cu Dumnezeu, l se dădea ascultare pentru că era conducătorul universului. Prin urmare, Isus nu a progresat de la neascultare la ascultare, ci de la suveranitate și conducere la supunere și ascultare. Fiul cel înălțat al lui Dumnezeu a devenit Fiul omului, cel supus.

3. Faptul că Isus a îndurat ispita și a ieșit biruitor l-a dat posibilitatea să fie un Mare-Preot milos și vrednic de încredere (Evrei 2:17,18). Suferințele nu l-au făcut pe Isus mai milos. Dimpotrivă, datorită milei Sale a murit de bunăvoie pe cruce pentru a ne salva, ca să începem cu începutul (Evrei 10:5-10; compară cu Romani 5:7,8). Totuși, realitatea dragostei frățești a lui Isus a fost realmente manifestată și descoperită.

Dacă Isus cel fără păcat a suferit, cu siguranță și noi, păcătoșii, vom suferi. Cum putem învăța să suportăm tragediile vieții și, în același timp, să primim speranță și asigurare din partea Domnului, care ne-a arătat dragostea Lui prin nenumărate manifestări pline de putere?

Un alt motiv pentru care Isus a luat asupra Sa natura umană și a trăit printre noi a fost ca El să poată fi Modelul nostru, singurul care putea să ne arate prin exemplul Său cum să trăim curat înaintea lui Dumnezeu.

7. Potrivit apostolului, cum ar trebui să se desfășoare alergarea noastră în cursa care se numește „viața creștină”?

Evrei 12:1-4

În pasajul de mai sus, Isus reprezintă punctul culminant al unei lungi liste de personaje pe care apostolul le oferă ca exemple de credință. Aici, Isus este numit „Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre”. Noua traducere a Bibliei în limba română (NTR) și numeroase alte versiuni (KJV, NKJV) traduc acest verset astfel: „Cel Care inițiază și desăvârșește credința”. Termenul grecesc *archegos*, care în versiunea Cornilescu este tradus „Căpetenia”, înseamnă, literal: „Autorul”, „Întemeietorul”, „Deschizătorul de drumuri”. De fapt, în Evrei 6:20 Isus este numit „înainte-mergător”. Cuvântul tradus în versiunea Cornilescu „Desăvârșirea” înseamnă, de fapt, „Cel care duce la desăvârșire”, transmițând ideea că Isus începe și desăvârșește în noi credința. Așadar, credința noastră nu trebuie să rămână la nivelul de început, ci trebuie să crească spre desăvârșire. Mai mult decât atât, Isus a manifestat credința în Dumnezeu în forma ei cea mai pură. Astfel, El pune viața Lui de ascultare desăvârșită în dreptul ascultării noastre imperfecte; pune credința Lui perfectă în dreptul credinței noastre imperfecte.

În Evrei 2:13 se spune: „Și iarăși: «Îmi voi pune încrederea în El». Și în alt loc: «Iată-Mă, Eu și copiii pe care Mi i-a dat Dumnezeu!»”. Practic, aici se spune că Isus Și-a pus încrederea în Dumnezeu. Referința aceasta face aluzie la Isaia 8:17,18. Isaia a rostit aceste cuvinte pe fondul unei teribile amenințări a invaziei din Israelul de Nord și din Siria (Isaia 7:1,2). Credința lui a fost în contrast cu lipsa de credință a împăratului Ahaz (2 Împărați 16:5-18). Dumnezeu îl îndemnase pe Ahaz să se încreadă în El și să ceară un semn că îl va elibera (Isaia 7:1-11). El îi promisese deja lui Ahaz, ca fiu al lui David, că îl va ocroti ca pe fiul Lui. Acum, Dumnezeu S-a oferit să îi confirme promisiunea cu un semn. Dar Ahaz a refuzat să ceară un semn; în schimb, a trimis mesageri la Tiglat-Pileser, împăratul Asiriei, cu mesajul: „Eu sunt robul tău” (2 Împăriți 16:7). Ce trist! Ahaz a preferat să fie „fiul” lui Tiglat-Pileser decât să fie fiul lui Dumnezeu.

Pe de altă parte, Isus Și-a pus încrederea în promisiunea lui Dumnezeu că îi va pune pe vrăjmașii Săi sub picioare (Evrei 1:13; 10:12,13). Dumnezeu ne-a promis același lucru și noi trebuie să credem în El, cum a făcut Isus (Romani 16:20).

Evrei 2:13 conține cuvintele lui Isus pe care I le adresează Tatălui în legătură cu frații Săi: „Iată-Mă, Eu și copiii pe care Mi i-a dat Dumnezeu!” Patrick Gray sugerează că Isus este descris aici ca fiind protectorul fraților Săi. Sistemul roman de *tutela impuberum* (tutela copiilor) stabilea că, la moartea tatălui copiilor, „un tutore, adesea un frate mai mare, prelua responsabilitatea de a avea grijă de copiii minori și de moștenirea lor până ce aceștia ajungeau la vârsta maturității, accentuând astfel datoria firească a fratelui mai mare de a avea grijă de frații mai mici.” – *Godly Fear: The Epistle to the Hebrews and Greco-Roman Critiques of Superstition* p. 126. Acest lucru explică de ce cartea Evrei se referă la noi ca fiind atât frații lui Isus, cât și copiii Lui. Ca Frate al nostru mai mare, Isus este tutorele și apărătorul nostru.

„În viața și învățăturile Sale, Hristos a dat o pildă desăvârșită de slujire neegoistă, care își are originea în Dumnezeu. Cel Preaînalt nu trăiește pentru Sine. Prin faptul că a creat lumea și că menține toate lucrurile, El slujește fără încetare altora. «El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei drepți și peste cei nedrepți» (Matei 5:45). Dumnezeu a încredințat Fiului Său acest ideal al slujirii. Lui Isus I s-a dat să stea în fruntea omenirii, pentru ca, prin pilda Sa, să-i învețe pe alții ce înseamnă să slujească.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 649.

Studiu la rând:

Apocalipsa 18 – Geneza 2, Evanghelizare, subcapitolul „Lucrea pentru catolici”

1. Cine au fost aruncați de vii în iazul de foc?

2. Asupra cui a doua moarte nu are nicio putere?

3. Cine ocupă primele trei poziții în lista celor nemântuiți din Apocalipsa 21?

4. Cum a numit Dumnezeu lumina ?

5. Care este calea cea mai bună pentru a demasca ideile false?

Texte-cheie: Leviticul 25:-25-27; Evrei 2:14-16; 11:24-26; 1 Corinteni 15:50; Evrei 5:8,9; 12:1-4.

I. Privire generală

Temele studiului

Comparația dintre Evrei 1 și Evrei 2 prezintă un tablou al contrastelor. În Evrei 1, Isus este mai presus de îngerii (Evrei 1:6), pe când în Evrei 2, El este mai prejos decât îngerii, cel puțin pentru o vreme (Evrei 2:9). În Evrei 1, Hristos Se află aproape de Dumnezeu, la dreapta Lui (Evrei 1:13); în Evrei 2, El este aproape de noi și nu-l este rușine cu noi, frații Lui (Evrei 2:11). Punând în contrast natura Domnului Isus înainte de întrupare cu natura umană, cartea Evrei ne spune că Hristos S-a făcut părtaș sângelui și cărnii ca să fie ca noi (Evrei 2:14). Și Hristos a murit așa cum noi, oamenii, murim (Evrei 2:14). Dar marea diferență dintre moartea noastră și a Lui este că moartea Lui a realizat ceea ce moartea noastră nu ar fi putut realiza niciodată. Moartea Sa ne-a eliberat pe noi „care, prin frica morții, [eram] supuși robiei toată viața [noastră]” (Evrei 2:15). Hristos este asemenea nouă, și totuși diferit de noi. El a fost pe deplin om, dar fără păcat (Evrei 4:15). Asemenea lui Moise care a ales rușinea în locul gloriei (Evrei 11:25), Isus a disprețuit rușinea de a deveni om și de a muri pe cruce. El a devenit ca noi pentru ca noi să putem deveni ca El. Pentru ca noi să fim ca El, trebuie ca Lui să nu-i fie niciodată rușine de noi (Evrei 2:11), chiar și în cazul în care L-am da „să fie batjocorit” (Evrei 6:6). Oamenii trec prin încercări și teste care aduc cu sine răbdarea și, în cele din urmă, maturizarea caracterului. Pavel îl descrie pe Isus într-o manieră asemănătoare. El „a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit” și „a fost făcut desăvârșit” (Evrei 5:8,9). Cum a învățat Isus să asculte? A fost El, la un moment dat, neascultător? Acest lucru ar contrazice ceea ce spune Evrei 4:15, și anume că Isus a fost încercat în toate lucrurile așa cum suntem și noi, și totuși a rămas fără păcat.

II. Comentariu

„A fost făcut desăvârșit”

Evrei 5:7-9 prezintă mai multe dificultăți. Pasajul spune: „El este Acela care, în zilele vieții Sale pământești, aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte și fiind ascultat din pricina evlaviei Lui, măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. Și, după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă urzitorul unei mântuiri veșnice” (Evrei 5:7-9).

Sunt cel puțin trei întrebări pe care acest pasaj le ridică și care merită niște răspunsuri. În primul rând, Pavel ne spune că Hristos a înălțat rugăciuni către Dumnezeu, care putea să-L izbăvească de la moarte, și a fost ascultat. Ce înseamnă că Isus a fost ascultat și salvat de la moarte? În al doilea rând, Isus a învățat să asculte. Cum a învățat El să asculte? Oare pentru că, la un moment dat, a fost un Fiu neascultător? În al treilea rând, Isus a fost făcut desăvârșit. Nu a fost El dintotdeauna desăvârșit, fără păcat? Vom aborda fiecare dintre aceste întrebări pe rând.

A fost Isus ascultat și salvat de la moarte? Evrei 5:7 începe astfel: „El este Acela care, în zilele vieții Sale pământești...”, aceasta fiind o trimitere clară la existența umană a lui Isus. Evangheliile ne spun că, atunci când a trecut prin experiențele de dinainte și de după Ghetsimani, Isus a fost tulburat. În Matei 26:38, El a zis: „Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte.” În Marcu 14:33,34 și în Ioan 12:27, Isus spune: „Acum, sufletul Meu este tulburat.” Dar în niciuna dintre aceste relatări nu este menționat că El S-a rugat „cu strigăte mari și cu lacrimi” (Evrei 5:7). Detaliul acesta din cartea Evrei aduce o contribuție la relatarea despre ce s-a întâmplat în Ghetsimani. Rugăciunile și cererile lui Isus au fost adresate „către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte” (Evrei 5:7). Dar acestea nu au fost înălțate pentru ca El să poată fi salvat de la moarte cu orice preț. Atunci, în ce fel L-a ascultat Dumnezeu pe Isus? Isus nu S-a rugat ca să fie izbăvit de moarte, ci ca voia lui Dumnezeu să se facă (Matei 26:39). Tatăl nu L-a cruțat pe Isus de la răstignire, ci, înviindu-L, L-a eliberat de puterea morții pe care răstignirea o pricinuia. Astfel, rugăciunile lui Isus au fost ascultate și El fost readus la viață, fiindcă voia lui Dumnezeu s-a împlinit. Pavel ne mai spune și de ce rugăciunea lui Isus a fost auzită, și anume „din pricina evlaviei Lui” (Evrei 5:7). Deoarece Isus a manifestat un respect deosebit față de voia lui Dumnezeu și a ascultat de ea, rugăciunea Lui a fost ascultată și El a fost înviat.

Cum a învățat Isus să asculte? Întrebarea oare presupune că El ar fi fost neascultător? Această posibilitate este clar respinsă de textul din Evrei 4:15, care susține că Isus a fost ascultător de-a lungul întregii Sale vieți. Domnul Hristos a învățat să asculte prin supunere (Evrei 5:7) și prin suferință (Evrei 5:8). În versetul 8, textul grecesc utilizează un joc de cuvinte, *emathen/epathen*, a învățat/a suferit, similar cumva cu zicala românească „nu pierzi, nu câștigi”. Dintr-o anumită perspectivă, Isus a învățat să asculte prin faptul că S-a supus în totalitate voinței lui Dumnezeu în Ghetsimani. Cu toate acestea, pentru că a fost și om, nu doar Dumnezeu, El a trebuit să învețe supunerea în rolul Său de Mântuitor. În calitate de Dumnezeu, Isus a fost sfânt și nu putea fi ispitit să facă rău (Iacov 1:13), dar ca om El a trebuit să învețe ascultarea și supunerea

față de voia lui Dumnezeu, la fel cum noi, oamenii, trebuie să le învățăm. În calitate de Dumnezeu, Isus nu a trebuit niciodată să învețe să Se supună, dar în Ghetsimani El a trebuit să învingă îmbrăcat în limitările naturii umane. El a tremurat în fața perspectivei de a fi pentru totdeauna despărțit de Tatăl Său: „Dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta!” (Matei 26:39); totuși, S-a supus voinței lui Dumnezeu. Astfel, Isus a învățat să asculte și să se supună. Pavel afirmă în Filipeni 2:8: „S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.”

Prin comparație, aflăm că o caracteristică a generației de oameni care au ieșit din Egipt a fost că s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu și L-au ispitit (Evrei 3:8), că și-au împietrit inimile (Evrei 3:8) și că nu au avut o înțelegere a căilor lui Dumnezeu (Evrei 3:10). Cartea Evrei sintetizează aceste trăsături ca fiind lipsă de credincioșie, păcat (Evrei 3:12,13,17,19) și neascultare (Evrei 3:18). Răzvrătirea, neascultarea, păcatul și lipsa credinței merg mână-n mână. Prin contrast, autorul Epistolei către evrei folosește o serie de termeni diferiți în dreptul lui Hristos. El a fost „fără păcat” (Evrei 4:15) și credincios (Evrei 2:17; 3:2,6), în ciuda faptului că a fost ispitit așa cum suntem noi, ceea ce îl îndreptățește să ne ajute atunci când suntem ispitiți (Evrei 2:18). Trebuie să înțelegem ascultarea lui Hristos din Evrei 5:8 în lumina acestor trăsături opuse, de care au dat dovadă cei care au ieșit din Egipt (Evrei 3:8-11,15-19). Astfel, ne va fi ușor să identificăm ascultarea lui Isus ca un mijloc de a învăța, fiind parte integrantă a credinței și a încrederii noastre în Dumnezeu (compară Romani 1:5; 16:26). După cum Domnul Isus a învățat să asculte din postura de om, supunându-Se și încrezându-Se în voia lui Dumnezeu ca fiind mai presus de voința Sa, tot astfel trebuie să facem și noi (Apocalipsa 14:12).

Și acum ajungem la întrebarea finală: De ce Evrei 5:9 afirmă că Hristos „a fost făcut desăvârșit”? La urma urmei, nu era El deja desăvârșit? Versetul precedent ne oferă contextul pentru a răspunde la întrebarea noastră: „Măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit” (Evrei 5:8). Astfel, Pavel conchide: „Și, după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă urzitorul unei mântuirii veșnice” (Evrei 5:9). Deci, desăvârșirea lui Isus a fost rezultatul ascultării pe care El a învățat-o prin suferință și care L-a ajutat să devină Marele nostru Preot ceresc.

În concluzie, putem spune că rugăciunea lui Isus către Cel care putea să-L salveze de la moarte a fost ascultată, pentru că El S-a rugat ca voia lui Dumnezeu să fie împlinită. Drept urmare, în cele din urmă El a fost readus la viață. El a învățat să asculte supunându-Se și încrezându-Se în voia lui Dumnezeu. În final, Domnul Hristos a fost făcut Marele nostru Preot desăvârșit prin faptul că

a ascultat de Dumnezeu, ca să poată deveni „urizitorul unei mântuirii veșnice”, „pentru toți cei ce-L ascultă”, adică pentru noi (Evrei 5:9).

De meditat:

1. Dacă Domnul Hristos a trebuit să asculte și a învățat ascultarea în experiența Sa ca om, cât de importantă este aceasta pentru noi?

2. Cum aș putea umbla prin Grădina Edenului pe Noul Pământ dacă nu am cunoscut niciodată experiența umblării prin Grădina Ghetsimani, adică experiența împlinirii voinței lui Dumnezeu aici și acum? De ce aceste două experiențe sunt inseparabile?

3. De ce crezi că noi, oamenii, avem un fel de „reacție alergică” la ascultarea față de aproape orice autoritate? Care crezi că este „leacul” împotriva unei asemenea reacții negative la supunerea față de autoritatea divină?

4. De ce ar exista în inima omului o tensiune între iubirea de Dumnezeu și ascultarea de El? Cum ne-ar putea ajuta textul din Ioan 14:15 să rezolvăm această problemă?

Hristos asemenea nouă, și totuși diferit de noi

După cum am văzut, Isus este portretizat ca fiind mult mai presus de îngeri. De fapt, El este descris ca fiind întipărirea Ființei lui Dumnezeu (Evrei 1:3). Prin urmare, El este vrednic de închinare (Evrei 1:6), potrivit primului capitol din Evrei. Ulterior, în al doilea capitol, El este prezentat ca fiind făcut mai prejos de îngeri pentru puțină vreme. Isus nu doar că S-a făcut cu puțin mai prejos decât îngerii, ci, prin faptul că S-a făcut părtaș „sângelui și cărnii” și suferinței pe care această experiență a adus-o cu sine, El a împărtășit în totalitate destinul fraților Săi de pe pământ (Evrei 2:14). Isus a fost făcut „mai prejos decât îngerii” nu doar pentru că S-a întrupat, ci și pentru că a suferit moartea (Evrei 2:9). Ca Fiul cel veșnic al lui Dumnezeu, El a pășit în sfera umană până acolo că a acceptat natura muritoare a omului, în contrast cu îngerii care nu se confruntă cu moartea.

Ceea ce Hristos a realizat l-a permis să devină „un Mare-Preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului” (Evrei 2:17).

De meditat:

La momentul scrierii acestui comentariu, oamenii din întreaga lume le este frică să nu se infecteze cu coronavirusul și să moară din cauza lui. Cum ne ajută faptul că Isus a luat natura noastră umană, devenind părtaș sângelui și cărnii, și că a împărtășit soarta noastră atunci când ne confruntăm cu asemenea amenințări sumbre și cu boli fatale?

III. Aplicație

Să analizăm următoarea afirmație a lui Ellen G. White despre natura umană a Domnului Hristos: „Mulți spun că ar fi fost cu neputință ca Hristos să fie biruit de ispită. În cazul acesta, nu putea să fie așezat în locul lui Adam și n-ar fi putut să câștige biruința pierdută de Adam. Dacă noi am avea de dus o luptă mai grea decât a avut de dus Hristos, El n-ar mai fi în stare să ne ajute. Dar Mântuitorul nostru a luat corpul omenesc cu toate slăbiciunile lui. El a luat natura omului cu posibilitatea căderii în ispită. Tot ce avem noi de suportat a fost suportat și de El.” – *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 117.

De meditat:

Ce speranță și ce mângâiere derivă din cunoașterea faptului că Isus a suportat tot ceea ce noi suntem chemați să suportăm?

Isus, Dătătorul odihnei

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Rămâne dar o odihnă ca _____
pentru poporul lui Dumnezeu” (Evrei 4:9).

Evrei 1 și 2 se concentrează pe întronarea lui Isus ca stăpân și eliberator al poporului lui Dumnezeu. Capitolele 3 și 4 îl introduc pe Isus ca fiind Cel care ne oferă odihnă. Această progresie are sens dacă ne amintim că legământul cu David promitea că Dumnezeu avea să-i dea împăratului făgăduit și poporului său odihnă, izbăvind-l de „toți vrăjmașii [săi]” (2 Samuel 7:10,11). Odihna aceasta este valabilă și pentru noi acum, când Isus stă la dreapta lui Dumnezeu.

Cartea Evrei o descrie ca fiind atât odihna lui Dumnezeu, cât și odihna de Sabat (Evrei 4:1-11). Dumnezeu le-a oferit odihna Sa lui Adam și Evei. Primul Sabat a fost o experiență a perfecțiunii cu Cel care a făcut posibilă perfecțiunea. Dumnezeu a mai promis și odihna de Sabat deoarece adevărata păzire a Sabatului cuprinde și făgăduința că Dumnezeu va restaura perfecțiunea de la început.

Când păzim Sabatul, ne *amintim* că Dumnezeu a luat măsuri perfecte pentru noi atunci când a creat lumea și când a răscumpărat-o la cruce. Dar, pe lângă faptul că, în primul rând, ne îndreaptă înapoi spre săptămâna Creației, adevărata păzire a Sabatului ne oferă în această lume imperfectă și o *pregustare* a viitorului pe care Dumnezeu ni l-a promis.

1. Citește Geneza 15:13-21. Ce i-a promis Dumnezeu lui Avraam?

Când Dumnezeu i-a eliberat pe israeliți din sclavia Egiptului, scopul Lui a fost de a-i duce în țara Canaan, unde puteau să-l slujească și să-L asculte nestingheriți (Exodul 8:1; Psalmii 105:43-45), inclusiv să se bucure de odihna de Sabat pe care faraonul le-o interzisese (Exodul 5:5). Țara Canaan era moștenirea pe care Dumnezeu i-o făgăduise părintelui lor Avraam, pentru că acesta ascultase de glasul Său și își părăsise țara natală ca să meargă în Țara Promisă (Geneza 11:31–12:4).

Scopul pentru care Dumnezeu le-a dăruit copiilor lui Israel țara Canaan nu a fost doar acela de a o lua în stăpânire. El i-a adus la Sine (Exodul 19:4). Dorința Lui era ca ei să locuiască într-o țară unde să se poată bucura de o relație strânsă cu El, fără niciun impediment, și să fie o mărturie pentru lume despre cine era adevăratul Dumnezeu și ce l-a oferit El poporului Său. Asemenea Sabatului Creației, țara Canaan a fost un cadru care a făcut posibilă relația apropiată cu Răscumpărătorul lor și desfătarea în bunătatea Lui.

În Deuteronomul 12:1-14, Domnul le-a spus israeliților că aveau să intre în odihna Lui nu atunci când vor intra în țară, ci după ce vor elibera țara de idolatrie. După aceea, Dumnezeu avea să le arate lor, celor aleși ai Săi, un loc unde va locui printre ei.

2. Care sunt cele două lucruri pe care odihna de Sabat le comemorează și ce legătură există între ele?

Exodul 20:8-11

Dumnezeu a asociat Sabatul săptămânii Creației cu eliberarea din Egipt. El le-a poruncit israeliților să păzească ziua a șaptea ca un memorial al lucrării Lui creatoare și al răscumpărării lor din Egipt. Atât Creația, cât și răscumpărarea sunt înscrise în porunca despre Sabat. După cum nu ne-am creat singuri, la fel nu ne putem nici răscumpăra singuri. Este o lucrare pe care doar Dumnezeu o poate face și, prin faptul că ne odihnim, recunoaștem dependența noastră de El nu doar în ce privește existența, ci și în ce privește mântuirea. Păzirea Sabatului este o expresie grăitoare a mântuirii care se capătă doar prin credință.

Cum ne ajută păzirea Sabatului să înțelegem totala noastră dependență de Dumnezeu?

3. De ce poporul Israel nu a putut să intre în odihna promisă?

Evrei 3:12-19

Trista istorie ne spune că cei care au fost eliberați din Egipt nu au putut intra în odihna pe care Dumnezeu le-o făgăduise. Când au ajuns la Cades-Barnea, la hotarele Țării Promise, israeliților le-a lipsit credința de care aveau nevoie. Numeri 13 și 14 arată că iscoadele din Israel „au înnegrit înaintea copiilor lui Israel țara pe care o iscodiseră” (Numeri 13:32). Ei au declarat că țara era bună, dar i-au avertizat că locuitorii erau puternici, iar cetățile, întărite și că nu aveau să fie în stare să o cucerească.

Iosua și Caleb au fost de acord că țara era bună și nu au pus în discuție faptul că oamenii erau puternici și cetățile, întărite. Ei au mai spus că Dumnezeu era cu ei și că îi va duce în țară (Numeri 14:7-9). Cu toate acestea, poporul care văzuse cum Dumnezeu distrusese Egiptul prin plăgi (Exodul 7–12), cum nimicise armata faraonului în Marea Roșie (Exodul 14), cum îi dăduse pâine din cer (Exodul 16) și apă din stâncă (Exodul 17) și cum Își manifestase prezența și călăuzirea neîntreruptă prin nor (Exodul 40:36-38) a dat greș în a se încrede în El acum. Este surprinzător și tragic, totodată, că generația care a văzut asemenea dovezi ale puterii lui Dumnezeu a devenit un simbol al necredinței (Neemia 9:15-17; Psalmii 106:24-26; 1 Corinteni 10:5-10).

Dumnezeu le-a promis copiilor Săi daruri care trec dincolo de posibilitățile umane. De aceea, le primim datorită harului, prin credință. Evrei 4:2 lămurește că făgăduința pe care poporul a primit-o „nu le-a ajutat la nimic, pentru că n-a găsit credință la cei ce [au auzit-o]”.

Copiii lui Israel au călătorit ca un popor până la hotarele Țării Promise. Când s-au confruntat cu rapoartele contradictorii, ei s-au identificat cu cei fără credință. Credința, sau lipsa ei, este molipsitoare. Iată de ce Epistola către evrei le atrage atenția destinatarilor ei să vegheze „unui asupra altora”, să se îndemne „la dragoste și la fapte bune” (Evrei 10:24) și „nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu” (Evrei 12:15).

Cum îți poți ajuta frații de credință să aibă o credință puternică? Cum te poți asigura că nu spui sau nu faci niciodată nimic care ar slăbi credința celui de lângă tine?

4. Ce înseamnă să intri în odihnă „astăzi” în lumina păzirii Sabatului?

Evrei 4:4-8

Necredința a împiedicat generația din pustie să intre în odihna promisă de Dumnezeu. Dar Dumnezeu a continuat să îndemne poporul să intre în această odihnă și să nu-și împietrească inima. Pavel repetă de multe ori că făgăduința lui Dumnezeu „rămâne” (Evrei 4:1,6,9). El folosește, în greacă, verbele sinonime *kataleipō* și *apoleipō*, „a rămâne”, subliniind că „rămâne în picioare promisiunea intrării în odihna Lui” (Evrei 4:1). Faptul că invitația de a intra în această odihnă a fost repetată în timpul lui David (Evrei 4:6,7, cu referire la Psalmii 95) presupune că făgăduința nu fusese revindicată și că era încă accesibilă. De fapt, Pavel sugerează că experiența adevăratei odihne de Sabat a fost valabilă încă de la Creație (Evrei 4:3,4).

Dumnezeu ne invită „astăzi” să intrăm în odihna Sa. „Astăzi” este un concept foarte important în Scriptură. Când a reînnoit legământul poporului cu Dumnezeu la hotarele Țării Promise, Moise a subliniat importanța adverbului de timp „astăzi” (Deuteronomul 5:3; compară cu Deuteronomul 4:8; 6:6 etc.). A fost un timp de reflecție pentru popor, ca să recunoască credințioșia lui Dumnezeu (Deuteronomul 11:2-7) și de luare a deciziei de a asculta de Domnul (Deuteronomul 5:1-3). În mod asemănător, Iosua le-a adresat următorul îndemn israeliților din vremea sa: „Alegeți astăzi cui vreți să slujiți” (Iosua 24:15).

În același fel, „astăzi” pentru noi este un timp al deciziilor, al ocaziilor, dar și al pericolului, după cum a fost mereu pentru poporul lui Dumnezeu (vezi 2 Corinteni 6:20). „Astăzi” apare de cinci ori în Evrei 3 și 4 și faptul acesta subliniază importanța ascultării de glasul lui Dumnezeu (Evrei 3:7,15; 4:7), pentru că, dacă nu ascultăm și nu credem Cuvântul lui Dumnezeu, vom ajunge să fim neascultători și să ne împietrim inimile. Acest lucru ar putea chiar să ne împiedice să intrăm în Canaanul ceresc, la fel cum a împiedicat generația din deșert să intre în Canaanul pământesc. Dar Isus i-a înfrânt pe vrăjmașii noștri (Evrei 2:14-16) și a inaugurat un nou legământ (Evrei 8–10). Prin urmare, ne putem apropia „cu deplină încredere de scaunul harului” (Evrei 4:14-16). Apelul „astăzi” ne invită să recunoaștem că Dumnezeu a fost credincios față de noi și ne-a oferit toate motivele ca să-l acceptăm invitația chiar acum, fără întârziere.

Ce decizii spirituale trebuie să iei „astăzi”, adică să nu mai amâni pentru o altă zi? Care au fost experiențele tale din trecut când ai amânat să faci ce știai că Dumnezeu voia să faci imediat?

5. Citește Evrei 3:11 și Evrei 4:1,3,5,10. Cum caracterizează Dumnezeu odihna în care ne invită să intrăm?

Atât porunca despre Sabat din Exodul 20:8-11, cât și reafirmarea ei prin gura lui Moise, din Deuteronomul 5:12-15, ne invită să ne aducem aminte ce a făcut Dumnezeu pentru noi. În cuvintele scrise pe piatră, atenția ne este îndreptată către finalul lucrării Sale de Creație (Exodul 31:18; 34:28). În Deuteronomul, poporului i se poruncește să țină Sabatul în virtutea eliberării din robia egipteană, pe care tot Dumnezeu o realizase pentru ei. Leșirea din Egipt arăta spre lucrarea supremă de eliberare din păcat pe care Hristos avea să o realizeze la cruce, atunci când a zis: „S-a isprăvit!” (Ioan 19:30). Astfel, Sabatul are o dublă binecuvântare și o semnificație specială pentru noi, creștinii.

6. Citește Evrei 4:9-11,16. Ce anume suntem chemați să facem?

Odihna de Sabat celebrează atât finalizarea Creației lui Dumnezeu (Geneza 2:1-3; Exodul 20:8-11), cât și finalizarea lucrării Sale de răscumpărare (Deuteronomul 5:12-15). În mod similar, întronarea lui Isus în templul ceresc celebrează finalizarea misiunii Lui de a aduce o jertfă desăvârșită pentru salvarea noastră (Evrei 10:12-14).

De remarcat că Dumnezeu Se odihnește doar după ce S-a asigurat că noi suntem bine. La sfârșitul săptămânii Creației, Dumnezeu S-a odihnit după ce terminase de creat lumea. Mai târziu, El S-a odihnit în templu doar după ce cucerirea țării pe care i-o făgăduise lui Avraam a fost dusă la bun sfârșit prin victoriile lui David și copiii lui Israel „au locuit în liniște” (1 Împărați 4:21-25; compară cu Exodul 15:18-21; Deuteronomul 11:24; 2 Samuel 8:1-14). Dumnezeu a avut o casă a Sa, construită special pentru Sine, doar după ce poporul și împăratul au avut case pentru ei înșiși.

Cum putem intra în odihna Lui chiar acum? Cu alte cuvinte, cum ne putem odihni, prin credință, în asigurarea mântuirii pe care o avem în Hristos, și nu în noi înșine?

7. Ce diferențe găsești între textele de mai jos cu privire la semnificația Sabatului?

Exodul 20:8-11 compară cu Deuteronomul 5:12-15 și Evrei 4:8-11 _____

După cum am văzut deja, textele din Exodul și din Deuteronomul ne invită să ne uităm în trecut. Ele ne îndeamnă să ne odihnim în Sabat ca să celebrăm ce a realizat Dumnezeu prin crearea lumii și prin răscumpărarea poporului Său. Totuși, Evrei 4:9-11 ne invită să privim în viitor. Ne spune că Dumnezeu ne-a pregătit o odihnă de Sabat care este în viitor. Ne sugerează o nouă dimensiune a păzirii Sabatului. Odihna de Sabat nu doar comemorează biruințele lui Dumnezeu din trecut, ci și celebrează promisiunile Sale din viitor.

Dimensiunea escatologică a păzirii Sabatului a existat dintotdeauna, dar a fost adesea neglijată. După cădere, ea a ajuns să însemne promisiunea că, într-o zi, Dumnezeu va restaura creația, aducând-o la slava ei de la început prin intermediul lui Mesia. Dumnezeu ne-a poruncit să celebrăm actele Sale de răscumpărare prin păzirea Sabatului, deoarece Sabatul arată înainte spre punctul culminant al răscumpărării, în cadrul unei noi creații. Păzirea Sabatului este o anticipare a cerului în această lume imperfectă.

În tradiția iudaică, lucrul acesta a fost clar dintotdeauna. În *Viața lui Adam și a Evei*, o lucrare scrisă între 100 î.Hr. și 200 d.Hr. (în James H. Charlesworth, *ed., The Old Testament Pseudepigrapha*, vol. 2, p. 18), se spune că „ziua a șaptea este un semn al învierii, al odihnei veacurilor viitoare”. O altă sursă iudaică antică spune: Veacul care va veni este „ziua în care odihna deplină a Sabatului este veșnică”. – Jacob Neusner, *The Mishnah*, a New Translation, p. 873. O sursă mai târzie, *Othiot of Rabby Akiba*, afirmă: „Israel a spus înaintea Celui Sfânt, binecuvântat să fie El: «Stăpâne al lumii, dacă noi păzim poruncile, ce răsplată vom avea?» El le-a răspuns: «Lumea de apoi.» Ei l-au zis: «Arată-ne cum este.» Și El le-a arătat Sabatul.” – Theodore Friedman, „The Sabbath Anticipation of Redemption”, *Judaism: A Quarterly Journal*, vol. 16, pp. 443, 444.

Sabatul este ca să sărbătorim, ca să ne bucurăm și ca să fim recunoscători. Când păzim Sabatul, arătăm că noi credem promisiunile lui Dumnezeu și că îi acceptăm darul harului. Sabatul înseamnă o credință vie și plină de viață. În ce privește faptele, păzirea Sabatului este, probabil, expresia deplină a convingerii că noi suntem mântuiți prin har, prin credința în El.

Cum putem învăța să păzim Sabatul într-un mod care să arate că, într-adevăr, am înțeles ce înseamnă mântuirea prin har, prin credință, fără faptele Legii?

În cartea Evrei, Pavel folosește odihna de Sabat drept simbol al mântuirii prin har pe care Dumnezeu ne-o oferă. Sensul pe care el îl atribuie acestei odihne implică faptul că Sabatul a fost prețuit și respectat de credincioși. Totuși, începând cu secolul al II-lea d.Hr., avem dovezi despre o schimbare decisivă în biserică. Păzirea Sabatului a încetat să mai fie considerată un simbol al mântuirii și a fost, în schimb, văzută ca un simbol al loialității față de iudaism și față de vechiul legământ, care trebuia evitat. Păzirea Sabatului devenise totuna cu „simpatizarea” iudaismului. Ignatius Antioch (circa 110 d.Hr.) remarcă: „Acea care au trăit potrivit vechii rânduiei au găsit o nouă speranță. Ei nu mai țin Sabatul, ci ziua Domnului – ziua în care am fost readuși la viață cu Hristos.” – Jacques B. Doukhan, *Israel and the Church: Two Voices for the Same God* (Hendrickson Publishers, Peabody, MA, 2000, p. 42). Pierderea înțelegerii despre păzirea Sabatului ca simbol al mântuirii prin har a dus la lepădarea Sabatului în biserica creștină.

„Pentru toți aceia care primesc Sabatul ca un semn al puterii creatoare și răscumpărătoare a lui Hristos, el va fi o desfătare. Văzându-L pe Hristos în Sabat, ei se desfată în El. Sabatul îi îndrumă către lucrările creațiunii, ca o dovadă a mării Lui puteri de a mântui. În timp ce ne atrage atenția către pacea Edenului care a fost pierdută, el ne vorbește despre pacea restabilită prin Mântuitorul. Fiecare lucru din natură repetă chemarea Lui: «Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă» (Matei 11:28).” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 289.

Studiu la rând:

Geneza 3–9, *Evanghelizare*, subcapitolul „Un mare seceriș din rândul evreilor”

1. Cine a fost numită „mama tuturor celor vii”?

2. Ce semnificație are numele Noe?

3. În a câta zi după intrarea lui Noe în corabie a venit potopul?

4. Cine a promis că se va uita la curcubeul din nori?

5. Ce va fi pentru evrei ca „zorii unei creații noi”?

Texte-cheie: Geneza 15:13-21; Evrei 3:12-19; 4:6-11; 4:1,3,5,10; Deuteronomul 5:1-3; Evrei 4:8-11.

I. Privire generală

Temele studiului

Legământul încheiat cu David i-a făgăduit odihnă împăratului întronat și poporului său. Succesiunea logică a cărții Evrei coincide cu această idee. În Evrei 1 și 2 observăm preeminența lui Hristos în calitate de Conducător și Eliberator divin al poporului Său. Evrei 3 și 4 arată superioritatea lui Isus față de Moise și față de Iosua, ca Lider divin care oferă odihnă. Odihna de Sabat din Vechiul Testament este prezentată în cele două versiuni ale Celor Zece Porunci (Exodul 20 și Deuteronomul 5). Textul primei versiuni pune accentul pe Creație, pe când textul celei de-a doua versiuni pune accentul pe Răscumpărare. În Evrei 3 și 4, Pavel folosește generația de oameni care a ieșit din Egipt (nu și copilașii lor) ca exemplu de necredință și neascultare (Evrei 3:19) pentru a sublinia consecința nefastă de a nu putea intra în țara odihnei din Canaan. Adresându-se cititorilor săi, Pavel îi îndeamnă cu un pasaj citat din Psalmii 95: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!” (Evrei 4:7), ci, mai degrabă, să aleagă să intre în odihna Sa (Evrei 4:9). Ce este această odihnă (în greacă, *sabbatismos*) despre care vorbește Pavel? De ce apostolul își încurajează cititorii să intre în odihnă? Acestea sunt întrebările pe care le vom aborda în continuare.

II. Comentariu

Rămâne o păzire a Sabatului

Să începem prin a defini „odihna” din Evrei 4:9. Potrivit *The SDA Bible Commentary*, termenul redat cu „odihnă” în acest pasaj derivă din grecescul *sabbatismos*, care înseamnă „un repaus [de la o activitate anterioară]”, care, într-o întrebuintare ulterioară, a ajuns să însemne „o păzire a Sabatului”, de la verbul *sabbatizō*, „a se odihni”, „a înceta”, „a păzi Sabatul”.

„*Sabbatizō* este folosit de șapte ori în Septuaginta (LXX, traducerea Vechiului Testament din ebraică în greacă): o dată despre Sabatul literal al zilei a șaptea (Exodul 16:30), o dată despre celelalte Sabate (Leviticul 23:32) și de cinci ori despre odihna de care se bucură țara în anul sabatic (Leviticul 26:34,35; 2 Cronici 36:21). [...] În consecință, ideea de bază redată prin *sabbatizō* în LXX este de odihnire sau încetare a muncii sau a oricărei alte activități. Deci, utilizarea termenilor corespondenți din greacă și din ebraică presupune că sub-

stantivul *sabbatismos* poate să denote fie «odihna» Sabatului literal, fie pur și simplu «odihnă» sau «încetare» într-un sens mai general. Astfel, un studiu din punct de vedere lingvistic al termenului *sabbatismos* din Evrei 4:9 lasă loc incertitudinii dacă aici se face referire la «odihna» săptămânală de Sabat sau, pur și simplu, la «odihnă» sau «încetare» într-un sens general. Doar contextul poate rezolva această problemă.

Scriitorul cărții Evrei pare să folosească *katapausis* [«a înceta munca»; vezi Evrei 3:11] și *sabbatismos* ca sinonime, într-o oarecare măsură:

1. Fiindcă Iosua nu i-a putut da lui Israel o «odihnă» spirituală (*katapausis*, vers. 8), rămâne *sabbatismos* (vers. 9) pentru creștini. Principiul consecvenței pare să necesite ca ceea ce rămâne să fie la fel cu ceea ce a fost, ca să începem cu începutul...

2. Din versetele 1 și 6 reiese clar că ceea ce rămâne pentru poporul lui Dumnezeu în timpurile Noului Testament este *katapausis*; în vers. 9 se spune că rămâne *sabbatismos*. A afirma că ceea ce rămâne pentru «poporul lui Dumnezeu» este Sabatul săptămânal înseamnă a declara că Iosua nu a reușit să îl conducă pe poporul Israel la odihna Sabatului săptămânal.

3. Faptul că în LXX, Biblia bisericii din Noul Testament, termenii *katapauō* (Geneza 2:2,3; Exodul 20:11) și *sabbatizō* (Exodul 16:30; Leviticul 23:32) sunt interschimbabili cu referire la Sabatul zilei a șaptea tinde să excludă posibilitatea că autorul cărții Evrei a intenționat să facă o distincție între formele substantivale ale acestor termeni în Evrei 3 și 4.

În plus, se poate observa că evreii din vremea lui Pavel, creștini sau necreștini, au fost scrupuloși în ce privește păzirea poruncii a patra. Cu siguranță, când le-a scris evreilor, autorul epistolei nu a considerat că era necesar să le dovedească faptul că păzirea Sabatului «rămâne». Dacă concluzia subiectului dezvoltat începând cu Evrei 3:7 este că păzirea Sabatului rămâne pentru poporul lui Dumnezeu, atunci autorul Epistolei către evrei se face vinovat de *non sequitur*, adică de o eroare logică, deoarece concluzia nu reiese din premise. Nu ar fi avut niciun rost ca autorul să se trudească atât de mult pentru a-i convinge pe evrei să facă ceva ce deja făceau, și anume să păzească Sabatul zilei a șaptea. Mai mult, pe vremea apostolilor, Sabatul zilei a șaptea era păzit de toți creștinii, evrei și neamuri deopotrivă, și orice argument care să dovedească validitatea lui la începuturile Creștinismului nu ar fi avut niciun sens. De asemenea, se poate observa cum secțiunea cărții Evrei compusă din capitolele 3 și 4 se deschide cu o invitație ca cititorii să-și ațintească «privirile la Apostolul și Marele-Preot al mărturisirii noastre, adică Isus» (Evrei 3:1) și se încheie cu un apel arzător ca ei să vină cu «deplină încredere» înaintea Lui ca să capete

«îndurare și să [găsească] har, pentru ca să [fie] ajutați la vreme de nevoie» (Evrei 4:16). Într-adevăr, este neclară relația care ar putea exista între argumentul extins, care are scopul de a dovedi că păzirea Sabatului rămâne o obligație pentru biserica creștină, și tema afirmată în capitolele 3 și 4, și anume cea a slujirii lui Hristos ca Mare-Preot al nostru în sanctuarul ceresc.

«Odihna despre care se vorbește aici este odihna harului» (Ellen G. White, Material suplimentar despre Evrei 4:9; vezi TV 253). Este «adevărata odihnă a credinței.» – Ellen G. White, *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 7.

Intrăm în «odihna» lui Dumnezeu atunci când ne «aștinim» privirile asupra lui Isus (Evrei 3:1) și când ascultăm de glasul Lui (3:7,15; 4:7), atunci când ne exercităm credința (4:2,3), când ne oprim din eforturile noastre de a dobândi mântuirea (vers. 10), când «rămânem tari în mărturisirea noastră» (vers. 14) și când ne apropiem de scaunul harului (vers. 16). Aceia care se vor angaja într-o asemenea experiență trebuie să ia seama să nu aibă «inimă rea și necredincioasă» (Evrei 3:12), să nu-și împietrească inimile (3:8,15; 4:7). Ei trebuie să se grăbească să intre în «odihna» lui Dumnezeu (4:11).

Aceia care intră în «odihna» lui Dumnezeu «vor rămâne» în «mărturisirea lor (Evrei 4:14). Se vor apropia «cu deplină încredere de scaunul harului» ca să capete «îndurare și să [găsească] har, pentru ca să [fie] ajutați la vreme de nevoie» (vers. 16).» – *SDA Bible Commentary*, vol. 7, pp. 422, 423, comentariu asupra noțiunii de „Odihnă” din Evrei 4:9.

Ellen G. White încadrează dezbaterea asupra odihnei despre care se vorbește în Evrei 4:9 într-o schiță din viața marelui reformator englez, John Wesley: „... Într-o perioadă de mare întuneric spiritual au apărut Whitefield și frații Wesley ca purtători de lumină pentru Dumnezeu. Sub conducerea bisericii oficiale, poporul Angliei alunecase într-o stare de decădere religioasă care abia se mai deosebea de păgânism. Religia naturală era obiectul de studiu preferat al clerului și constituia cea mai mare parte a teologiei lor. Clasele înalte își băteau joc de evlavie și se mândreau că sunt mai presus decât ceea ce numeau ele fanaticism. Clasele de jos se aflau într-o ignoranță evidentă și erau pradă viciului, în timp ce biserica nu mai avea nici curajul, nici credința să susțină cauza ruinată a adevărului. Marea doctrină a îndreptăririi prin credință, atât de clar predicată de Luther, fusese aproape cu totul pierdută din vedere și înlocuită cu principiul romano-catolic că mântuirea se poate obține prin fapte bune. Whitefield și frații Wesley, membri ai bisericii oficiale, erau căutători sinceri ai harului lui Dumnezeu și fuseseră învățați că acesta se putea asigura printr-o viață morală și prin păzirea preceptelor religioase. [...]

Wesley și colaboratorii lui au ajuns să înțeleagă că adevărata religie se află în inimă și că Legea lui Dumnezeu se extinde asupra gândurilor în aceeași măsură ca și asupra cuvintelor și faptelor. Convinși de nevoia sfințeniei inimii, cât și de corectitudinea conduitei exterioare, ei au început cu entuziasm să ducă o nouă viață. Prin cele mai conștiincioase și evlavioase eforturi, ei se străduiau să supună relele inimii firești. Duceau o viață de renegare de sine, binefacere și umilință, respectând cu mare strictețe și exactitate orice regulă care credeau că poate fi folositoare pentru obținerea a ceea ce doreau atât de mult – acea sfințenie care putea să le asigure bunăvoința lui Dumnezeu. Dar nu și-au atins scopul propus. Inutile au fost eforturile lor de a se elibera de sub condamnarea păcatului sau de a-i sfărâma puterea. Era aceeași luptă pe care o dusesse Luther în chilia din Erfurt. Era aceeași întrebare care îi torturase sufletul: «Cum poate un om să fie drept înaintea lui Dumnezeu?» (Iov 9:2). [...]

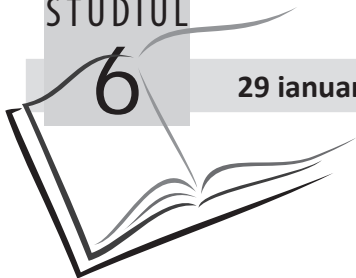
Wesley, sub îndrumarea unui predicator morav, a ajuns la o înțelegere mai clară a credinței Bibliei. El a fost convins că trebuie să renunțe la orice dependență de faptele proprii pentru mântuire și că trebuie să se încredă cu totul în «Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii». La o adunare a Fraților Moravi din Londra, a fost citită o declarație a lui Luther care descria schimbarea pe care Duhul lui Dumnezeu o produce în inima credinciosului. Pe când asculta, în sufletul lui Wesley s-a aprins credința ... «am simțit că aveam încredere în Hristos, numai în Hristos, pentru mântuire. Mi-a fost dată asigurarea că El mi-a îndepărtat păcatele, da, chiar și pe ale mele, și m-a salvat de legea păcatului și a morții». [...]

De-a lungul anilor de eforturi oboșitoare și fără niciun semn încurajator – ani de aspră lepădare de sine, de reproșuri și umilire –, Wesley se dedicase ferm scopului său unic de a-L căuta pe Dumnezeu. Acum Îl găsisese și a descoperit că harul pe care se chinuse să-l obțină prin rugăciuni și posturi, prin fapte de binefacere și sacrificiu de sine, era un dar «fără bani și fără plată.» – Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, pp. 253–256.

III. Aplicație

De discutat:

1. Cum ilustrează istoria vieții lui John Wesley diferența dintre bizuirea doar pe meritele lui Hristos și inutilitatea încrederii în propriile merite pentru a ne mântui?
2. Ce este odihna care rămâne pentru creștini, din Evrei 4:9?
3. Ellen G. White afirmă că odihna despre care vorbește Pavel în Evrei 4:9 este odihna harului. Cum intrăm în această odihnă?

Isus, Preotul vrednic de încredere

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Și tocmai un astfel de Mare-Preot ne trebuia: _____, despărțit de păcătoși și înălțat mai presus de ceruri” (Evrei 7:26).

Prăpastia care a existat între Dumnezeu și noi a fost creată de păcat. Problema s-a agravat pentru că păcatul a însemnat și perversitatea naturii umane. Dumnezeu este sfânt și păcatul nu poate exista în prezența Sa. Prin urmare, natura noastră coruptă ne-a separat de Dumnezeu, după cum doi magneți care sunt orientați greșit se resping reciproc. În plus, natura umană decăzută a făcut imposibilă ascultarea oamenilor de Legea lui Dumnezeu. Păcatul mai atrage după sine și o înțelegere greșită a adevărului. Ființele umane au pierdut din vedere dragostea și mila lui Dumnezeu și au ajuns să-L vadă ca fiind mândru și dictatorial.

Săptămâna aceasta vom studia minunatele acțiuni pe care Tatăl și Fiul le-au întreprins ca să acopere prăpastia aceasta. În Evrei 5–7 găsim o analiză atentă a rolului de preot al lui Isus. Autorul analizează originile și scopul preoției lui Isus (Evrei 5:1-10) și apoi îi îndeamnă pe cititori să îi acorde importanța cuvenită (Evrei 5:11–6:8) și să rămână tari în asigurarea speranței pe care ea o oferă (Evrei 6:9-20). De asemenea, el explică și care sunt caracteristicile preoției lui Isus (Evrei 7:1-10) și implicațiile ei în relația lui Dumnezeu cu credincioșii (Evrei 7:11-28). Săptămâna aceasta ne vom concentra în special asupra pasajelor din Evrei 5:1-10 și Evrei 7:1-28.

1. Care este rolul preoției și, potrivit pasajului următor, cum împlinește Isus rolul acesta?

Evrei 5:1-10

Scopul preoției leviților a fost acela de mediere între oamenii păcătoși și Dumnezeu. Preoții erau numiți de Dumnezeu ca să slujească în numele oamenilor, deci ei trebuiau să aibă milă și înțelegere față de slăbiciunile umane.

În Evrei 5:5-10, Pavel arată că Isus împlinește în mod desăvârșit aceste scopuri: Dumnezeu L-a numit în slujba de Mare-Preot (Evrei 5:5,6) și, de asemenea, Isus ne înțelege pentru că și El a suferit (Evrei 5:7,8).

Există totuși câteva diferențe importante. Isus nu a fost „luat din mijlocul oamenilor” (Evrei 5:1), ci El, care era Dumnezeu, a luat de bunăvoie natura umană pentru ca, printre altele, să îndeplinească slujba de preot în favoarea noastră. Isus nu a adus jertfe pentru propriile păcate (Evrei 5:3), ci doar pentru păcatele noastre, pentru că El este fără păcat (Evrei 4:15; 7:26-28).

În Evrei se spune că Isus a adus „rugăciuni și cereri [...] către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte [...] fiind ascultat” (Evrei 5:7). Aici, Pavel se referea la moartea a doua, din care Dumnezeu L-a salvat pe Isus atunci când L-a înviat (Evrei 13:20). Epistola mai spune și că Isus „a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit” (Evrei 5:8). Ascultarea era ceva nou pentru Isus nu pentru că El fusese până atunci neascultător, ci pentru că era Dumnezeu. Ca suveran al universului, Isus nu a fost supus nimănui, ci toți I se supuneau.

Suferințele și moartea lui Isus pe cruce reprezintă o parte esențială a lucrării Sale de preot. Suferințele nu L-au făcut desăvârșit în sensul că El a devenit mai bun din punct de vedere moral sau etic. Suferința nu L-a făcut să fie milos. Dimpotrivă, Isus a venit pe acest pământ pentru că a fost dintotdeauna milos, și tocmai de aceea a avut milă de noi (Evrei 2:17). Cartea Evrei vrea să spună că realitatea dragostei frățești a lui Isus, autenticitatea naturii Sale umane și profunzimea supunerii Sale față de Tatăl, în calitate de Reprezentant al rasei umane, au fost cu adevărat manifestate și descoperite prin suferință. El a fost făcut „desăvârșit” în sensul că suferințele Lui L-au calificat să fie Marele nostru Preot. Viața Lui de ascultare desăvârșită și, ulterior, moartea Lui pe cruce constituie jertfa pe care El a prezentat-o înaintea Tatălui în calitate de Mare-Preot al nostru.

În 1 Petru 2:9 se spune că noi suntem „o preoție împărătească”. Cum îți arată viața lui Isus că ar trebui să fie relația ta cu ceilalți oameni tocmai pentru că îndeplinești acest rol sacru?

2. Cine a fost Melhisedec și cum l-a prefigurat pe Isus?

Geneza 14:18-20

Evrei 7:1-3

Melhisedec a fost atât împărat, cât și preot și, de asemenea, i-a fost superior lui Avraam, deoarece Avraam i-a dat zeciuială. În același fel, Isus este împărat și preot (Evrei 1:3), dar, spre deosebire de Melhisedec, a fost fără păcat (Evrei 7:26-28).

Evrei 7:15 lămurește că Isus este preot „după asemănarea lui Melhisedec”, care este totuna cu expresia folosită anterior în Evrei 5:6: „după rânduiala lui Melhisedec”. Isus nu a fost un succesor al lui Melhisedec, dar preoția Lui a fost asemănătoare cu cea a lui Melhisedec.

De pildă, Pavel spune că Melhisedec nu a avut tată, mamă, genealogie, naștere și moarte. Unii au sugerat că Melhisedec a fost o întrupare a lui Isus pe vremea lui Avraam. Dar această idee este contrazisă clar de argumentul din cartea Evrei. Melhisedec „a fost asemănat” cu Isus, ceea ce înseamnă că a fost diferit de Isus (Evrei 7:3).

De asemenea, s-a mai sugerat și că Melhisedec a fost o ființă cerească, dar acest lucru ar demola argumentul din Evrei. Dacă Melhisedec ar fi fără tată, fără mamă, fără început sau fără sfârșit, atunci ar fi Dumnezeu Însuși. Ori acest lucru constituie o problemă. Preoția absolut divină a lui Melhisedec ar fi precedat lucrarea lui Isus. Dacă așa ar sta lucrurile, „ce nevoie mai era să se ridice un alt preot” (Evrei 7:11)?

În schimb, cartea Evrei folosește tăcerea Scripturii cu privire la nașterea, moartea și genealogia lui Melhisedec pentru a construi o *tipologie*, un simbol al lucrării de preot a lui Isus (Geneza 14:18-20), și dezvăluie faptul că Isus Însuși este veșnic. Pe scurt, Melhisedec a fost un împărat-preot canaanit care a servit drept prototip al lui Isus.

„Domnul Hristos a fost Acela care a vorbit prin Melhisedec, care era preot al Dumnezeului Celui Preaînalt. Melhisedec nu a fost Hristos, dar el a fost vocea lui Dumnezeu în lume, reprezentantul Tatălui. Hristos a fost Acela care a vorbit de-a lungul tuturor generațiilor din trecut, Acela care și-a condus poporul și a fost Lumina lumii.” – Ellen G. White, *Solii alese*, cartea 1, p. 409.

Ce ne învață revelația despre Melhisedec cu privire la modul în care lucrează Dumnezeu printre oamenii cărora misionarii nu au ajuns niciodată să le predice?

„Dacă dar desăvârșirea ar fi fost cu putință prin preoția leviților – căci sub preoția aceasta a primit poporul Legea – ce nevoie mai era să se ridice un alt preot «după rânduiala lui Melhisedec», și nu după rânduiala lui Aaron?” (Evrei 7:11).

Preoții sunt mediatori între Dumnezeu și oameni. Totuși, în Evrei se spune că preoția leviților nu putea oferi un acces total, plin de încredere, la Dumnezeu pentru că ei nu puteau asigura *desăvârșirea* (Evrei 7:11,18,19). La urma urmei, ei înșiși nu erau perfecți, deci cum ar fi putut să-i facă pe alții să fie perfecți?

Și nici jertfele animalelor nu puteau curăța conștiința păcătosului. Scopul lor era să arate înaintea spre lucrarea lui Isus și spre sacrificiul Său, singurul care putea să facă adevărata curățire de păcat (Evrei 9:14; 10:1-3,10-14). Rolul preoților din seminția lui Levi și al jertfelor lor a fost temporar și ilustrativ. Prin lucrarea lor, Dumnezeu voia să determine poporul să-și pună încrederea în lucrarea lui Isus din viitor, „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1:29).

3. Citește evrei 7:11-16. De ce a fost nevoie de o schimbare a Legii?

Evrei 7:12 explică faptul că schimbarea preoției a făcut necesară schimbarea Legii. De ce? Deoarece exista o lege foarte strictă care îi interzicea unui om care nu era din seminția lui Levi, prin Aaron, să slujească în calitate de preot (Numeri 3:10; 16:39,40). Evrei 7:13,14 lămurește că Isus era din linia genealogică a lui Iuda și, deci, această lege îl oprea să fie un preot dintre leviți. Așadar, Pavel susține că numirea lui Isus ca preot a însemnat că Dumnezeu a schimbat legea preoției.

Venirea lui Isus a implicat și o schimbare a legii privitoare la jertfe. Păcătoșilor li se cerea să aducă diferite tipuri de jertfe, ca să obțină ispășirea (Leviticul 1–7), dar acum, că Isus a venit și a adus o jertfă desăvârșită, legea cu privire la jertfe a fost și ea înlăturată (Evrei 10:17,18), ca urmare a noului legământ și a revelației mai bogate despre planul de mântuire.

Gândește-te la numărul nesfârșit de jertfe animale care au fost aduse în Antichitate, toate arătând spre Isus; și totuși, nici măcar una nu a putut plăti pentru păcatele noastre. De ce doar moartea lui Isus a putut să plătească pentru ele?

4. Citește Evrei 7:16. Pe ce bază a devenit Isus preot?

Isus a primit preoția „prin puterea unei vieți nepieritoare”. Implicațiile acestor aspecte sunt uimitoare. Acest lucru înseamnă că lucrarea lui Isus nu va fi niciodată întrecută de o alta. Isus mântuiește în mod complet, veșnic, „în chip desăvârșit” (Evrei 7:25). Mântuirea pe care o oferă El este totală și supremă. Ea atinge cele mai lăuntrice aspecte ale naturii umane (Evrei 4:12; 9:14; 10:1-4). Mijlocirea lui Isus înaintea lui Dumnezeu cuprinde toate binecuvântările care ne sunt acordate în cadrul noului legământ.

De asemenea, mijlocirea Sa include mult mai mult decât iertarea păcatelor. Ea implică scrierea legii în inima noastră, faptul de a deveni făpturi noi în El și de a ajunge să ducem Evanghelia în lume (Evrei 8:10-12). Fiind una cu Tatăl și cu oamenii, Isus ne reprezintă în fața Tatălui. Fiind Cel care Și-a dat viața ca jertfă, Isus are necurmat trecere înaintea lui Dumnezeu.

5. Citește Evrei 7:22. Cine este Isus în cadrul noului legământ?

Isus este chezașul legământului celui nou pentru că Dumnezeu a jurat că El va fi preot „în veac” (Evrei 7:21). Este posibil să nu reușim să înțelegem pe deplin importanța acestui jurământ. Pavel făcuse deja referire la jurămintele pe care Dumnezeu le-a făcut generației din pustie și lui Avraam (Evrei 3:7-11; 6:13-15). Diferența dintre acestea și jurământul pe care El l-a făcut Fiului este că ele le-au fost făcute muritorilor. Jurămintele rămân în vigoare atât timp cât beneficiarii lor trăiesc. Jurământul lui Dumnezeu față de generația de oameni din pustie și față de Avraam a fost respectat atât timp cât a existat o generație de oameni din pustie și descendenți ai lui Avraam (vezi Galateni 3:29).

Totuși, în cazul Fiului, a cărui viață este „nepieritoare”, legământul pe care Dumnezeu l-a făcut cu El va rămâne pentru totdeauna. Cel care se punea chezaș sau garant pentru altcineva era pasibil de aceleași penalități ca persoana pentru care garanta, incluzând chiar moartea. Totuși, Tatăl L-a făcut pe Isus garanția noastră că nu Își va încălca promisiunile. Iată cât de siguri putem fi de mântuirea care ne-a fost oferită în Isus!

6. Care sunt cele cinci trăsături ale lui Isus din pasajul următor?

Evrei 7:26

Isus a fost „sfânt”. Aceasta înseamnă că El a fost fără cusur în relația cu Dumnezeu (Evrei 2:18; 4:15; 5:7,8). În traducerea Vechiului Testament în greaca veche s-a folosit același termen grecesc pentru a-i numi pe aceia care își mențin relația de legământ cu Dumnezeu și cu alții.

Isus a fost „fără pată”. El rămâne pur și neatins de rău, în ciuda faptului că a fost ispitit „în toate lucrurile” (Evrei 4:15; 2:18). Natura desăvârșită, fără păcat, a lui Isus reprezintă un aspect important al preoției Sale. Vechiul legământ prevedea că animalele pentru jertfă trebuiau să fie „fără cusur” pentru a fi acceptate de Dumnezeu (Leviticul 1:3,10 etc.). Ascultarea desăvârșită a lui Isus în timpul vieții Sale pe pământ a făcut posibil ca El să Se ofere ca o jertfă plăcută lui Dumnezeu (Evrei 9:14).

Isus a fost „despărțit de păcătoși” atunci când S-a înălțat la cer. Timpul verbal din greacă sugerează că aceasta este starea actuală a lui Isus, care a început la un anumit moment în timp. Când a trăit pe pământ, Isus a suferit împotrivire din partea păcătoșilor, dar a ieșit biruitor și apoi a șezut la dreapta lui Dumnezeu (Evrei 12:2,3). Isus mai este „despărțit de păcătoși” și pentru că El este în mod desăvârșit fără păcat (Evrei 4:15).

Isus a fost „înălțat mai presus de ceruri”. Aceasta înseamnă că El a fost înălțat deasupra a tot ce există și, deci, este una cu Dumnezeu. În psalmi, Dumnezeu este Cel înălțat „peste ceruri” (Psalmii 57:5,11; 108:5).

Isus a fost pe deplin om, dar nu a fost un om păcătos, așa cum suntem noi (Evrei 2:14-16; 4:15). Isus este perfect nu doar pentru că nu a păcătuit niciodată, ci și pentru că nu a fost degradat de păcat, așa cum suntem noi.

Totuși, fiindcă El a fost și om pe deplin, este și Exemplul nostru. Ne arată cum să ne comportăm în alergarea vieții (Evrei 12:1-4). El este pilda pe care trebuie s-o urmăm (1 Petru 2:21-23). Fiindcă este „sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși” (Evrei 7:26), El este Mântuitorul nostru, și noi, la rândul nostru, putem reflecta caracterul Său.

Deși a fost un om ca și noi, Isus nu a păcătuit niciodată. Cum putem cuprinde cu mintea noastră acest gând minunat? De ce făgăduința că sfințenia Sa ne va fi atribuită prin credință trebuie să ne dea siguranța mântuirii?

„Scopul lui Satana era acela de a produce o despărțire veșnică între Dumnezeu și om, însă, în Hristos, ajungem mult mai strâns uniți cu Dumnezeu decât dacă n-am fi căzut niciodată în păcat. Luând natura noastră, Mântuitorul S-a legat de omenire cu o legătură ce nu se va rupe niciodată [...] Aceasta era garanția că Dumnezeu Își va împlini Cuvântul. «Un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat și domnia va fi pe umărul Lui.» Dumnezeu a adoptat natura omenească în persoana Fiului Său și a dus-o în cerul preaînalt. «Fiul omului» este Cel care are parte la tronul universului. «Fiul omului» este Acela pe care-L vor numi: «Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii» (Isaia 9:6). EU SUNT este Mijlocitorul între Dumnezeu și neamul omenesc, unindu-i prin mâinile Sale întinse. Acela care este «sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși» nu Se rușinează să ne numească frați (Evrei 7:26; 2:11). În Hristos, familia pământească și familia cerească sunt legate.

Hristos glorificat este Fratele nostru. Cerul este învelit în corp omenesc și neamul omenesc este strâns la sânul Iubirii Infinite.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, pp. 25, 26.

Studiu la rând:

Geneza 10–16, *Evangelizare*, subcapitolul „Lucrarea de evangelizare pentru copii”

1. Cum se numea întâiul născut al lui Canaan?

2. Ce a căpătat Avram din pricina Sarei în Egipt?

3. Ce gest cu mâna a făcut Avram când a jurat în fața împăratului Sodomei?

4. Cine avea să fie ca un măgar sălbatic printre oameni?

5. Care două elemente trebuie combinate în activitatea pentru copii?

Texte-cheie: Evrei 5:1-10; Geneza 14:18-20; 1 Petru 2:9; Evrei 7:1-3; 7:11-16,22,26.

I. Privire generală

Temele studiului:

Păcatul ne-a despărțit de Dumnezeu, dar Domnul Hristos a venit ca să acopere prăpastia aceasta. Și, pentru a realiza acest lucru, El a devenit Marele nostru Preot. Rolul Său se aseamănă cu cel al preoților de pe pământ, dar se și deosebește de acesta. El este chemat să fie preot „după rânduiala lui Melhisedec” (Evrei 7:15). Acest Melhisedec, împărat și preot, a fost contemporan cu Avraam. Când o coaliție de împărați a atacat Sodoma și Gomora, aceasta nu doar că a cucerit cetățile, dar l-a și luat pe Lot, nepotul lui Avraam, prizonier. Ca răspuns, Avraam a lansat un contraatac și l-a salvat pe Lot și pe ceilalți cetățeni capturați din celelalte cetăți, împreună cu bunurile prădate. După ce s-au întors de la luptă, Melhisedec, împăratul și preotul Salemului, l-a binecuvântat pe Avraam, iar Avraam, drept răsplată, i-a dat a zecea parte din prada de luptă (Geneza 14). Melhisedec nu a fost Hristos întrupat, și nici o ființă cerească. El a fost doar un împărat și preot omenesc, un exemplu util pe care Pavel l-a folosit. Ca tip al lui Hristos, Melhisedec se încadrează în raționamentul lui Pavel. Deși nu făcea parte din seminția lui Levi – seminția preoțească a Israelului din vechime –, Domnul Hristos a fost un preot mai bun fiindcă preoția lui a fost după rânduiala lui Melhisedec, împăratul-preot al Salemului. De remarcat că Melhisedec a primit zecime de la Avraam, ceea ce face ca preoția lui să fie superioară preoției lui Levi. Așadar, preoția lui Melhisedec este un prototip potrivit pentru preoția împărătească a lui Isus.

II. Comentariu

Caracteristicile marelui-preot

Evrei 5:1-4 începe cu un catalog general al caracteristicilor marelui-preot. „În adevăr, orice mare-preot luat din mijlocul oamenilor este pus pentru oameni în lucrurile privitoare la Dumnezeu, ca să aducă daruri și jertfe pentru păcate. El poate fi îngăduitor cu cei neștiutori și rătăciți, fiindcă și el este cuprins de slăbiciune. Și, din pricina acestei slăbiciuni, trebuie să aducă jertfe atât pentru păcatele lui, cât și pentru ale norodului. Nimeni nu-și ia cinstea aceasta singur, ci o ia dacă este chemat de Dumnezeu, cum a fost Aaron” (Evrei 5:1-4).

În total, în Evrei 5:1-4 sunt enumerate douăsprezece calități ale marelui-preot. În primul rând, fișa postului: fiecare mare-preot este (1) „luat din mijlocul

oamenilor”, (2) ales „pentru oameni”, (3) „în lucrurile privitoare la Dumnezeu” și (4) este numit să „aducă daruri și jertfe” (5) „pentru păcate”. Apoi, vin tră-săturile personale: (6) „el poate fi îngăduitor cu cei neștiutori și rătăciți” și (7) „este cuprins de slăbiciune”. Mai mult, (8) el „trebuie să aducă jertfe atât pentru păcatele lui, (9) „cât și pentru ale norodului”. În final, urmează partea legată de vocație: (10) „nimeni nu-și ia cinstea aceasta singur”, (11) „ci o ia dacă este chemat de Dumnezeu”, (12) „așa cum a fost Aaron”.

Patru caracteristici ale marelui-preot ies în evidență, și anume: identificarea lui cu oamenii (calitățile 1–3), abilitatea de a-și stăpâni propriile emoții (calitatea 6), faptul că este supus slăbiciunii (calitatea 7) și, în final, chemarea de a fi preot (calitatea 12). Ne vom ocupa de fiecare dintre aceste patru caracteristici înainte de a ne îndrepta atenția asupra calităților lui Isus pentru această slujbă.

În primul rând, marele-preot era ales din mijlocul poporului său. El trebuia să fie un israelit (Exodul 29:9,44; Numeri 18:1-7), din seminția lui Levi. Aaron a fost chemat pentru prima oară de Dumnezeu Însuși (Exodul 28:1). Când unii bărbați, cum au fost Core și tovarășii lui, au avut îndrăzneala să se pună pe ei înșiși și pe alții în funcția de mare-preot, Dumnezeu a fost nevoit să îi nimească (Numeri 16:15-40). Preoția și prerogativele ei nu constituiau o chestiune neînsemnată: împăratul Ozia a trăit pe pielea lui nesocotirea acestui lucru, fiind lovit cu lepră când a intrat în templu să ardă tămâie pe altar (2 Cronici 26:16-21).

Interesant, în perioada celui de-al doilea templu sau în perioada intertestamentară, la sfârșitul Regatului Hașmonean, Salome Alexandra a urcat pe tron ca regină (76–67 î.Hr.), dar nu și ca preoteasă. Din cauză că era femeie, nu putea să ocupe funcția de mare-preot, așa că l-a numit pe fiul ei cel mai mare, Hyrcanus al II-lea, în această funcție. Fratele mai mic al acestuia, Aristobul al II-lea, nu a fost de acord cu numirea fratelui său și a rivalizat cu el pentru poziția aceasta.

Deci, vedem că marele-preot pământesc a fost întotdeauna de sex masculin și a fost ales din mijlocul poporului din care făcea parte. De asemenea, el trebuia să se identifice cu poporul său. După cum am amintit deja, el era un israelit, un descendent al lui Aaron, din seminția lui Levi. Lucrarea lui era aceea de a-i reprezenta pe frații săi înaintea lui Dumnezeu și de a aduce daruri și jertfe pentru el și pentru ei. Tema legăturii lui Hristos cu noi, oamenii, apare în Evrei 2:17,18, reapare în Evrei 4:14-16 și va fi dezvoltată mai departe, în Evrei 5.

În al doilea rând, potrivit descrierii cărții Evrei, marele-preot era o persoană care putea să se stăpânească, adică să-și țină în frâu emoțiile față de cei care erau neștiutori sau se rătăceau. „El poate fi îngăduitor cu cei neștiutori și rătăciți”

(Evrei 5:2). Marele-preot ideal nu era nici prea aspru, dar nici indiferent față de păcat. Marele-preot de pe pământ împărțea cu alții responsabilitățile generale din timpul anului liturgic (Exodul 29:38-46), dar numai el aducea jertfe în Ziua Ispășirii (Leviticul 16:1-25) și purta pieptarul judecății Urim și Tumim (Exodul 28:30). El trebuia să facă toate aceste lucruri cu multă stăpânire de sine.

În al treilea rând, deși uneori marele-preot era indignat din cauza păcatelor comise de poporul său (să ne gândim numai la marele-preot Eli, când a greșit acuzând-o pe Ana că era beată [1 Samuel 1:13,14]), el însuși era supus slăbiciunilor. Evrei 5:2 spune la propriu că marele-preot era „îmbrăcat cu”, „purta” sau era „cuprins de” slăbiciune sub îmbrăcămintea lui exterioară elaborată (Exodul 28). Această specificare este importantă, fiindcă slăbiciunea lui îi permitea să îi trateze cu blândețe pe cei greșiți. În calitate de mare-preot, el manifesta înțelegere față de poporul lui, își stăpânea emoțiile atunci când era cuprins de indignare, fiind conștient că și el era supus păcatului. Acest lucru îl ajuta să fie o persoană accesibilă.

În al patrulea rând, cineva nu se putea înscrie sau concura pentru funcția de mare-preot. Primul care a fost numit în acest post, Aaron, a fost ales de Dumnezeu și nimănui nu-i era îngăduit să-și acorde singur această onoare. Cineva accepta acest lucru doar atunci când era chemat de Dumnezeu.

În concluzie, un mare-preot se identifica cu poporul său, își controla emoțiile, era conștient de propriile slăbiciuni și ocupa această poziție doar când era chemat de Dumnezeu.

De discutat:

Atunci când biserica aplică o pedeapsă în scop disciplinar în dreptul unei persoane care greșește, de ce este important ca aceia cărora li s-a încredințat această sarcină să fie solidari între ei, să-și controleze emoțiile și să fie conștienți de propria slăbiciune?

Caracteristicile Domnului Hristos

De la Evrei 5:5,6, Pavel îndreaptă discuția spre Isus. El vorbește despre Hristos în contextul a două dintre însușirile marelui-preot descrise în secțiunea anterioară, și anume, numirea Sa de către Dumnezeu și identificarea Sa cu oamenii.

În primul rând, Hristos nu și-a luat singur cinstea de a fi Mare-Preot, ci Dumnezeu L-a numit în funcția aceasta. Cum demonstrează Pavel acest lucru? Prin îmbinarea a doi psalmi. Ambii psalmi au fost folosiți în cartea Evrei, mai precis în Evrei 1:5 și în Evrei 1:14, la începutul și la sfârșitul unui șir de citări, în Evrei 1:5-14. Prima dată se citează din Psalmii 2:7. A doua oară se citează din Psalmii 110:4, unde se spune că Mesia este chemat de Dumnezeu să fie Preot.

A fost deja menționat în Evrei 1:3 ce a realizat El în calitate de Mare-Preot: „A făcut curățirea păcatelor și a șezut la dreapta Măririi.” Aici, Pavel îmbină motivul calității lui Isus de Fiu cu cel al calității Lui de Mare-Preot. Isus este numit Fiul Lui Dumnezeu și Marele-Preot desăvârșit al oamenilor, „după rânduiala lui Melhisedec” (Evrei 5:6) sau, după cum afirmă Evrei 7:15, „după asemănarea lui Melhisedec”. Asemenea lui Melhisedec, Isus este Împărat și Preot. În comparație cu marii-preoți omenești din seminția lui Levi, Isus este mai bun decât ei, fiindcă El poate să îi trateze cu blândețe pe cei neștiutori și rătăciți. În același fel, El poate să „aibă milă de slăbiciunile noastre” (Evrei 4:15) și să „vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți” (Evrei 2:18). El „poate să mântuiască în chip desăvârșit” (Evrei 7:25) și să-i facă desăvârșiți „pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți” (Evrei 10:14).

Cea de-a doua calitate a lui Isus, și anume faptul că Se identifică cu oamenii, este dovedită de suferința Lui, de faptul că „a învățat să asculte” și că „a fost făcut desăvârșit” (Evrei 5:7-10).

De discutat:

Citește Evrei 7:23-25. De ce a fost necesar să avem un mare-preot mai bun decât preoții din seminția lui Levi?

III. Aplicație

Până aici, Pavel îl descrie pe Isus ca fiind mai presus de îngerii în calitatea Sa de Fiu întronat al lui Dumnezeu (Evrei 1). Totuși, pentru o vreme, Isus a fost făcut mai prejos decât îngerii, ca Unul care, prin moartea Sa, a nimicit puterea morții, care era a lui Satana (Evrei 2). Isus mai este descris ca neputând să ofere odihnă generației de oameni care a ieșit din Egipt din cauza necredinței lor (Evrei 3), dar capabil să ofere odihnă poporului lui Dumnezeu din epoca post-mesianică (Evrei 4). Isus, ca Preot, se aseamănă cu preoții din seminția leviților, dar este și diferit de ei (Evrei 5). În lumina acestor cunoștințe, care este următoarea etapă spre care Pavel vrea să îi ducă pe destinatarii epistolei?

Pavel vrea ca toți cititorii lui să înțeleagă mai bine lucrarea lui Isus ca Mare-Preot, văzând asemănarea Lui cu marele-preot Melhisedec. Dar există niște obstacole. Acestea constau în faptul că cititorii săi sunt greoi la priceperea Cuvântului, au nevoie de lapte, în loc de hrană tare, pentru că sunt creștini imaturi și pentru că nu sunt obișnuiți („nepricepuți”, ESV) cu „cuvântul despre neprihănire” (Evrei 5:11-14). Deși Pavel vorbește în termeni duri, el își echilibrează mustrarea plină de îndemnuri cu o declarație pozitivă despre starea lor spirituală, spunând: „Măcar că vorbim astfel, preaiubiților, totuși de la voi așteptăm lucruri mai bune și care însoțesc mântuirea” (Evrei 6:9).

Întrebări practice:

1. Există vreun moment în călătoria noastră spirituală în care trebuie să dăm socoteală unei alte persoane, pe lângă Dumnezeu, pentru progresul sau pentru regresul nostru?
2. Există vreo autoritate spirituală care să ne tragă la răspundere la nivel colectiv, așa cum Pavel îi trage la răspundere pe cititorii săi? De ce da? De ce nu?
3. Există conceptul de creștini pasivi sau este o contradicție de termeni?

Isus, ancora sufletului

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Pe care o avem ca o ancoră a sufletului; _____ care pătrunde dincolo de perdeaua dinăuntru Templului, unde Isus a intrat pentru noi ca _____, când a fost făcut «Mare-Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec»” (Evrei 6:19,20).

Evrei 5:11–6:20 întrerupe expunerea teologică a lui Pavel despre lucrarea de Mare-Preot a lui Isus în favoarea noastră. Apostolul introduce aici o avertizare severă cu privire la pericolul de a ne îndepărta de Hristos.

Se pare că oamenii se aflau în pericolul real de a aluneca pe panta autocompătimirii și a necredinței. Apostolul Pavel este îngrijorat ca nu cumva simțurile cititorilor și ascultătorilor săi să se fi tocit din cauza situațiilor dificile cu care se confruntau și, astfel, să se fi oprit din înțelegerea și din trăirea Evangheliei.

Nu este acesta un potențial pericol care ne paște pe toți, și anume acela de a ne descuraja din cauza încercărilor și de a cădea de la credință?

Aspra avertizare culminează totuși cu o încurajare duioasă. Pavel își exprimă încrederea în cititorii săi și îl înalță pe Isus ca fiind personificarea făgăduinței de neclintit a Lui Dumnezeu în ce privește mântuirea lor (Evrei 6:9-20). Acest ciclu de avertizări și încurajări este repetat în Evrei 10:26-39.

Vom analiza această alternanță și ne vom concentra asupra cuvintelor puternice de încurajare pe care Isus ni le oferă.

1. Ce li s-a oferit celor care au crezut în Hristos cât timp l-au fost credincioși lui Dumnezeu?

Evrei 6:4,5

Faptul că au fost „luminați” înseamnă că au experimentat convertirea (Evrei 10:32). Acest lucru se referă la cei care s-au întors de la „întunerice”, de sub puterea lui Satana, la „lumina” lui Dumnezeu (Faptele 26:17,18). Aceasta implică eliberarea de păcat (Efeseni 5:11) și de neștiință (1 Tesaloniceni 5:4,5). Forma verbală din Evrei sugerează că această iluminare este un act al lui Dumnezeu care a fost realizat prin Isus, „oglundirea slavei Lui” (Evrei 1:3).

Expresiile „au gustat darul ceresc” și „s-au făcut părtași Duhului Sfânt” sunt sinonimice. „Darul” lui Dumnezeu poate să se refere la harul Său (Romani 5:15) sau la Duhul Sfânt, prin care Dumnezeu oferă harul Său (Faptele 2:38). Aceia care „au gustat” sau au „fost adăpați” din Duhul Sfânt (Ioan 7:37-39; 1 Corinteni 12:13) au experimentat „harul” lui Dumnezeu, care include puterea de a face voia Lui (Galateni 5:22,23).

A gusta „Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu” (Evrei 6:5) înseamnă a trăi în propria viață adevărul Evangheliei (1 Petru 2:2,3). „Puterile veacului viitor” se referă la minunile pe care Dumnezeu le va face pentru cei credincioși în viitor: învierea (Ioan 5:28,29), transformarea trupurilor noastre și viața veșnică. Totuși, credincioșii încep să le „guste” în prezent. Ei au experimentat o înviere spirituală (Coloseni 2:12,13), o înnoire a minții (Romani 12:2) și viața veșnică în Hristos (Ioan 5:24).

Probabil că Pavel are în vedere generația din pustie, care a experimentat harul și mântuirea lui Dumnezeu. Generația aceea de oameni a fost „luminată” de stâlpul de foc (Neemia 9:12,19; Psalmii 105:39), s-a bucurat de darul ceresc al manei (Exodul 16:15), a trăit experiența primirii Duhului Sfânt (Neemia 9:20), a gustat „Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu” (Iosua 21:45) și „puterile veacului viitor” prin „minuni și semne” făcute cu ocazia ieșirii din Egipt (Faptele 7:36). Cu toate acestea, Pavel sugerează că, după cum neamul de oameni din deșert s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu în ciuda tuturor acestor dovezi (Numeri 14:1-35), destinatarii epistolei se aflau și ei în pericolul de a face același lucru, în ciuda tuturor dovezilor despre favoarea lui Dumnezeu de care se bucuraseră.

Care este experiența ta legată de aceste versete din Evrei? De exemplu, cum ai experimentat iluminarea la care se referă textul?

2. Ce înseamnă să fii răstignit, potrivit textelor de mai jos?

Compară Evrei 6:4-6 cu Matei 16:24; Romani 6:6; Galateni 2:24; 5:24 și 6:14.

Textul original din greacă evidențiază cuvântul „imposibil”. Este imposibil, sau „cu neputință”, pentru Dumnezeu să-i restaureze pe cei care „au căzut” pentru că Îl „răstignesc din nou [...] pe Fiul lui Dumnezeu” (Evrei 6:6). Pavel vrea să sublinieze că *nu există nicio altă cale de a fi mântuiți decât prin Hristos* (Faptele 4:12). Mântuirea prin oricare alt mijloc este la fel de imposibilă precum este imposibil ca „Dumnezeu să mintă” (Evrei 6:18) sau să-l fim plăcuți lui Dumnezeu „fără credință” (Evrei 11:6).

„A-L răstigni din nou pe Fiul lui Dumnezeu” este o expresie cu sens figurat care descrie ce se întâmplă în relația personală dintre Isus și cel credincios.

Liderii religioși L-au răstignit pe Isus deoarece El reprezenta o amenințare pentru supremația și pentru autonomia lor. Astfel, ei au sperat să-L elimine ca persoană și să distrugă un dușman puternic și periculos. În mod similar, Evanghelia contestă suveranitatea și autodeterminarea individului la cel mai de bază nivel. Esența vieții creștine este aceea de a ne lua crucea și a ne tăgădui pe noi înșine (Matei 16:24). Aceasta înseamnă să răstignim „lumea” (Galateni 6:14), „omul cel vechi” (Romani 6:6) și „firea pământească împreună cu patimile și poftetele ei” (Galateni 5:24). Scopul vieții creștine este acela de a trece printr-un fel de moarte. Dacă nu experimentăm moartea față de noi înșine, nu putem primi viața nouă pe care Dumnezeu intenționează să ne-o dea (Romani 6:1-11).

Lupta dintre Isus și firea noastră, eul nostru, este o luptă până la moarte (Romani 8:7,8; Galateni 5:17). Este o bătălie grea, care nu se câștigă dintr-o dată. Pasajul acesta nu se referă la cineva care mai cade uneori în lupta împotriva omului „vechi” și împotriva firii. Păcatul acesta se referă la acel om care, după ce a experimentat adevărata mântuire și ceea ce implică ea (Evrei 6:4,5), decide că Isus este o amenințare pentru felul de viață pe care și-l dorește și, în mod conștient, ia hotărârea de a-L răstigni, asemenea preoților din vechime. Cu alte cuvinte, atât timp cât o persoană nu decide în totalitate să se îndepărteze de Hristos, încă este speranță să fie mântuit.

Ce înseamnă să mori față de „sine”, să-ți iei „crucea”? Ce lucru îți este cel mai greu să l-l predai lui Isus?

Avertizarea din Evrei 6:4-6 se aseamănă foarte mult cu cea din Evrei 10:26-29. Pavel lămurește că respingerea jertfei lui Isus îi va lăsa pe cititorii săi fără niciun mijloc prin care să fie iertați de păcat, fiindcă nu există niciun alt mijloc care să ofere iertare în afară de Isus (Evrei 10:1-14).

3. Cum descrie apostolul păcatul pentru care nu există iertare?

Evrei 10:26-29

Autorul nu spune că nu se mai poate face nicio ispășire pentru păcatele comise după primirea cunoștinței adevărului. Dumnezeu L-a numit pe Isus să fie Avocatul nostru (1 Ioan 2:1). Prin El avem iertarea păcatelor (1 Ioan 1:9). Păcatul pentru care nu există jertfă sau ispășire este descris ca fiind călcarea în picioare a Fiului lui Dumnezeu, pângărirea sângelui legământului și batjocorirea Duhului sfânt (Evrei 10:29). Să analizăm semnificația acestor expresii.

Expresia „va călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu” (Evrei 10:29) descrie actul de respingere a stăpânirii lui Isus. Titlul „Fiul lui Dumnezeu” le-a reamintit evreilor că Dumnezeu L-a așezat pe Isus la dreapta Sa și a promis să-i facă pe vrăjmașii Lui un „așternut” pentru picioarele Sale (Evrei 1:13; vezi și Evrei 1:5-12,14). Călcarea lui Isus în picioare implică faptul că apostolul L-a tratat pe Isus ca pe un vrăjmaș. În contextul argumentului pe care epistola îl aduce (Evrei 1:13), ar putea însemna că Isus a fost dat jos de pe scaunul de domnie (care este ocupat acum de cel răzvrătit) și pus ca așternut al picioarelor. Este ceea ce Lucifer a intenționat să facă în cer (Isaia 14:12-14) și ceea ce „omul fărădelegii” va încerca să facă în viitor (2 Tesaloniceni 2:3,4).

Expresia „va pângări sângele legământului” se referă la respingerea jertfei lui Isus (Evrei 9:15-22). Expresia „va batjocori pe Duhul harului” este foarte grăitoare. Termenul grecesc *enybrisas* (a insulta, a comite un ultraj) presupune manifestarea trufiei, care înseamnă „impertinență” sau „aroganță”. Acest termen se află în contrast izbitor cu descrierea despre Duhul Sfânt ca fiind „Duhul harului” și înseamnă că cel răzvrătit a răspuns ofertei de har pe care i-a făcut-o Dumnezeu cu o insultă.

Acesta se află într-o postură în care nu poate fi apărat. El îl leapădă pe Isus, jertfa Sa, și pe Duhul Sfânt.

După aspra și sincera avertizare din Evrei 6:4-8, Pavel se arată încrezător că cititorii nu au renunțat la Fiul și nici nu vor renunța în viitor. El crede că ei vor primi avertizarea și vor aduce roadele cuvenite. Ei sunt ca „un pământ” care este cultivat de Dumnezeu și care dă roadele la care El Se așteaptă. Acești oameni vor căpăta binecuvântarea de la Dumnezeu (Evrei 6:7), care este „mântuirea” (Evrei 6:9).

4. Fă o listă cu lucrurile bune pe care credincioșii le-au făcut și continuă să le faci și explică ce înseamnă.

Evrei 6:9-12 _____

Cei credincioși își arată dragostea față de „Numele” lui Dumnezeu, adică față de Dumnezeu Însuși, prin slujirea lor față de sfinți. Acestea nu sunt fapte izolate făcute în trecut, ci fapte obișnuite care continuă să fie făcute. Actele excepționale nu dezvăluie adevăratul caracter al unei persoane. Dovada cea mai grăitoare a dragostei față de Dumnezeu nu constă în faptele „religioase” în sine, ci în actele de dragoste față de semenii noștri, în special față de cei dezavantajați (Matei 10:42; 25:31-46). De aceea, Pavel îi somează pe credincioși „să nu [dea] uitării” facerea de bine (Evrei 13:2,16).

Să analizăm Evrei 6:12. Versetul acesta îi avertizează pe evrei să nu devină leneși, o caracteristică a celor care nu se maturizează și care sunt în pericol să cadă de la credință (Evrei 5:11; 6:12). Speranța nu este menținută vie printr-un exercițiu intelectual de credință, ci printr-o credință manifestată prin fapte de dragoste (Romani 13:8-10).

Pavel vrea ca destinatarii epistolei sale să imite exemplul aceluia care, prin credință și răbdare, moștenesc făgăduințele. El le-a prezentat deja generația din pustie ca pe un exemplu negativ de oameni care, din cauza lipsei lor de credință și de perseveranță, nu au moștenit ce li se făgăduise. Apoi, el îl prezintă pe Avraam (Evrei 6:13-15) ca pe un model care, prin „credință și răbdare”, a moștenit făgăduințele. Lista exemplurilor bune se continuă cu oamenii credinței din Evrei 11 și atinge apogeul cu Isus, în Evrei 12:1-4. În Apocalipsa 14:12, credința, răbdarea și poruncile sunt trăsăturile care îi caracterizează pe sfinții din timpul sfârșitului.

Uneori este necesar să le adresăm cuvinte de avertizare celor pe care îi iubim. Ce putem învăța de la apostol despre responsabilitatea de a-i avertiza și încuraja pe semenii noștri?

Pavel își încununează avertizarea împotriva apostaziei și încurajarea de a iubi și de a avea credință cu o frumoasă și înălțătoare expunere despre asigurarea pe care o avem în Hristos.

5. Citește Evrei 6:17-20. Ce garanție ne-a oferit Dumnezeu pentru făgăduințele Sale?

Dumnezeu ne-a asigurat în diferite moduri că Își va ține promisiunile pe care ni le-a făcut. În primul rând, El a garantat pentru făgăduința Sa cu un jurământ (Evrei 6:17). Potrivit Scripturii, jurământul făcut de Dumnezeu lui Avraam și lui David a devenit baza cea mai sigură a încrederii în bunăvoința de nestrămutat a lui Dumnezeu față de poporul Israel. Când a căutat să obțină asigurarea că Dumnezeu va ierta poporul după apostazia de la Horeb, cu vițelul de aur, Moise s-a referit la jurământul pe care Dumnezeu i-l făcuse lui Avraam (vezi Exodul 32:11-14; Geneza 22:16-18). Punctul forte implicit al rugăminții sale a fost faptul că jurământul lui Dumnezeu era irevocabil (Romani 9:4; 11:28,29).

În mod similar, când psalmistul a mijlocit înaintea lui Dumnezeu pentru poporul Israel, el a făcut apel la jurământul pe care Dumnezeu i-l făcuse lui David. Dumnezeu spusese: „Nu-Mi voi călca legământul și nu voi schimba ce a ieșit de pe buzele Mele. Am jurat odată pe sfințenia Mea: să mint Eu oare pe David? Sămânța lui va dăinui în veci; scaunul lui de domnie va fi înaintea Mea ca soarele; ca luna va dăinui pe vecie și ca martorul credincios din cer” (Psalmii 89:34-37). Potrivit Noului Testament, ambele jurăminte și-au găsit împlinirea în Isus, sămânța lui Avraam, care S-a înălțat și S-a așezat pe tronul lui David (Galateni 3:13-16; Luca 1:31-33,54,55).

În al doilea rând, Dumnezeu a garantat pentru promisiunile pe care ni le-a făcut prin faptul că L-a așezat pe Isus la dreapta Lui. Înălțarea lui Isus are scopul de a întări făgăduința care le-a fost făcută credincioșilor, fiindcă Isus S-a înălțat la cer „pentru noi ca *înainte-mergător*” (Evrei 6:20). Deci, înălțarea la cer dovedește certitudinea mântuirii pe care ne-o dă Dumnezeu. Ca Isus să poată ajunge la slavă, Dumnezeu L-a trecut prin suferința de a gusta „moartea pentru toți”, ca „să ducă pe mulți fii la slavă” (Evrei 2:9,10). Prezența lui Isus înaintea Tatălui este o „ancoră a sufletului” (Evrei 6:19), care a fost prinsă de scaunul de domnie al lui Dumnezeu. Onoarea guvernării lui Dumnezeu a fost pusă ca zălog pentru împlinirea promisiunii pe care ne-a făcut-o prin Isus.

De ce gândul că Dumnezeu ți-a făcut un jurământ ar trebui să fie suficient ca să ai asigurarea mântuirii, chiar și atunci când te simți nevrednic?

Citește capitolul „Ioan, apostolul iubit”, din *Faptele apostolilor*, și capitolul „Iuda”, din *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, de Ellen G. White.

„Lupta împotriva eului este cea mai mare și cea mai grea luptă dintre câte s-au dus vreodată. Capitulara eului, supunerea totală față de voia lui Dumnezeu implică, în mod inevitabil, o luptă. Înainte de a fi înnoită în sfințenie, inima trebuie să I se supună lui Dumnezeu.” – Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p. 43.

„Ioan a dorit să ajungă asemenea lui Iisus și, sub influența transformatoare a iubirii lui Hristos, el a devenit blând și smerit. Eul era ascuns în Iisus. Mai presus de oricare dintre tovarășii săi, Ioan s-a supus puterii acelei vieți uimitoare [...]. Iubirea profundă a lui Ioan pentru Hristos era ceea ce îl făcea întotdeauna să dorească să fie cât mai aproape de El. Mântuitorul îi iubea pe toți cei doi-sprezece, dar Ioan era spiritul cel mai primitiv. El era mai tânăr decât ceilalți și, cu o încredere mult mai mare ca aceea a unui copil, și-a deschis inima lui Iisus. [...] De pe fața sa, frumusețea sfințeniei care îl transformase strălucea cu o strălucire asemănătoare celei a lui Hristos. În adorare și iubire, el L-a privit pe Mântuitorul până ce asemănarea cu Hristos și părtășia cu El au devenit singura lui dorință, iar în caracterul său s-a reflectat caracterul Învățătorului său.” – Idem, *Faptele apostolilor*, pp. 544, 545.

Studiu la rând:

Geneza 17–23,

Evangelizare, subcapitolul „Lucrarea pentru cei din zonele turistice”

1. Despre ce femeie s-a spus că va deveni „mama unor neamuri întregi”?

2. Ce fel de persoane au înconjurat casa în care Lot i-a găzduit pe îngeri?

3. Cu ce fel de inimă și cu ce fel de mâini declară Abimelec că a lucrat față de Sara?

4. Câți ani a trăit Sara?

5. Ce fel de misionari sunt necesari în zonele turistice frecventate pentru sănătate și pentru plăcere?

Texte-cheie: Evrei 6:4-6; Matei 16:24; Romani 6:6; Evrei 10:26-29; 6:9-13; 6:17-20.

I. Privire generală

Temele studiului

Evrei 5 se termină într-o notă oarecum tristă, cu Pavel care își mustră cititorii pentru că nu au progresat în călătoria lor spirituală. Totuși, apostolul intenționează să meargă mai departe în predica sa, către perspective teologice profunde, în ciuda faptului că cititorii săi sunt „greoi la pricepere” (vezi Evrei 5:11). Doar dacă timpul îi va permite, va vorbi iarăși despre învățăturile de bază precum pocăința de „faptele moarte”, „creința în Dumnezeu”, „învățătura despre botezuri”, „punerea mâinilor”, „învierea morților” și „judecata veșnică” (Evrei 6:1,2).

În plus, la un moment dat în trecut, destinatarii săi au experimentat o serie de binecuvântări din partea lui Dumnezeu. Binecuvântările acestea sunt enumerate în Evrei 6:4,5. Ei au fost „luminați”, „au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor”. Aceste expresii sunt echivalente cu experimentarea convertirii, a harului lui Dumnezeu, a Duhului Sfânt prin semne și minuni, a adevărului Evangheliei și a mântuirii.

Cu toate acestea, unii dintre ei par să se fi lepădat de creință. Pavel le spune: „Este cu neputință să fie înnoiți iarăși” (Evrei 6:6) aceia care săvârșesc apostazie. O judecată zdrobitoare asemănătoare este adresată în Evrei 10:26-29 împotriva acelor care persistă în mod voit în păcat după ce au primit cunoștința adevărului. Comportamentul apostatului este descris prin metafore care echivalează cu respingerea lui Isus, a jertfei Sale și a Duhului Sfânt.

II. Comentariu

Neputința de a fi înnoiți iarăși

Pasajul din Evrei 6:4-6 și cel din Evrei 10:26-29 vorbesc despre imposibilitatea pocăinței în dreptul celor care au căzut de la creință? Înseamnă aceasta că dacă un creștin se răzvrătește nu se mai poate pocăi? Ideea că pocăința nu mai poate fi reînnoită a constituit înțelegerea predominantă a pasajului din Evrei 6:4-6, așa cum au susținut creștinii de-a lungul istoriei bisericii, determinându-i pe unii să amâne botezul până când s-au aflat pe patul de moarte. Cum sună aceste avertismente atunci când analizăm experiența lui Petru de după episodul din Ghetsimani (Matei 26:69-75)? În studiul care urmează vrem să înțelegem pasajul din Evrei 6:4-6 și să-l armonizăm cu experiența lui Petru, precum și cu întreaga Scriptură.

În primul rând, ne propunem să înțelegem prin ce au trecut cei cărora le-a scris Pavel. Unii dintre ei fuseseră luminați, gustaseră darul ceresc, se făcuseră părtași Duhului, gustaseră Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și, după aceea, se rătăciseră. Prima metaforă utilizată pentru a-i descrie pe credincioși este că ei au fost „luminați”, un termen care apare în Evrei 10:32, unde se spune: „Aduceți-vă aminte de zilele de la început, când, după ce ați fost luminați, ați dus o mare luptă de suferințe.” Metafora aceasta pare să descrie experiența pe care destinatarii epistolei au avut-o la începutul vieții de credință. Prin Duhul lui Dumnezeu, ei au trecut de la „faptele moarte” la „[credința] în Dumnezeu” (Evrei 6:1) și la „cunoștința adevărului” (Evrei 10:26).

A doua metaforă, „au gustat darul ceresc” (Evrei 6:4), arată că credincioșii au avut parte de experiența spirituală a darului generos al mântuirii din partea lui Dumnezeu. Verbul „a gusta” apare în Evrei 2:9, unde se spune despre Domnul Hristos care a trebuit să „guste moartea pentru toți”. Ca om, când a gustat moartea, Isus a experimentat ceva cu totul străin de El. Destinatarii epistolei au gustat darul ceresc, o realitate pe care nu o cunoscuseră înainte, și anume „o mântuire așa de mare” (Evrei 2:3).

Strâns asociată cu gustarea darului ceresc este și a treia metaforă. Creștinii „s-au făcut părtași Duhului Sfânt” (Evrei 6:4), ceea ce evocă limbajul participării. Acesta ne reamintește de Evrei 3:1 și de Evrei 3:14, unde credincioșii sunt descriși ca fiind „frați sfinți, care [au] parte de chemarea cerească” și „părtași ai lui Hristos”. Revărsarea Duhului Sfânt și a darurilor Sale a fost o experiență pe care ei au trăit-o cu însuflețire în prima fază a convertirii lor (Evrei 2:4).

Șirul de metafore continuă cu o repetare a imaginilor din domeniul hranei și al gustării. Faptul de a fi gustat „Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu” (Evrei 6:5) se referă la auzirea Evangheliei, pe care ascultătorii au primit-o atunci când au acceptat vestea bună a mântuirii (Evrei 2:3). Uneori, Biblia ebraică aseamănă Cuvântul lui Dumnezeu cu hrana (vezi Deuteronomul 8:3). Cei cărora Pavel le scrie nu sunt doar destinatarii Cuvântului celui bun al lui Dumnezeu, ci și cei care experimentează „puterile veacului viitor” (Evrei 6:5), care cuprind „seme, puteri și felurite minuni” (Evrei 2:4).

După patru metafore lungi, pozitive, are loc o schimbare foarte bruscă. Ultima metaforă transmite ideea de apostazie: „și care totuși au căzut” (Evrei 6:6). Verbul „a cădea” sau „a săvârși apostazie” poate să însemne „a păcătui” într-un sens general. Dar, datorită expresiei care urmează, și anume „ei răstignesc din nou, pentru ei, pe Fiul lui Dumnezeu” (Evrei 6:6), păcatul trebuie înțeles ca având sensul mai radical de separare de fiecare experiență a mântuirii care a fost descrisă până acum în versetele 4 și 5. Mai simplu spus, credincioșii despre care Pavel a

scris au trăit experiența convertirii, a mântuirii, a Duhului Sfânt prin semne și minuni și a Cuvântului celui bun al lui Dumnezeu, și apoi au căzut de la credință.

Acum, că înțelegem ce au experimentat destinatarii epistolei, să analizăm noțiunea imposibilității de a se pocăi cineva care a avut lumina și a părăsit-o, din Evrei 6:4-6. În sensul acesta, trebuie să analizăm și unele detalii tehnice. Toate cele cinci metafore menționate mai sus sunt adjective verbale (participii), în greacă. Toate sunt la timpul trecut (aorist), un timp care descrie o acțiune din trecut care s-a încheiat. Seria de participii descrie același grup de oameni. Astfel, în trecut, oamenii din acest grup, din rândul destinatarilor epistolei, au trecut de la experiența de a fi „luminați” la cea a căderii de la credință, trecând prin toată paleta de experiențe religioase.

Ultima parte a textului din Evrei 6:6 întrebuințează un al doilea grup de verbe („răstignesc din nou” și „[Îl] dau să fie batjocorit”). De data aceasta, Pavel folosește verbele la timpul prezent. El trece dintr-odată de la timpul trecut (aorist) la timpul prezent, care descrie acțiunea ca fiind în curs de desfășurare în momentul vorbirii. Ce denotă acest lucru? Ambele verbe la prezent descriu apostazia din timpul prezent. Așadar, acțiunea este văzută ca o nelegiuire care nu permite reînnoirea pocăinței, fiindcă îl transformă pe cel răzvrătit într-un dușman al lui Hristos. El Îl răstignește din nou pe Fiul lui Dumnezeu și Îl dă să fie batjocorit constant. Ce sugerează aceasta? A-L da pe Hristos să fie batjocorit din nou înseamnă a reactualiza răstignirea. Repetarea acestui act arată ce impact devastator și permanent are apostazia asupra acelor care au fost cândva luminați. Ei nu pot fi aduși la pocăință din cauza atitudinii pe care continuă să o manifeste față de Domnul Isus. Acțiunile lor descriu atât cauza apostaziei lor, cât și atitudinea lor din prezent. Fiindcă Îl respinge pe Hristos, cel răzvrătit se așază în imposibilitatea de a se pocăi.

Dar ce putem spune despre cineva care nu are o asemenea atitudine? Mai are vreo șansă? Bineînțeles! Aici, exemplul lui Petru ne este de folos. După ce L-a tăgăduit pe Isus de trei ori, dintr-odată Petru și-a adus aminte ce îi spusese Domnul mai dinainte, „și a ieșit afară și a plâns cu amar” (Matei 26:75). Regretul acesta este o atitudine complet diferită de atitudinea acelor care au apostat, din Evrei 6, care Îl răstignesc pe Fiul lui Dumnezeu și Îl dau să fie batjocorit. Mai mult, în 1 Ioan 2:1 se spune: „Copilașilor, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiți. Dar, dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit.” Mijlocitorul, sau avocatul, poate fi de ajutor doar dacă este acceptat, și nu dat să fie batjocorit sau răstignit.

În concluzie, Evrei 6:4-6 lămurește că destinatarii epistolei au trecut prin toată paleta de experiențe religioase, de la convertire la apostazie. Atitudinea

unora de a-L batjocori pe Isus și, astfel, de a-L da să fie iarăși răstignit a făcut imposibilă reînnoirea pocăinței în viața lor. În esență, atitudinea aceasta echivalează cu a-L declara pe Hristos vrăjmașul lor. Dar, având o atitudine de căință plină de smerenie, așa cum a avut Petru, iertarea este întotdeauna posibilă. Avocatul Isus Hristos este dispus să ne aducă iarăși la pocăință.

Același lucru este valabil și pentru pasajul din Evrei 10:26-29. Acesta începe cu păcatul voit, arrogant și deliberat. „Căci, dacă păcătuim cu voia, după ce am primit cunoștința adevărului, nu mai rămâne nicio jertfă pentru păcate” (Evrei 10:26). Din nou este descrisă aici o stăruință continuă și deliberată în păcat, care îl privează pe om de iertare. Unii „[au călcat] în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, [au pângărit] sângele legământului cu care [au fost sfințiți] și [au batjocorit] pe Duhul harului” (Evrei 10:29). Acțiunile lor Îl zugrăvesc pe Isus ca pe un dușman și sângele Lui este jefuit de puterea salvatoare. Acești oameni batjocoresc și nesocotesc cu trufie darul harului lui Dumnezeu. Astfel de oameni nici măcar nu vor să se pocăiască. Ei dau pe față o atitudine de sfidare a lui Isus și a lucrării Sale. Prin urmare, pentru ei, pocăința este imposibilă.

De la voi așteptăm lucruri mai bune

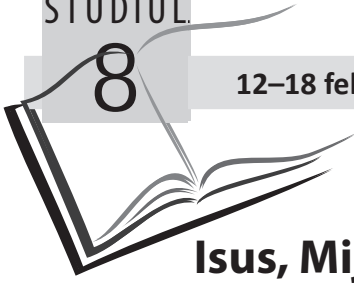
După o mustrare atât de aspră, Pavel li se adresează din nou destinatarilor săi cu un alt ton și cu cuvinte de încurajare. „Măcar că vorbim astfel, preaiubiților, totuși de la voi așteptăm lucruri mai bune și care însoțesc mântuirea” (Evrei 6:9). Acești credincioși sunt precum pământul cel bun menționat în versetul 7, care aduce o recoltă îmbelșugată. Ei au o experiență frumoasă în slujirea creștină. Dumnezeu este drept și nu uită aceste lucruri (Evrei 6:10). Prin faptul că li se adresează cu „preaiubiților”, Pavel afirmă implicit că mai este speranță pentru cititorii săi.

III. Aplicație

Nu este un fenomen neobișnuit în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea ca adolescenții să se boteze. Oricât de sinceră și de autentică a fost experiența lor cu Hristos, atunci când cresc și merg la facultate credința lor poate să slăbească. Unii părăsesc biserica la nouăsprezece ani, rătăcind prin viață până când, pe la treizeci de ani și după multe crize trăite, mulți dintre ei își găsesc drumul înapoi în biserică. În acest context, care este modalitatea cea mai eficientă de a-i trata pe acești foști membri care se întorc în biserică?

1. Cum i-ai răspunde unei persoane care citește Evrei 6:4-6 și crede că pocăința nu mai este posibilă?

2. Ce putem face în mod individual, dar și la nivel colectiv, pentru a evita ca apostazia să se întâmple în familiile noastre și în biserica noastră?

Isus, Mijlocitorul noului legământ

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Dar, acum, Hristos a căpătat _____
cu atât mai înaltă, cu cât _____ este El e mai
bun, căci este așezat pe făgăduințe mai bune” (Evrei 8:6).

Prin faptul că a trăit o viață desăvârșită și apoi a murit în locul nostru, Isus a fost Mijlocitorul unui legământ nou, mai bun, între noi și Dumnezeu. Prin moartea Sa, El a anulat pedeapsa cu moartea pe care încălcările noastre o impuneau și a făcut posibilă realitatea unui nou legământ.

Adevărul acesta este lămurit în Evrei 10:5-10, unde se spune despre Isus că a dat dovadă de ascultarea desăvârșită pe care legământul o cerea. Pasajul face referire la Psalmul 40, care vorbește despre dorința lui Mesia de a oferi o ascultare totală: „Iată-mă că vin! În sulul cărții este scris despre mine. Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și Legea Ta este în fundul inimii mele” (vers. 7, 8). „În contextul original, expresia «să fac voia Ta» descria ascultarea de voia lui Dumnezeu. Autorul Epistolei către evrei folosește expresia aceasta pentru a arăta că sacrificiul lui Hristos a împlinit voia lui Dumnezeu, făcând o ispășire care a fost acceptată, dar pe care jertfa animalelor nu o putea face.” – *The SDA Bible Commentary*, vol. 7, p. 460.

Pentru Pavel, psalmul acesta a căpătat o semnificație deosebită odată cu întruparea lui Isus. Mântuitorul a fost întruchiparea ascultării din cadrul noului legământ. El este Modelul nostru. Am fost mântuiți nu doar datorită morții Sale, ci și datorită ascultării Sale desăvârșite.

1. Citește Evrei 7:11-19. De ce a fost nevoie de un nou legământ?

Potrivit cărții Evrei, faptul că Isus a fost numit preot după rânduiala lui Melhisedec a însemnat că a fost inaugurat un nou legământ. Vechiul legământ fusese încheiat pe baza preoției leviților (Evrei 7:11). Preoții din seminția lui Levi slujeau ca mijlocitori între Dumnezeu și poporul Israel, iar Legea excludea din cadrul preoției pe oricine altcineva. Prin urmare, concluzia autorului este că o schimbare a preoției presupune o schimbare a legii preoției, precum și o schimbare a legământului (Evrei 7:12,18,19).

Problema cu vechiul legământ consta în faptul că el nu putea oferi desăvârșirea (Evrei 7:11). Pavel vorbește despre preoția leviților și despre lucrarea lor (jertfe, sărbători etc.). Jertfele animalelor care erau aduse prin intermediul lor nu puteau oferi nici curățarea adevărată și totală de păcat, nici accesul la Dumnezeu (Evrei 10:1-4; 9:13,14; 10:19-23).

Faptul că a fost necesar un nou legământ nu înseamnă că Dumnezeu a fost nedrept cu poporul Israel atunci când a încheiat cu el vechiul legământ. Slujirea leviților și serviciile de la cort au fost concepute ca să-i protejeze pe israeliți de idolatrie și, de asemenea, să le îndrepte atenția spre lucrarea lui Isus din viitor. În Evrei este subliniat faptul că jertfele au fost „umbra bunurilor viitoare” (Evrei 10:1).

Întrucât arătau spre Isus, jertfele ar fi trebuit să-i ajute pe oameni să-și pună speranța și încrederea în „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” (Ioan 1:29; compară cu Isaia 53). Aceeși idee o subliniază și Pavel atunci când spune că „Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință” (Galateni 3:24) sau că „Hristos este sfârșitul Legii, pentru ca oricine crede în El să poată căpăta neprihănirea” (Romani 10:4).

Cu alte cuvinte, chiar și Cele Zece Porunci, oricât de bune și de desăvârșite sunt, nu pot asigura mântuirea (Romani 3:20-28; 7:12-14). Ele ne oferă un standard de neprihănire perfect, dar nu ne oferă neprihănirea – nu mai mult decât ne poate șterge uitatul în oglindă ridurile care vin odată cu vârsta. Dacă vrem o neprihănire desăvârșită, atunci avem nevoie de Isus ca Substitut al nostru.

De ce Legea nu ne poate mântui? În definitiv, dacă ținem toate poruncile, și le ținem bine, chiar și în mod impecabil, de ce nu ne vor mântui totuși?

2. Ce ne învață versetele următoare despre natura noului legământ?

Compară Evrei 8:10-12 cu Deuteronomul 6:4-6; 30:11-14 și Ieremia 31:31-34.

Făgăduința unui legământ nou din Evrei face trimitere la Ieremia. Potrivit lui Ieremia, promisiunea lui Dumnezeu de a încheia un nou legământ a fost, de fapt, o reînnoire a legământului pe care El îl încheiase prima dată cu poporul Israel prin Moise (Ieremia 31:31-34). Așadar, s-ar putea spune că Ieremia 31 nu vorbește strict despre un legământ „nou”, ci despre o „reînnoire” a legământului inițial pe care Dumnezeu l-a încheiat cu Israel. De fapt, termenul ebraic pentru „nou”, *hadashah*, poate avea atât sensul de „a reînnoi”, cât și pe cel de „nou-nouț”. Problema cu vechiul legământ a fost că poporul nu l-a respectat (Evrei 8:8,9). Nu legământul a fost imperfect, ci oamenii. Dacă israeliții L-ar fi văzut în simboluri pe Mesia care avea să vină și dacă și-ar fi pus credința în El, legământul nu ar fi fost niciodată încălcat. Totuși, în viața multor oameni credincioși din istoria poporului Israel s-au împlinit obiectivele legământului și ei au avut Legea în inima lor (Psalmii 37:31; 40:8; 119:11; Isaia 51:7).

Deși legământul nou este o reînnoire a celui vechi, într-un anumit sens el este și nou. Făgăduința din Ieremia despre un „legământ nou” nu prevedea pur și simplu o reînnoire a condițiilor care au existat înainte ca poporul să fie dus în robie, condiții care fuseseră încălcate și reînnoite de multe ori din cauza răzvrătirii poporului. Și aceasta pentru că israeliții nu au fost dispuși să-și respecte partea lor din cadrul legământului (Ieremia 13:23). Așadar, Dumnezeu a promis că va face „un lucru nou” (Ieremia 31:22). Legământul nu avea să fie ca acela pe care îl încheiase cu „părinții lor” (Ieremia 31:32). Din cauza lipsei de credințioșie a poporului, făgăduințele pe care Dumnezeu le dăduse în cadrul legământului cu Moise nu s-au împlinit niciodată. Acum, în virtutea garanției oferite de Fiul (Evrei 7:22), Dumnezeu urma să-și îplinească planurile. Dumnezeu nu și-a schimbat Legea sau standardele, ci L-a trimis pe Fiul Său ca să fie chezașul promisiunilor din cadrul legământului (Evrei 7:22; 6:18-20). Acesta este motivul pentru care acest legământ nu este însoțit de blesteme. El prevede doar binecuvântări pentru că Isus l-a respectat cu desăvârșire, făcându-Se blestem pentru noi (Galateni 3:13).

Citește 2 Timotei 2:13. Ce putem învăța din credințioșia lui Dumnezeu față de poporul Său și față de planurile Sale atunci când ne gândim la planurile și la relațiile noastre cu semenii?

3. Citește Evrei 8:1-6. De ce Isus este un Mijlocitor mai bun al legământului?

Termenul grecesc *mesitēs* („mediator”, „mijlocitor”) derivă din cuvântul *mesos* („mijloc”) și are sensul de „cel care merge sau stă în mijloc”. Acesta este un termen tehnic și se referea la o persoană care îndeplinea una sau mai multe dintre următoarele funcții: (1) un arbitru între două sau mai multe echipe, (2) un negociator sau un broker de afaceri, (3) un martor în sensul legal al cuvântului sau (4) cineva care se puna chezaș pentru altcineva, garantând astfel realizarea unei înțelegeri.

Termenul „mijlocitor” este o traducere cam limitată a lui „*mesitēs*” din cartea Evrei, deoarece se concentrează doar pe primele două sau trei sensuri ale cuvântului grecesc. Totuși, în Evrei este evidențiată cea de-a patra funcție. Isus nu este văzut ca un „mijlocitor”, în sensul că El rezolvă o dispută între Tatăl și ființele umane, ca un pacificator care împacă două părți nemulțumite sau ca un martor care atestă existența unui contract sau respectarea acestuia; ci, după cum epistola lămurește, Isus este „chezașul” (sau „garantul”) noului legământ (Evrei 7:22). În Evrei, termenul „mijlocitor” este echivalent cu „garant”. Isus *garantează* că făgăduințele din cadrul legământului se vor împlini.

Moartea lui Hristos face posibilă instituirea noului legământ deoarece ea satisface cerințele primului legământ încheiat cu poporul Israel (și chiar cu prima pereche din Eden), care fusese încălcat (Evrei 9:15-22). În sensul acesta, Isus este garantul care a luat asupra Lui toate obligațiile legale ale legământului. Într-un alt sens, înălțarea lui Isus la cer garantează că promisiunile pe care Dumnezeu le-a făcut oamenilor vor fi împlinite (Evrei 6:19,20). Isus Se pune garant pentru legământ fiindcă a arătat că făgăduințele lui Dumnezeu sunt adevărate. Prin faptul că L-a înviat și L-a așezat pe Isus la dreapta Sa, Tatăl ne-a dovedit că ne va învia și pe noi și ne va duce la Sine.

Isus este un Mijlocitor mai mare decât Moise pentru că slujește în sanctuarul ceresc și pentru că S-a dat pe Sine ca o jertfă fără cusur pentru noi (Evrei 8:1-5; 10:5-10). Fața lui Moise a reflectat slava lui Dumnezeu (Exodul 34:29-35), dar Isus este slava lui Dumnezeu (Evrei 1:3; Ioan 1:14). Moise a vorbit cu Dumnezeu față în față (Exodul 33:11), dar Isus este Cuvântul personificat sau întrupat al lui Dumnezeu (Evrei 4:12,13; Ioan 1:1-3,14).

Da, Hristos a satisfăcut cerințele legământului care constau în ascultare. În lumina acestui lucru, care este rolul ascultării în viața noastră?

Am putea fi ispitiți să credem că noul legământ are „făgăduințe mai bune” în sensul că are recompense mai mari decât a avut vechiul legământ (o patrie cerească, viața veșnică etc.). Adevărul este că Dumnezeu le-a oferit aceeași răsplată credincioșilor din Vechiul Testament cum ne-a oferit și nouă (citește Evrei 11:10,13-16). În Evrei 8:6, expresia „făgăduințe mai bune” se referă la *diferite* tipuri de făgăduințe.

Legământul dintre Dumnezeu și Israel a fost un schimb formal de promisiuni între cele două părți. Dumnezeu a luat inițiativa și i-a eliberat pe copiii lui Israel din Egipt, promițându-le că îi va duce în Țara Promisă.

4. Care sunt asemănările și care sunt deosebirile dintre cele două făgăduințe din pasajele următoare?

Exodul 24:1-8 _____

Evrei 10:5-10 _____

Legământul dintre Dumnezeu și poporul Israel a fost ratificat prin sânge. Sângele era stropit deasupra altarului și la baza lui, de jur împrejur. Copiii lui Israel au făgăduit că vor face tot ce a spus Domnul.

„Condiția dobândirii vieții veșnice este și în prezent aceeași condiție care a fost întotdeauna – aceeași care a fost în Grădina Edenului, înainte de căderea primilor noștri părinți – ascultarea perfectă de Legea lui Dumnezeu, neprihănirea desăvârșită. Dacă viața veșnică ar fi fost acordată cu oricare altă condiție mai mică decât aceasta, atunci fericirea întregului univers ar fi în pericol. Poarta ar fi deschisă pentru intrarea păcatului, cu tot cortegiul lui de blestem și nenorocire, pentru a rămâne o veșnicie.” – Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p. 62.

Dumnezeu împlinește cerințele absolute ale noului legământ pentru noi deoarece L-a dat pe Fiul Său să vină și să trăiască o viață desăvârșită, astfel încât făgăduințele legământului să poată fi împlinite în El și să ne fie oferite apoi prin credință. Ascultarea lui Isus este garanția promisiunilor din cadrul legământului (Evrei 7:22). Acest lucru presupune că Dumnezeu Îi dă lui Isus binecuvântările legământului, care ulterior ne sunt date nouă. De fapt, aceia care sunt „în Hristos” se vor bucura de aceste făgăduințe împreună cu El. Pe de altă parte, Dumnezeu ne dă Duhul Sfânt care să ne facă în stare să împlinim Legea Sa.

Hristos a împlinit cerințele legământului și, deci, împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu în dreptul nostru este un lucru cert. Cum te ajută aceasta să înțelegi semnificația pasajului din 2 Corinteni 1:20-22? Ce speranță minunată găsim în el?

5. Compară făgăduințele noului legământ din Ieremia 31:33 și Ezechiel 36:26,27. Ce legătură există între ele?

Primul document cu valoare de legământ a fost scris de Dumnezeu pe table de piatră și apoi a fost depozitat în chivot, ca o mărturie importantă a legământului cu poporul Său (Exodul 31:18; Deuteronomul 10:1-4). Totuși, documentele care erau scrise pe piatră se puteau deteriora, prin sfărâmarea pietrei, iar sulurile puteau fi tăiate și arse, așa cum a fost și experiența lui Ieremia (Ieremia 36:23).

Dar, în cadrul noului legământ, Dumnezeu va scrie Legea Sa în inima oamenilor. Inima se referă la minte, la sediul memoriei și al înțelegerii (Ieremia 3:15; Deuteronomul 29:4) și, în special, la centrul unde sunt luate deciziile conștiente (Ieremia 3:10; 29:13).

Această făgăduință nu doar garantează accesul tuturor la Lege și la cunoașterea ei, ci, lucrul cel mai important, trebuia să producă și o schimbare a inimii popoului. Problema copiilor lui Israel a fost că păcatele lor erau gravate cu „un priboi de fier, cu un vârf de diamant [...] pe tabla inimii lor” (Ieremia 17:1). Ei aveau o inimă încăpățânată (Ieremia 13:10; 23:17) și, deci, le era imposibil să facă binele (Ieremia 13:23).

Ieremia nu a vorbit despre o schimbare a Legii, deoarece nu Legea era problema israeliților, ci inima lor. Dumnezeu voia ca ascultarea și credințioșia lor să fie un răspuns plin de recunoștință față de ceea ce făcuse pentru ei; astfel, le-a dat Cele Zece Porunci, precedate de o introducere istorică, prin care le amintea de dragostea și de grija Lui pentru ei (Exodul 20:1,2). Dumnezeu voia ca israeliții să asculte de legile Sale ca o recunoaștere a faptului că El dorea ce era mai bun pentru ei, iar eliberarea lor din Egipt a dovedit acest adevăr. Ascultarea israeliților trebuia să constituie o expresie a recunoștinței lor, o manifestare a realității relației lor cu Dumnezeu.

Același lucru este valabil și pentru noi, astăzi. Dragostea și grija lui Isus manifestate prin moartea Lui pe cruce constituie prologul noului legământ (Luca 22:20). Adevărata ascultare vine din inimă, ca o expresie a iubirii (Matei 22:34-40). Această iubire este un semn distinctiv al prezenței Duhului Sfânt în viața credinciosului. Dumnezeu Își revarsă dragostea în viața noastră prin Duhul Său (Romani 5:5), a cărui roadă este tot dragostea (Galateni 5:22).

Cum este ascultarea o expresie clară a dragostei noastre față de Dumnezeu?

„Dacă inima noastră este înnoită după chipul lui Dumnezeu, dacă iubirea divină este implantată în suflet, atunci oare nu va fi împlinită Legea lui Dumnezeu în viața noastră? Când principiul iubirii este instaurat în inimă, când păcătosul este înnoit după chipul Celui care l-a creat, se împlinește făgăduința noului legământ: «Voi pune Legile Mele în inimile lor, și le voi scrie în mintea lor» (Evrei 10:16). Și dacă Legea este scrisă în inimă, oare nu va modela ea viața? Ascultarea – slujirea și supunerea loială din iubire – constituie adevăratul semn al uceniciei. De aceea, Sfânta Scriptură spune: «Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor.» «Cine zice: ‘Îl cunosc’, și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos și adevărul nu este în el» (1 Ioan 5:3; 2:4). În loc de a-l elibera pe om de obligația ascultării, credința, și numai credința, care ne face părtași ai harului lui Hristos, este cea care ne face capabili să ascultăm [...]. Cu cât te vei apropia mai mult de Isus, cu atât ți se va părea că ești mai păcătos, deoarece vederea ta spirituală va deveni mai clară, iar imperfecțiunile tale vor fi mai evidente, în contrast distinct și deplin cu natura desăvârșită a lui Isus. Aceasta este dovada faptului că amăgirile lui Satana și-au pierdut puterea și că influența dătătoare de viață a Duhului lui Dumnezeu îți trezește conștiința [...]. În inima care nu-și dă seama de propria păcătoșenie, nu poate fi o iubire profundă pentru Domnul Hristos.” – Ellen G. White, *Calea către Hristos*, pp. 60, 64, 65.

Studiu la rând:**Geneza 24–30,
Evanghelizare, subcapitolul „Adunări publice în stradă”**

1. Ce rugăciune a înălțat robul lui Avraam după ce Rebeca i s-a prezentat?

2. De ce îl iubea Isaac pe Esau?

3. Potrivit Rebecăi, cât timp trebuia să stea Iacov în Haran?

4. Câte zile a durat nunta lui Iacov cu Lea?

5. Care este, adesea, cea mai de succes metodă în câștigarea sufletelor pentru Isus?

Texte-cheie: Evrei 7:11-19; 8:10-12; Ieremia 31:31-34; Evrei 8:1-6; Exodul 24:1-8; Ezechiel 36:26,27.

I. Privire generală

Temele studiului:

Legământul cel vechi a fost instituit pe baza preoției leviților. Ca parte din acest acord, doar leviții slujeau în calitate de mediatori între Dumnezeu și israeliți. Însă cartea Evrei vorbește despre modul în care Isus a fost numit Mare-Preot, după rânduiala lui Melhisedec. Mai mult, Pavel evocă faptul că Isus nu era din seminția lui Levi (Evrei 7:14), ci din seminția lui Iuda. Astfel, conform legilor preoției leviților, El nu putea sluji ca preot. Totuși, Domnul Hristos a fost numit Mare-Preot de Dumnezeu Însuși: „Tu ești preot în veac” (Evrei 7:21).

Cineva s-ar putea întreba în mod legitim cum a putut un bărbat din seminția lui Iuda să devină preot, date fiind restricțiile levitice. Doar leviții trebuiau să slujească la templu. În mod logic, mai întâi ar fi trebuit să aibă loc o schimbare. Pavel remarcă faptul că o asemenea schimbare în cadrul preoției ar necesita o schimbare similară în legea preoției (Evrei 7:12). Dar o schimbare în legea preoției ar duce la o schimbare a legământului. Legământul dintâi a fost făcut cu leviții, iar al doilea, cu Hristos. De ce să aibă loc o schimbare totală? Studiul arată clar că legământul cel vechi nu putea să curețe cugetul de păcate (Evrei 10:4; 9:14), o curățire care reprezintă neprihănirea pe care Hristos ne-o atribuie. Jertfele de animale au arătat înaintea spre Isus, adevăratul Miel al lui Dumnezeu „care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1:29). Odată cu legământul cel nou, avem nu doar un arbitru, un negociator sau un martor, ci și un garant care ne asigură că făgăduințele legământului se vor împlini. Mai mult, în cadrul acestui nou legământ, oamenii își vor însuși legile lui Dumnezeu pentru că El „le [va] scrie în inimile lor” (Evrei 8:10).

II. Comentarii

Superioritatea lui Melhisedec

De multe ori în Evrei (Evrei 5:6,10; 6:20), Hristos este descris ca fiind un preot după rânduiala lui Melhisedec. Pavel dedică o bună parte din capitolul 7 preoției lui Melhisedec, cu scopul de a descrie natura preoției lui Hristos. În același timp, el stabilește că preoția Domnului Isus este superioară preoției leviților.

Există doar două referiri la Melhisedec, în Vechiul Testament: Geneza 14:18 și Psalmii 110:4. Cartea Evrei face un rezumat al raportului din Geneza și constată că Melhisedec este un preot (Evrei 7:1), că se aseamănă cu Isus (Evrei 7:3) și că este mai mare decât Avraam (Evrei 7:4). Narațiunea din Geneza de-

scrie primul război consemnat în Biblie, prezentându-l pe Avraam în timp ce îi urmărește pe cei patru împărați invadatori care îl luaseră prizonier pe nepotul lui, Lot. După ce i-a eliberat pe prinșii de război, Avraam se întoarce acasă. Pe drum, Melhisedec, regele-preot al Salemului (Ierusalim), îl întâmpină pe Avraam cu pâine și cu vin, un detaliu care lipsește din raportul cărții Evrei. Cel dintâi îl binecuvântează pe cel din urmă, și cel din urmă îi dă zecime celui dintâi (Evrei 7:1,2). Deci ce îl face pe Melhisedec să fie mai presus de preoții din seminția lui Levi? Trei lucruri, după cum vom vedea.

În primul rând, Melhisedec este „fără tată, fără mamă, fără spiță de neam, neavând nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții” (Evrei 7:3). În lumea greco-romană, cine nu avea tată însemna că era un copil nelegitim. Cine nu avea mamă însemna că provenea dintr-o femeie cu un statut social inferior. Dar în lumea iudaică, atunci când un om era fără o genealogie sau fără o spiță de neam însemna că nu se putea califica pentru preoția leviților. A fost Melhisedec un personaj divin, așa cum mulți au concluzionat? Nu. El intră brusc în scenă, în Geneza 14, și dispare la fel de rapid, dar fără nicio aluzie la contextul lui familial. Fiindcă raportul din Geneza nu ne spune despre tatăl lui, despre mama lui sau despre genealogia lui, Pavel îl ia pe Melhisedec drept un exemplu perfect pentru a ilustra natura veșnică a Domnului Hristos. Acest lucru este susținut de afirmația: „neavând nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții, dar care a fost asemănat cu Fiul lui Dumnezeu, rămâne preot în veac” (Evrei 7:3).

Mai mult, în Evrei 7:8 leviții sunt din nou comparați cu Melhisedec: „Și apoi” (engl. „în primul caz”) leviții muritori primesc zecime de la frații lor israeliți, „pe când acolo” (engl. „dar, în celălalt caz”), adică în cazul lui Melhisedec, zeciuala o primește „cineva despre care se mărturisește că este viu” (Evrei 7:8). Aici, caracterul muritor al leviților este pus în contrast cu absența consemnării morții lui Melhisedec, în Geneza 14.

Melhisedec nu a murit? Ba da, dar faptul că moartea lui nu este raportată în Scriptură îl ajută pe Pavel să vadă în el un exemplu perfect al naturii veșnice a lui Hristos. Absența unui astfel de detaliu a fost un principiu folosit de scriitorii antici. Tăcerea Scripturii asupra unui anumit aspect este luată drept dovadă că acel lucru nu există. Melhisedec își face apariția în cadrul narațiunii fără o obârșie și iese din scenă fără un raport despre moartea lui, ceea ce arată, în mod tipologic, spre Cel care este veșnic. Fiindcă Melhisedec arată spre veșnicie și leviții au o existență limitată, el este mai mare decât ei.

În al doilea rând, Melhisedec este mai mare decât leviții pentru că l-a binecuvântat pe Avraam, patriarhul, care este descris ca fiind cel care a primit făgăduința (Evrei 6:13; 7:6). Astfel, este „fără îndoială că cel mai mic [Avraam] este binecuvântat de cel mai mare [Melhisedec]” (Evrei 7:7). Melhisedec este

mai mare decât Avraam nu doar datorită preoției sale continue, ci și pentru că l-a binecuvântat pe Avraam.

În al treilea rând, Melhisedec este superior leviților pentru că „până și patriarhul Avraam i-a dat zeciuială din prada de război!” (Evrei 7:4). Strănepotul Levi și descendenții lui i-au dat zeciuială, prin Avraam, acestui preot al lui Dumnezeu, Melhisedec, care nu era dintre leviți (Evrei 7:9,10). Absența unei genealogii levitice nu l-a împiedicat pe Melhisedec să primească zecime de la Avraam. În același fel, absența unei genealogii levitice nu îl poate împiedica pe Isus să slujească în calitate de preot. Legea le poruncea leviților să ia zeciuială de la frații lor israeliți și, la rândul lor, să dea zeciuială din zeciuiala primită (Numeri 18:21-26). Pavel vorbește tocmai despre această tradiție (Evrei 7:5). Logica argumentului său este evidentă. Melhisedec este mai mare decât Avraam, în consecință el trebuie să fie mai mare decât Levi. Prin extensie, preoția lui Melhisedec este mai mare decât cea a leviților. Dacă este adevărat, atunci preoția lui Hristos este superioară preoției oricăror preoți omenеști din sanctuarul sau templul pământesc. Prin urmare, El este numit preot „în veac după rânduiala lui Melhisedec” (Evrei 7:17).

Pe scurt, Melhisedec este mai mare decât leviții datorită preoției sale veșnice. El l-a binecuvântat pe Avraam, strămoșul leviților, și leviții i-au dat zeciuială lui Melhisedec prin Avraam.

Superioritatea preoției lui Isus

Pe baza celor spuse deja, preoția lui Isus este superioară preoției leviților din mai multe motive.

În primul rând, Hristos a devenit preot „prin puterea unei vieți nepieritoare” și pentru că Dumnezeu l-a numit preot, așa cum se mărturisește despre El în Psalmii 110:4, și nu în virtutea unei descendențe, așa cum cerea legea preoției lui Aaron (Evrei 7:16,17; vezi Exodul 29). Preoția Domnului Isus este strâns legată de cine este El. Da, Hristos a murit, dar a înviat (Evrei 13:20). El a fost „înălțat mai presus de ceruri” (Evrei 7:26) și acum șade la „dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri” (Evrei 8:1), unde „poate să măntuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El” (Evrei 7:25).

Pe lângă acestea, preoții leviți au fost numiți în funcție pe baza principiului eredității. Nimeni nu a fost preot la nesfârșit „pentru că moartea îi împiedica să rămână pururea” (Evrei 7:23). Prin contrast, Isus „rămâne «în veac», are o preoție care nu poate trece de la unul la altul” (Evrei 7:24) și „trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei” (Evrei 7:25). În cartea Evrei, Isus este descris ca Acela care „rămâne în veac”, care „poate să măntuiască în chip desăvârșit” și care „trăiește pururea” (Evrei 7:24,25). Simplu spus, Domnul Isus este mai mare decât preoția leviților pentru că El este nemuritor, în comparație cu efemeritatea lor.

În al doilea rând, Isus a fost adevărat ca preot de Dumnezeu printr-un jurământ: „Domnul a jurat și nu Se va căi: «Tu ești preot în veac [...]»” (Evrei 7:21). Jurămintele sunt niște promisiuni solemne, care invocă adesea prezența unui martor divin. Fiindcă Dumnezeu nu a putut să Se jure pe o putere divină mai mare atunci când i-a promis lui Avraam că va avea urmași, „S-a jurat pe Sine Însuși și a zis: «Cu adevărat te voi binecuvânta și îți voi înmulți foarte mult sămânța»” (Evrei 6:13,14). Generației de oameni care au ieșit din Egipt le-a jurat astfel: „nu vor intra în odihna Mea!” (Evrei 3:11). Când face un jurământ, Dumnezeu îl va împlini cu credincioșie. Din acest motiv Isus „s-a făcut chezașul unui legământ mai bun” (Evrei 7:22). Pe de altă parte, leviții au fost puși în slujba preoției prin poruncă divină (Exodul 28:1), și nu printr-un jurământ. Deci Hristos este mai mare decât ei.

În final, Isus este mai mare decât preoția leviților pentru că El este desăvârșit din punct de vedere moral. Preoții din neamul lui Aaron aduceau zilnic jertfe, chiar dacă până la urmă erau zadarnice (Evrei 10:1-4). Mai întâi ei aduceau jertfe pentru propriile păcate, înainte să le aducă pentru păcatele altora. Prin contrast, Isus S-a dat pe Sine jertfă o dată pentru totdeauna (Evrei 7:27). Un astfel de preot ni se potrivește fiindcă este „sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși și înălțat mai presus de ceruri” (Evrei 7:26). Deși, practic, sunt sinonime, termenii aceștia au niște nuanțe ușor diferite. Din punct de vedere moral, Isus a fost despărțit de păcătoși, nevinovat și fără nicio pată a păcatului. Aceste calități îl fac pe Isus să fie superior neamului lui Aaron de preoți (vezi Faptele 2:27; Evrei 4:15).

Pe scurt, Domnul Hristos a fost mai bun decât leviții pentru că El este nemuritor, pentru că preoția Lui a fost confirmată printr-un jurământ și pentru că este desăvârșit din punct de vedere moral.

III. Aplicație

Gândește-te la comparația dintre Hristos și Melhisedec din Evrei 7. Melhisedec este considerat a fi atât împăratul Salemului, cât și preot al Dumnezeului Preainalt (Evrei 7:1).

1. De ce crezi că Melhisedec este descris ca având două funcții? Compară aceste două roluri cu cele două funcții ale lui Hristos, care în primul rând este Preot după rânduiala lui Melhisedec, iar în al doilea rând este membru al seminției regale a lui Iuda.

2. Cu ce este asociată în primul rând seminția lui Iuda (Geneza 49:10)? Cum împlinește Isus aceste două funcții?

3. Cum ai vedea păcatul, dacă ori de câte ori păcătuiești ar trebui să uci un miel sau un vițel?

Isus, Jertfa desăvârșită

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Căci _____ El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți” (Evrei 10:14).

Gândul că un om care a fost găsit vinovat și apoi a fost omorât prin crucificare putea fi venerat ca fiind Dumnezeu era ofensator în gândirea celor din vechime. În literatura romană există câteva referințe despre cruce care dovedesc aversiunea lor față de acest lucru. Pentru evrei, legea decreta că omul care murea spânzurat pe lemn era blestemat de Dumnezeu (Deuteronomul 21:23).

Așadar, primele motive care se regăsesc în picturile creștine din catacombe sunt păunul (se presupunea că simboliza nemurirea), porumbelul, ramura de palmier, care simboliza victoria atletului, și peștele. Mai târziu, au apărut și alte teme, precum arca lui Noe, Avraam care aduce berbecul ca jertfă în locul lui Isaac, Daniel în groapa cu lei, Iona care este vărsat din gura peștelui, un păstor care duce un miel sau reprezentări ale minunilor lui Isus, cum ar fi vindecarea slăbănogului și învierea lui Lazăr. Acestea erau simboluri ale salvării, ale victoriei și ale purtării de grijă. Pe de altă parte, crucea transmitea un simțământ de înfrângere și de rușine. Și totuși, crucea a fost cea care a devenit emblema creștinismului. De fapt, Pavel a numit efectiv Evanghelia „propovăduirea crucii” (1 Corinteni 1:18).

Săptămâna aceasta vom studia despre cruce așa cum apare ea în cartea Evrei.

Evrei 9:15 lămurește că moartea lui Isus ca jertfă a avut scopul de a oferi „răscumpărarea din abaterile făptuite sub legământul dintâi”, pentru ca oame-nii lui Dumnezeu „să capete veșnica moștenire care le-a fost făgăduită”.

În Orientul Apropiat antic, legământul dintre două persoane sau dintre două popoare era un lucru serios. Acesta implica un schimb de promisiuni sub jurământ și asumarea faptului că zeii aveau să-l pedepsească pe cel care încălca jurământul. Legămintele erau adesea ratificate prin sacrificarea unui animal.

De exemplu, când Dumnezeu a făcut legământul cu Avraam, ceremonia a presupus despicarea animalelor în două (Geneza 15:6-21). Participanții la legământ treceau printre bucățile despicate, recunoscând astfel că acestea reprezentau destinul celui care încălca legământul. Foarte semnificativ este faptul că doar Dumnezeu a trecut printre animalele despicate, și aceasta ca să-i arate lui Avraam că El nu Își va încălca promisiunea.

1. Ce ne învață textele de mai jos despre legământ?

Geneza 15:6-21 _____

Ieremia 34:8-22 _____

Legământul israeliților cu Dumnezeu le-a oferit accesul în Țara Promisă ca moștenire a lor. Dar el includea și un set de porunci și ritualul stropirii altarului cu sânge. Acest ritual poate fi interpretat și ca o lecție care arăta spre soarta celui care încălca legământul. De asemenea, stropirea cu sânge era simbolul transferării păcatului asupra sanctuarului. Din acest motiv, în Evrei se spune că „fără vărsare de sânge, nu este iertare” (Evrei 9:22).

Când Israel a rupt legământul, Dumnezeu S-a confruntat cu o dilemă dureroasă: legământul cerea moartea păcătosului, dar El Își iubea poporul. Dacă ar fi trecut cu vederea sau ar fi refuzat să-l pedepsească pe păcătos, poruncile Sale nu ar mai fi fost niciodată obligatorii și lumea aceasta s-ar fi scufundat în haos.

Însă Fiul lui Dumnezeu S-a oferit să fie Substitutul nostru. El a murit în locul nostru ca noi să căpătăm „veșnica moștenire care [ne]-a fost făgăduită” (Evrei 9:15,26; Romani 3:21-26). Altfel spus, El urma să țină la sfințenia Legii Sale și, în același timp, să-i salveze pe cei care călcaseră Legea. Și a putut să facă aceasta doar murind pe cruce.

Cum ne dăm seama de aici că Legea ocupă un rol esențial în mesajul Evangheliei?

Moartea lui Isus ne-a adus iertarea, sau absolvirea de păcate. Totuși, absolvirea aceasta presupune mai mult decât anularea pedepsei pentru călcarea legământului, de care ne-am făcut vinovați. Ea implică alte elemente la fel de importante. Din acest motiv, sistemul evreiesc de jertfe cuprindea cinci tipuri diferite de jertfe. Fiecare jertfă era necesară pentru a exprima bogăția semnificației crucii lui Hristos.

2. Ce a cerut Pavel în rugăciune, în favoarea credincioșilor?

Efeseni 3:14-19

Arderile-de-tot impuneau ca animalul de jertfă să fie complet mistuit pe altar (Leviticul 1). Această jertfă îl reprezenta pe Isus, a cărui viață a fost mistuită pentru noi. Expierea cerea ca angajamentul lui Isus în favoarea noastră să fie total. Deși este egal cu Tatăl, Isus „S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob” (Filipeni 2:5-8).

Jertfele de mâncare erau un dar de mulțumire pentru că Dumnezeu îi purta de grijă poporului în privința hranei (Leviticul 2). Și acestea îl reprezentau pe Isus, „Pâinea vieții” (Ioan 6:35,48), prin care avem viața veșnică.

Jertfele de mulțumire (sau de pace) presupuneau o masă comună cu prietenii și cu familia, pentru a sărbători binecuvântările oferite de Dumnezeu (Leviticul 3). Ele îl reprezentau pe Hristos, a cărui jertfă a adus pace (Isaia 53:5; Romani 5:1; Efeseni 2:14), și mai subliniază faptul că noi trebuie să luăm parte la sacrificiul lui Isus, mâncând trupul Său și bând sângele Său (Ioan 6:51-56).

Jertfele pentru ispășire făceau ispășire pentru păcat (Leviticul 4:1–5:13). Ele evidențiau rolul sângelui – care reprezenta viața – în a aduce eliberare de păcat (Leviticul 17:11) și arătau înainte spre sângele lui Isus care ne mântuiește din păcatele noastre (Matei 26:28; Romani 3:25; Evrei 9:14).

Jertfele pentru vină (Leviticul 5:14–6:7) ofereau iertare acolo unde despăgubirea sau restituirea era posibilă. Ele ne spun că iertarea lui Dumnezeu nu ne eliberează de responsabilitatea de oferi despăgubiri sau de a face o restituire, acolo unde este posibil, acelora față de care am greșit.

Jertfele de la sanctuar ne învață că experiența mântuirii înseamnă mai mult decât a-L accepta pe Isus ca Substitut al nostru și atât. Avem nevoie și să ne „hrănim” din El, să le facem parte și altora de binecuvântările Sale și să îndreptăm greșelile comise față de semenii noștri.

3. Cum este descrisă jertfa lui Isus în pasajele care urmează?

Evrei 7:27 _____

Evrei 10:10 _____

Preoții din seminția leviților – care au fost „în mare număr, pentru că moartea îi împiedica să rămână pururea” (Evrei 7:23) – se deosebesc de Isus, care trăiește veșnic și care are o preoție veșnică (Evrei 7:24,25). Preoții dintre fiii lui Levi aduceau „în fiecare zi” (Evrei 7:27) și „în fiecare an” (Evrei 9:25) „daruri și jertfe care nu pot duce pe cel ce se închină în felul acesta la desăvârșirea cerută de cugetul lui” (Evrei 9:9; 10:1-4).

Dar Isus S-a dat pe Sine, „o dată pentru totdeauna” (Evrei 10:10,12-14), „ca o singură jertfă” care ne curăță conștiința (Evrei 9:14; 10:1-10) și care șterge păcatul (Evrei 9:26). Jertfa lui Isus este superioară jertfelor de animale pentru că El este Fiul lui Dumnezeu (Evrei 7:26-28), care a împlinit în mod desăvârșit voia Tatălui (Evrei 10:5-10). Faptul că jertfa Sa este descrisă ca având loc „o dată pentru totdeauna” are mai multe implicații importante:

În primul rând, sacrificiul lui Isus este eficient și niciodată nu va putea fi egalat. Jertfele preoților din vechime trebuiau aduse în mod repetat pentru că nu erau eficiente, „altfel, n-ar fi încetat ele oare să fie aduse, dacă cei ce le aduceau, fiind curățiți o dată, n-ar mai fi trebuit să mai aibă cunoștință de păcate?” (Evrei 10:2).

În al doilea rând, toate tipurile de jertfe din Vechiul Testament și-au găsit împlinirea la cruce. Așadar, Isus nu doar că ne curăță de păcat (Evrei 9:14), dar ne și sfințește (Evrei 10:10-14), ștergând păcatul din viața noastră (Evrei 9:26). Înainte să se apropie de Dumnezeu în sanctuar și să slujească în favoarea semenilor, preoții trebuiau să se curețe și să se sfințească sau să se consacre (Leviticul 8, 9). Jertfa lui Isus ne curăță și ne sfințește (Evrei 10:10-14) ca să ne putem apropia de Dumnezeu cu încredere (Evrei 10:19-23) și să-l slujim ca „o preoție împărătească ” (Evrei 9:14; 1 Petru 2:9).

În final, jertfa lui Isus ne oferă și hrană pentru viața spirituală. Ea este un exemplu de care trebuie să ținem cont și pe care trebuie să-l urmărim. Astfel, cartea Evrei ne invită să ne ațintim privirea asupra lui Isus, în special asupra evenimentelor de la cruce, și să-l urmărim exemplul (Evrei 12:1-4; 13:12,13).

Jertfa Mântuitorului stă la baza tuturor binecuvântărilor pe care Dumnezeu le revarsă asupra noastră. Cum putem să ne bucurăm și mai mult de ceea ce am primit în Isus?

4. Ce spune pasajul următor despre lucrarea lui Hristos în sanctuarul ceresc?

Evrei 9:22-28

Faptul că sanctuarul ceresc are nevoie să fie curățit are logică în contextul sanctuarului din Vechiul Testament. Sanctuarul este un simbol al guvernării lui Dumnezeu (1 Samuel 4:4; 2 Samuel 6:2) și modul în care Dumnezeu tratează păcatul poporului Său influențează înțelegerea oamenilor cu privire la justetea guvernării Sale (Psalmii 97:2). În calitate de conducător, Dumnezeu este Judecătorul poporului Său și se așteaptă din partea Sa ca El să fie drept, apărându-l pe cel nevinovat și condamnându-l pe cel vinovat. Așadar, când îl iartă pe omul păcătos, Dumnezeu își asumă responsabilitatea judiciară. Sanctuarul, care reprezintă caracterul și sediul administrativ al lui Dumnezeu, este contaminat. Acest lucru explică de ce Dumnezeu ne poartă păcatele atunci când ne iartă (Exodul 34:7; Numeri 14:17-19; verbul ebraic pentru „a ierta” [nōšē] din aceste versete înseamnă „a căra, a purta”).

Sistemul de jertfe din sanctuarul evreiesc a ilustrat această idee. Când un om voia să fie iertat, aducea un animal ca jertfă în locul lui, își mărturisea păcatele asupra victimei și o înjunghia. Cu sângele animalului se mânjeau coarnele altarului sau se stropea perdeaua din templu, din prima încăpere. În felul acesta, păcatul era transferat în mod simbolic asupra sanctuarului. Dumnezeu lua păcatele poporului și le purta în El însuși.

În sistemul israelit, curățirea de păcate sau ispășirea lor se realiza în două faze. În timpul anului, păcătoșii care se pocăiau aduceau jertfe la cortul întâlnirii, care îi curățau de păcat, dar care transferau păcatul asupra sanctuarului, asupra lui Dumnezeu însuși. La sfârșitul anului, în Ziua Ispășirii, care era ziua judecății, Dumnezeu curăța sanctuarul și Se achita de obligația judiciară prin transferarea păcatelor din sanctuar asupra țapului ispășitor, Azazel, care îl reprezenta pe Satana (Leviticul 16:15-22).

Acest sistem în două faze, reprezentat de cele două încăperi ale sanctuarului pământesc, care erau un chip al sanctuarului ceresc (Exodul 25:9; Evrei 8:5), l-a permis lui Dumnezeu să manifeste milă și dreptate în același timp. Aceia care își mărturiseau păcatele în timpul anului își dovedeau loialitatea respectând în mod solemn porunca de a se odihni și de a-și smeri sufletele în Ziua Ispășirii (Leviticul 16:29-31). Oricine nu dădea dovadă de ascultare era „nimicit” (Leviticul 23:27-32).

5. Ce ne descoperă despre Dumnezeu actul răscumpărării de la cruce, prin care avem iertare?

Romani 3:21-26 _____

Romani 1:16,17 _____

Romani 5:8 _____

În lucrarea de mijlocire a lui Isus din cele două încăperi ale sanctuarului ceresc, iertarea păcatelor are loc în două faze. În prima fază, Isus a îndepărtat păcatele noastre și le-a purtat în trupul Lui pe cruce ca să ofere iertare oricărui om care crede în El (Faptele 2:38; 5:31). Pe cruce, El a câștigat dreptul de a-i ierta pe toți cei care cred în El pentru că le-a purtat păcatul. De asemenea, El a inaugurat un legământ nou, care Îi permite să pună Legea lui Dumnezeu în inima credincioșilor prin Duhul Sfânt (Evrei 8:10-12; Ezechiel 36:25-27).

A doua fază din lucrarea de mijlocire constă în judecata preadventă, care încă trebuia să se întâmple în viitor, din perspectiva cărții Evrei (Evrei 2:1-4; 6:2; 9:27,28; 10:25). Judecata începe cu poporul lui Dumnezeu și este descrisă în Daniel 7:9-27, în Matei 22:1-14 și în Apocalipsa 14:7. Scopul ei este acela de a arăta că Dumnezeu este drept atunci când Își iartă poporul. În cadrul judecății, rapoartele vieților copiilor lui Dumnezeu vor fi deschise, pentru ca universul întreg să le poată vedea. Dumnezeu va arăta ce s-a întâmplat în inima credincioșilor și cum L-au acceptat pe Isus ca Mântuitor personal și cum L-au primit pe Duhul Sfânt în viața lor.

În legătură cu judecata aceasta, Ellen G. White a scris: „Omul nu poate să răspundă singur la aceste acuzații. El stă înaintea lui Dumnezeu cu hainele murdare de păcat, mărturisindu-și vinovăția. Dar Isus, Avocatul nostru, prezintă o apărare eficientă în favoarea tuturor celor care, prin pocăință și prin credință, l-au încredințat Lui paza sufletului lor. El pledează pentru cauza lor și îl învinge pe acuzatorul lor prin argumentele puternice ale Golgotei. Ascultarea Sa desăvârșită de Legea lui Dumnezeu, chiar până la moartea pe cruce, l-a dat toată puterea în cer și pe pământ și El cere de la Tatăl Său milă și împăcare pentru omul vinovat [...]. Doar Hristos poate să pledeze în favoarea noastră în mod eficient. El este în stare să-l aducă la tăcere pe acuzator cu argumente care se bazează nu pe meritele noastre, ci pe meritele Sale.” – *Mărturii pentru biserică*, vol. 5, pp. 471, 472.

De ce crucea și lucrarea lui Isus în favoarea noastră ne spun că ar trebui să privim spre judecată cu încredere, dar și cu smerenie și cu pocăință?

Citește capitolele „Golgota” și „S-a isprăvit!” din *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, de Ellen G. White.

Profesorul Jiri Moskala explică astfel judecata preadventă: Dumnezeu „nu va face judecata ca să-mi expună păcatele așa cum sunt expuse produsele în vitrina unui magazin. Dimpotrivă, Isus va arăta în primul rând spre harul Său minunat, care are o putere transformatoare, și, în fața întregului univers, ca Martor adevărat al întregii mele vieți, va lămuri care a fost atitudinea mea față de Dumnezeu, care au fost motivațiile mele lăuntrice, gândurile și faptele mele, sensul și direcția mea în viață. Isus va mărturisi că am făcut multe greșeli, că am călcat Legea Sa sfântă, dar și că m-am pocăit, că am cerut iertare și că am fost schimbat prin harul Său. El va declara: «Sângele Meu este suficient pentru păcătosul de Moskala, traiectoria vieții lui este orientată spre Mine, atitudinea lui față de Mine și față de semenii este caldă și lipsită de egoism, el este demn de încredere, el este robul Meu bun și credincios.»” – „Toward a Biblical Theology of God’s Judgement: A Celebration of the Cross in Seven Phases of Divine Universal Judgment”.

„În lumina de la Calvar se va vedea că legea iubirii care renunță la sine este legea vieții pentru pământ și pentru cer; că iubirea care «nu caută folosul său» își are izvorul în inima lui Dumnezeu și că în Cel blând și smerit se manifestă caracterul Aceluia care locuiește în lumina de care niciun om nu se poate apropia.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, pp. 19, 20.

Studiu la rând:

Geneza 31–37,

Evangelizare, subcapitolul „Satana câștigă teren prin învățăturile false”.

1. Cum este numit Dumnezeu care trebuia să judece între Laban și Iacov?

2. Cât a plătit Iacov pentru ogorul cumpărat de la fiii lui Hamor?

3. Cine l-a îngropat pe Isaac?

4. Ce argumente aduce Iuda ca Iosif să fie vândut, nu ucis?

5. În rândurile cui considera Luther că religia este în cea mai mare primejdie?

Texte-cheie: Evrei 9:15; Geneza 15:6-21; Ieremia 34:8-22; Efeseni 3:14-19; Evrei 7:27; 10:10; 9:22-28.

I. Privire generală

Temele studiului:

Cartea Evrei lămurește că moartea înlocuitoare a lui Isus este necesară pentru mântuirea noastră, fiindcă, „fără vărsare de sânge, nu este iertare” (Evrei 9:22). Sângele reprezintă viața. Cerința ca păcătosul să moară a fost împlinită de Isus, care a murit o dată pentru totdeauna ca o jertfă veșnică pentru întregă omenire.

Vechiul Testament descrie mai multe tipuri de jertfe. Cartea Leviticul enumeră arderile-de-tot pentru ispășire, jertfele de mâncare ca recunoștință față de grija lui Dumnezeu, jertfele de mulțumire care constau din mese comune cu familia și cu prietenii, jertfele pentru ispășirea păcatului, în cazul păcatelor fără voie, și jertfele de vină, în cazurile care prevedeau despăgubirea (vezi Leviticul 1–6). Dar, așa cum subliniază Pavel, aceste sacrificii și cele aduse în Ziua Ispășirii erau, în ultimă instanță, ineficiente, pentru că ele niciodată nu puteau să îndepărteze păcatul (Evrei 10:1-4). Doar „sângele scump al lui Hristos”, spre care toate aceste jertfe arătau, putea face acest lucru (Evrei 9:14; 1 Petru 1:19).

II. Comentariu

După cum am văzut în studiul anterior, Evrei 7 vorbește despre Melhisedec, care a fost mai mare decât neamul de preoți din seminția lui Aaron. În consecință, Domnul Hristos este mai mare decât preoția leviților fiindcă El este preot după rânduiala lui Melhisedec. Evrei 8 vorbește despre superioritatea celui de-al doilea legământ, a cărui eficacitate este analizată mai departe în Evrei 9:15. Legământul dintâi, care a fost încheiat cu leviții, a fost nedesăvârșit și nu putea să îndepărteze păcatele (Evrei 7:11; 9:9). El a avut un rol didactic, fiind umbra lucrurilor viitoare și arătând către adevărata Jertfă și către adevăratul Preot.

Și în Evrei 9 Pavel vorbește despre superioritatea sacrificiului lui Isus. De ce este acesta mai bun? În primul rând, jertfa Lui nu a fost adusă în sanctuarul pământesc, ci în cel ceresc (Evrei 9:23,24). În al doilea rând, sângele pe care El l-a vărsat nu provine de la animale, ci este însuși sângele Său (Evrei 9:25,26). În final, jertfa lui Isus este unică pentru că a avut loc o singură dată (Evrei 9:12,28, „o dată pentru totdeauna”) și este eficientă (Evrei 9:14, „va curăți cugetul vos-

tru”; Evrei 10:14, „a făcut desăvârșiți pentru totdeauna”) în contrast cu jertfele de animale (Evrei 10:1,4).

Dilema prezenței altarului tămâierii în Locul Preasfânt

Evrei 9 prezintă ceea ce pare a fi o discrepanță. În versetele 3 și 4 se spune: „După perdeaua a doua se afla partea cortului care se chema «Locul Preasfânt». El avea un altar de aur pentru tămâie și chivotul legământului, ferecat peste tot cu aur.” Textul acesta pare a fi în contradicție cu cel din Exodul 30:6: „Să așezi altarul în fața perdelei dinăuntru”, ceea ce denotă că altarul tămâierii nu se afla în Locul Preasfânt, ci în Locul Sfânt, împreună cu sfeșnicul și cu pâinile sfințite. Pe acest altar, Aaron trebuia să ardă tămâie „în fiecare dimineață” (Exodul 30:7). În mod asemănător, alte pasaje din Pentateuh așază altarul tămâierii în Locul Sfânt (Exodul 40:5,26). Așadar, de ce Pavel așază altarul de aur al tămâierii în Locul Preasfânt?

Cum se justifică o asemenea diferență?

Pavel trebuie să fi gândit astfel: „Deși a fost situat în prima încăpere (adică în Locul Sfânt), altarul tămâierii (compară cu Exodul 30:1-10; 1 Cronici 28:18) «aparținea de *dehbir* [încăperea cea mai din spate]». Se pare că ritualul de ardere a tămâii care se săvârșea pe acest altar avea un efect direct asupra Locului Preasfânt, unde Dumnezeu Își manifesta prezența între heruvimi. În definitiv, cel mai probabil, fumul de tămâie se răspândea în încăperea cea mai tainică. Acest lucru poate explica motivul pentru care cartea Evrei situează altarul tămâierii în Locul Preasfânt (Evrei 9:4).” – *The Seventh-day Adventist International Bible Commentary*, articol despre Evrei 9:4.

De asemenea, este important să reținem că, în original, în limba greacă, autorul Epistolei către evrei nu afirmă că altarul tămâierii era așezat în cea de-a doua încăpere, ci doar că Locul Preasfânt „avea” un altar. Termenul tradus cu verbul „avea” ar putea fi redat cu termenul „conținea”, dar aceasta nu este singura semnificație.

„Legătura dintre altar și Locul Preasfânt care este menționat aici poate fi aceea că funcția altarului era legată, într-adevăr, de Locul Preasfânt. Fumul de la tămâia care se ardea zilnic pe acest altar se îndrepta spre capacul ispășirii din Sfânta Sfintelor. Acolo, Dumnezeu Își manifesta prezența între heruvimi și, în timp ce fumul de tămâie se ridica împreună cu rugăciunile închinătorilor, umplea atât Locul Preasfânt, cât și Locul Sfânt. Perdeaua care despărțea cele două încăperi nu ajungea până la tavan, ci doar parțial. Astfel, tămâia putea fi arsă în Locul Sfânt – singurul loc unde preoții obișnuiți puteau să intre –, și totuși fumul ei să ajungă și în a doua încăpere, adică în locul spre care era îndreptat.” – *The SDA Bible Commentary*, vol. 7, p. 449.

În al doilea rând, termenul *thymiatērion* pe care Pavel îl folosește pentru „altar” a ajuns să fie utilizat în traducerea greacă a Vechiului Testament cu referire la cădelnița însăși (2 Cronici 26:19; Ezechiel 8:11). Marele-preot ducea cu sine această cădelniță în Locul Preasfânt, în Ziua Ispășirii (Leviticul 16:12), deși nici aceasta nu rămânea acolo.

În orice caz, Pavel nu pare să se concentreze prea mult asupra încăperilor și asupra mobilierului, deoarece versetul 5 spune: „Nu este vremea să vorbim acum cu de-amănuntul despre aceste lucruri.” Versetul acesta vrea să spună că mai importantă decât mobilierul și decât așezarea lui este ideea pe care Pavel o subliniază prin menționarea lor, și anume superioritatea jertfei lui Isus.

„Tămâia care se înălța cu rugăciunile lui Israel reprezintă meritele și mijlocirea Domnului Hristos, perfecta Lui neprihănire, care, prin credință, este atribuită poporului Său, singura care face ca închinarea ființelor păcătoase să fie primită înaintea lui Dumnezeu. Înaintea perdelei Locului Preasfânt era un altar al continuei mijlociri, iar înaintea Locului Sfânt era un altar al continuei ispășiri. Prin sânge și prin tămâie trebuia să se facă apropierea de Dumnezeu – simboluri care arătau spre Marele Mijlocitor prin care păcătoșii se pot apropia de Dumnezeu și Singurul prin care harul și mântuirea pot fi acordate celui ce se pocăiește și crede.” – Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 353.

Moartea înlocuitoare a Domnului Hristos

Substituirea și satisfacerea dreptății divine în contextul păcatului sunt niște termeni care au stârnit multă critică. De ce ar avea nevoie Dumnezeu ca să plătească cineva pedeapsa pentru păcatele omenirii? Ce înseamnă substituirea? În contextul de față, substituirea reprezintă actul prin care cineva ia locul altcuiva ca să suporte pedeapsa lui, cu scopul de a-l salva.

În ce privește cel de-al doilea termen, satisfacerea, trebuie să ne întrebăm: Ce trebuia să fie satisfăcut? Susține Biblia conceptul de moarte înlocuitoare? Substituirea apare mai întâi în cazul lui Avraam. Când se afla pe muntele Moria ca să-l aducă jertfă pe fiul lui, Isaac, „Avraam s-a dus de a luat berbecul și l-a adus ca ardere-de-tot **în locul** fiului său” (Geneza 22:13, subliniere adăugată). În relatarea despre Paște, viața oamenilor a fost cruțată datorită înlocuirii. Dar singurii întâi-născuți de parte bărbătească cruțați au fost cei ale căror familii au jertfit un miel și au mănjit ușorii casei cu sângele lui (Exodul 12:7,13). *Întregul sistem de jertfe se baza pe procesul de înlocuire*. Fiindcă plata păcatului este moartea, animalul înlocuitor era omorât și, astfel, viața păcătosului era cruțată (Leviticul 17:11).

Întorcându-ne la Noul Testament, descoperim că Ioan Botezătorul îl identifică pe Isus cu „Mielul lui Dumnezeu, care **ridică** păcatul lumii!” (Ioan 1:29, subli-

niere adăugată). Pavel a declarat: „Căci Hristos, Paștele noastre, a fost jertfit” (1 Corinteni 5:7). Tot Pavel, în Epistola către efeseni, spune fără echivoc: „Hristos ne-a iubit și **S-a dat pe Sine pentru noi** «ca un prinos și ca o jertfă de bun miros lui Dumnezeu»” (Efeseni 5:2, subliniere adăugată). În Romani, Pavel afirmă: „Pe când eram noi încă păcătoși, **Hristos a murit pentru noi**” (Romani 5:8, subliniere adăugată). Biblia este impregnată de limbajul substituirii și al purtării păcatului (pentru mai multe exemple, vezi Isaia 53:12, Marcu 10:45; 2 Corinteni 5:14; 1 Timotei 2:6; Evrei 9:28; 1 Petru 2:24). Cartea Evrei încununează această temă cu afirmația de necontestat, deși adesea ignorată: „fără vărsare de sânge, nu este iertare” (Evrei 9:22). Care sânge? Nu poate fi sângele animalelor, pentru că „este cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele” (Evrei 10:4). Prin urmare, trebuie să fie sângele, viața, lui Isus.

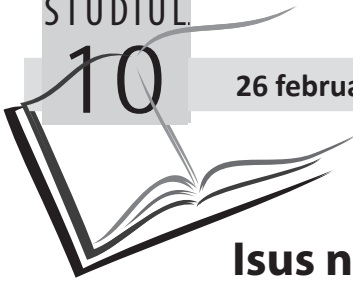
Isus a purtat păcatele noastre și a murit pentru noi, deci nu trebuie să-L vedem doar ca pe o treia parte, separată și de Dumnezeu, și de omenire. O asemenea perspectivă ar distorsiona grav înțelegerea despre ispășire. Altfel, Isus ar fi descris doar ca Cineva care îl îmbunează pe Tatăl. Dumnezeu, la rândul Său, ar fi înfățișat ca pedepsindu-L pe nevinovatul Isus doar pentru ca noi, oamenii vinoați, să putem supraviețui. Unitatea distrusă dintre Tatăl și Fiul se manifestă pe deplin în marea declarație a lui Pavel despre împăcare, în care Tatăl acționează prin Fiul: „Și toate lucrurile acestea [o făptură nouă în Hristos] sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos” (2 Corinteni 5:18).

Înlocuitorul nostru nu a fost doar Hristos, nici doar Dumnezeu, ci Dumnezeu în Hristos, care a fost și Dumnezeu, și Om. Dumnezeu, în Hristos, S-a făcut Înlocuitorul nostru. Astfel, obiecțiile față de ispășirea substitutivă dispar. Nu este nimic împotriva Legii aici fiindcă Înlocuitorul celor care calcă Legea este Dătătorul Legii, Singurul care poate face ispășire pentru păcat. Crucea nu este un târg negociat cu Diavolul. Dar în calitate de Dumnezeu, Hristos ne-a împăcat cu Sine ca să „[împlinească] cerințele Legii călcate și astfel așază o punte peste prăpastia pe care a făcut-o păcatul.” – Ellen G. White, *Solii alese*, cartea 1, p. 341.

III. Aplicație

1. În contextul morții înlocuitoare a Domnului Isus, gândește-te la imnul 77, „Iubit-ai, Doamne, întreaga omenire”. Ce înseamnă pentru tine, personal, că Dumnezeu L-a dat jertfă pe Fiul Lui în locul tău?

2. De ce conceptul de substituie este atât de important în planul de mântuire? Ce ne spune acest lucru despre cât de rău este păcatul dacă a fost nevoie de sacrificiul de Sine al lui „Dumnezeu în Hristos” ca să rezolve problema păcatului și să ne ofere speranța vieții veșnice?

Isus ne deschide calea prin perdeaua dinăuntru

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Căci Hristos n-a intrat într-un locaș de închinare _____, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, _____” (Evrei 9:24).

Când s-au întors de la Muntele Măslinilor, imediat după ce Isus Se înălțase la cer, ucenicii au fost plini de simțământul bucuriei și al victoriei. Învățătorul și Prietenul lor ocupa o poziție de autoritate asupra lumii și îi invitase să se apropie de Dumnezeu în Numele Său, cu încrederea absolută că Tatăl avea să răspundă în mod favorabil rugăciunilor lor (Ioan 14:13,14). Chiar dacă ei rămâneau în lume și urmau să fie atacați de forțele celui rău, nădejdea lor rămânea tare. Ei știau că Isus Se ridica la cer ca să le pregătească un loc (Ioan 14:1-3). Știau că Isus era Căpetenia mântuirii lor și că, prin sângele Său, le deschisese o cale spre patria cerească.

Înălțarea lui Isus la cer ocupă un loc central în teologia cărții Evrei. Ea marchează începutul guvernării lui Isus și al lucrării Sale de Mare-Preot în favoarea noastră și, cel mai important, momentul inaugurării noului legământ, prin care noi ne putem apropia de Dumnezeu cu deplină încredere, prin credință. Acum este privilegiul nostru să venim cu încredere în prezența lui Dumnezeu prin Isus și prin meritele neprihănitii Sale.

1. Citește Evrei 9:24. Care a fost scopul înălțării lui Isus la cer?

Dumnezeu le spusese copiilor lui Israel că toți bărbații trebuiau să se ducă de trei ori pe an la Ierusalim ca „să se înfățișeze înaintea Domnului Dumnezeu” cu un dar. Ocaziile stabilite erau Paștele (Sărbătoarea Azimilor), Sărbătoarea Secerișului sau Sărbătoarea Săptămânilor și Sărbătoarea Roadelor sau Sărbătoarea Corturilor (Exodul 23:14-17; Deuteronomul 16:16). Paștele era o comemorare a eliberării poporului din Egipt. La Sărbătoarea Săptămânilor (Cincizecimea) se prăznuia seceratul grâului și, începând cu perioada Noului Testament, ea a fost asociată cu darea Legii la Sinai. Sărbătoarea Corturilor comemora grija lui Dumnezeu față de copiii lui Israel în timpul șederii lor în pustie. Potrivit Noului Testament, toate sărbătorile din Vechiul Testament aveau și o semnificație profetică.

Evrei 9:24 descrie înălțarea lui Isus în prezența Tatălui. El S-a dus în sanctuarul ceresc, adevăratul „locaș de închinare”, ca „să Se înfățișeze” înaintea lui Dumnezeu cu o jertfă mai bună (Evrei 9:23,24) – și anume, cu propriul sânge.

Isus a împlinit cu o acuratețe uimitoare semnificația profetică a sărbătorilor din timpul peregrinărilor poporului. El a murit în ziua pregătirii Paștelor, în ceasul al nouălea, care era momentul în care mielul de Paște era sacrificat (Ioan 19:14; Matei 27:45-50). Isus a înviat în a treia zi și S-a înălțat la cer ca să primească asigurarea că sacrificiul Său fusese acceptat (Ioan 20:17; 1 Corinteni 15:20), atunci când preotul trebuia să lege snopul de seceriș, care reprezenta pânga sau primele roade (Leviticul 23:10-12). Apoi, patruzeci de zile mai târziu El s-a înălțat la cer ca să șadă la dreapta lui Dumnezeu și să inaugureze legământul cel nou, în Ziua Cincizecimii (Faptele 1, 2).

Scopul acestui pelerinaj în Israelul din vechime era acela ca fiecare credincios să se arate înaintea lui Dumnezeu (Psalmii 42:2). Aceasta însemna experimentarea harului Său (Psalmii 17:15). În mod similar, expresia din limba ebraică „a căuta Fața lui Dumnezeu” însemna a-l cere ajutorul lui Dumnezeu (2 Cronici 7:14; Psalmii 27:8; Psalmii 105:4). Aceasta este semnificația înălțării lui Isus la cer, în cartea Evrei. El S-a suit la Dumnezeu cu sacrificiul Său desăvârșit și, de asemenea, ca înainte-mergător în prezența Tatălui (Evrei 6:19,20).

De ce realitatea a ceea ce Hristos a făcut pentru noi la cruce și a lucrării pe care o face acum, în cer, ar trebui să ne dea asigurarea mântuirii?

2. Citește Evrei 12:18-21. Care a fost experiența poporului Israel la Sinai?

Când Dumnezeu i-a chemat pe copiii lui Israel să iasă din Egipt, planul Său fost acela de a lega o relație personală, strânsă, cu ei. El a zis: „Ați văzut ce am făcut Egiptului și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine” (Exodul 19:4).

Prin Moise, deci, Dumnezeu a dat poporului instrucțiunile necesare ca să se pregătească să-L întâlnească pe Dumnezeu. În primul rând, israeliții aveau nevoie să se sfințească (Exodul 19:10-15). Aceia care veneau la poalele muntelui fără o pregătire prealabilă mureau. Cu toate acestea, după ce poporul se pregătise timp de două zile, Dumnezeu i-a poruncit să „[înainteze] spre munte”, „când va suna trâmbița” în a treia zi (Exodul 19:13). El dorea ca israeliții să aibă parte de experiența pe care Moise și liderii lor au avut-o mai târziu, când au urcat pe munte și „au văzut pe Dumnezeu, și totuși au mâncat și au băut” (Exodul 24:9-11). Mai târziu, copiii lui Israel și-au dat seama că văzuseră slava lui Dumnezeu și că Dumnezeu le-a vorbit „unor oameni, și totuși au rămas vii” (Deuteronomul 5:24). Dar, când momentul a sosit, le-a lipsit credința. Ani după aceea, Moise a explicat: „Căci vă era frică de foc și nu v-ați suit pe munte” (Deuteronomul 5:5). Ei i-au cerut lui Moise să fie intermediarul lor (Deuteronomul 5:25-27; compară cu Exodul 20:18-21).

Manifestarea sfințeniei lui Dumnezeu la muntele Sinai a avut scopul de a-i învăța pe israeliți „să se teamă” de El sau să-L respecte. „Frica de Domnul” are ca urmare viața, înțelepciunea și cinstea (Deuteronomul 4:10; compară cu Psalmii 111:10; Proverbele 1:7; 9:10; 10:27). De asemenea, un alt scop a fost acela de a-i învăța că El este plin de îndurare și milostiv (Exodul 34:4-8). În cartea Evrei, evenimentele de la Sinai sunt descrise după ce se spune că Moise le-a reamintit israeliților despre lipsa lor de credință, despre apostazia lor când și-au făcut un vițel de aur și despre cât de teamă i-a fost să se întâlnească atunci cu Dumnezeu din cauza păcatului lor (Deuteronomul 9:19). Reacția poporului nu a constituit planul lui Dumnezeu pentru ei, ci, dimpotrivă, ea a fost urmarea lipsei lor de credincioșie.

De ce, datorită lui Isus, nu ar trebui să ne fie frică să ne apropiem de un Dumnezeu sfânt? Care sunt totuși condițiile pe care trebuie să le împlinim ca să ne putem apropia de El?

Perdelele au o dublă funcție. Termenul pe care epistola îl folosește pentru „perdea” (*katepetasma*) s-ar putea referi la perdeaua de la poarta curții (Exodul 38:18), la perdeaua de la intrarea cortului, în prima încăpere (Exodul 36:37), sau la perdeaua din interior, care despărțea Locul Sfânt de Locul Preasfânt (Exodul 26:31-35). Aceste trei perdele constituiau atât intrări, cât și hotare pe care doar unii oameni le puteau trece.

3. Citește Leviticul 16:1,2 și Leviticul 10:1-3. Ce avertizare descoperim aici?

Perdeaua reprezenta un mijloc de protecție pentru preoți atunci când slujeau înaintea unui Dumnezeu sfânt. După păcatul închinării la vițelul de aur, Dumnezeu i-a spus lui Moise că nu avea să-i însoțească pe drumul spre Țara Promisă ca nu cumva să-i nimicească din cauză că erau „un popor încăpățânat” (Exodul 33:3). În consecință, Moise a luat cortul lui, numit inițial „cortul întâlnirii” și l-a așezat mai departe, în afara taberei (Exodul 33:7). Totuși, după ce Moise a mijlocit pentru ei, Dumnezeu a fost de acord să-i însoțească (Exodul 33:12-12), dar a stabilit mai multe măsuri pentru a-i proteja, cât timp se afla în mijlocul lor.

De exemplu, poporul își așeza tabăra într-o ordine strictă, care permitea crearea unei suprafețe pătrate libere, în centrul căreia era montat sanctuarul (numit și el tot „cortul întâlnirii” – n.r.). În plus, leviții își așezau corturile în jurul acestuia pentru a păzi sanctuarul și mobilierul acestuia de străinii care se puteau apropia (Numeri 1:51; 3:10). De fapt, ei erau un fel de perdea care apăra poporul: „Dar leviții să tabere în jurul cortului întâlnirii, pentru ca să nu izbucnească mânia Mea împotriva adunării copiilor lui Israel, și leviții să aibă paza corului întâlnirii” (Numeri 1:53).

Și Isus, ca Preot al nostru, a fost perdeaua noastră. Odată cu întruparea Fiului, Dumnezeu Și-a așezat cortul în mijlocul nostru și a făcut posibil ca noi să contemplăm slava Sa (Ioan 1:14-18). A făcut posibil ca El, un Dumnezeu sfânt, să locuiască în mijlocul unui popor nedesăvârșit.

Gândește-te ce a însemnat ca Dumnezeu, Creatorul, Cel care a făcut universul, să locuiască în mijlocul poporului Său, care, la data aceea, era un popor de sclavi fugari. Ce ne spune acest lucru despre cât de aproape de noi poate fi Dumnezeu?

4. Citește Evrei 10:19-22. Ce invitație ni se face în acest pasaj?

Cartea Evrei afirmă că Isus a intrat în sanctuarul ceresc și ne invită să-l urmăm exemplul. Acest adevăr rezonază cu noțiunea introdusă anterior, potrivit căreia Isus este „Căpetenia” și înainte-mergătorul credincioșilor (Evrei 2:10; 6:19,20; 12:2). „Calea cea nouă și vie” reprezintă legământul cel nou pe care Isus l-a inaugurat prin jertfa și înălțarea Sa la cer. Expresia „nouă și vie” contrastează cu descrierea vechiului legământ ca fiind „vechi, [...] îmbătrânit” (Evrei 8:13). Legământul cel nou, care a adus iertare și a pus Legea în inima noastră, este cel care a făcut posibil ca noi să ne apropiem de Dumnezeu cu încredere, nu datorită meritelor noastre, a ceea ce am făcut noi, ci doar datorită a ceea ce Isus a făcut pentru noi, împlinind toate obligațiile legământului.

În cartea Evrei se subliniază că inaugurarea vechiului legământ a presupus și inaugurarea sanctuarului și consacrarea preoților (Evrei 9:18-21; compară cu Exodul 40; Leviticul 8, 9). Scopul legământului a fost acela de a crea o relație strânsă între Dumnezeu și poporul Său (Exodul 19:4-6). Când copiii lui Israel au acceptat să intre în această relație, Dumnezeu a poruncit imediat să fie construit un sanctuar, pentru ca El să poată locui printre ei. Inaugurarea cortului întâlnirii și prezența lui Dumnezeu în mijlocul poporului au constituit momentul în care legământul dintre Dumnezeu și popor a fost finalizat.

Același lucru este valabil și în dreptul noului legământ. Acesta implică începutul lucrării de Mare-Preot a lui Isus în dreptul nostru (Evrei 5:1-10; 7:1-8:13).

Înălțarea lui Isus la cer în prezența Tatălui a marcat începutul unei noi epoci pentru poporul lui Dumnezeu. Zaharia 3 menționează că Satana a venit în prezența lui Dumnezeu pentru a-i acuza pe copiii Săi, reprezentați în persoana marelui-preot Iosua. Este vorba despre același acuzator care a pus la îndoială loialitatea lui Iov față de Dumnezeu (Iov 1, 2). Dar, odată cu sacrificiul lui Isus, Satana a fost izgonit din cer (Apocalipsa 12:7-12; compară cu Ioan 12:31; 16:11). Acum, Isus este Cel care mijlocește pentru noi și, prin jertfa și prin credințioșia Lui, El cere ca noi să fim mântuiți!

Dacă i s-ar permite, ce acuzații ar aduce Satana împotriva ta înaintea lui Dumnezeu? Deși el este un mincinos, cât de mult ar trebui să mintă despre tine ca să obțină condamnarea ta? Care este singura ta speranță?

5. În ce sens ne-am apropiat de Ierusalimul ceresc, de prezența lui Dumnezeu?

Evrei 12:22-24

Se spune că cei credincioși „s-au apropiat” de muntele Sionului, Ierusalimul ceresc, prin credință. În sensul acesta, experiența lor reprezintă o anticipare a viitorului. Prin urmare, Ierusalimul ceresc aparține de domeniul lucrurilor „nădăjduite” și care „nu se văd”, dar care ne sunt totuși asigurate prin credință (Evrei 11:1). Deși este adevărat, nu acesta este sensul complet al pasajului pe care îl analizăm. De asemenea, și noi am ajuns la muntele Sion, chiar în prezența lui Dumnezeu, prin Reprezentantul nostru, Isus (Efeseni 2:5,6; Coloseni 3:1). Înălțarea lui Isus nu este o chestiune de credință, ci un fapt. Dimensiunea istorică a înălțării lui Isus este cea care dă o forță irezistibilă îndemnelui din Evrei de a rămâne tari în mărturisirea noastră (Evrei 4:14; 10:23). Pavel spune: „Astfel, fiindcă avem un Mare-Preot însemnat, care a străbătut cerurile, [...] să ne apropiem dar cu deplină încredere [...]” (Evrei 4:14,16).

Prin urmare, noi am ajuns deja acolo prin Reprezentantul nostru și ar trebui să acționăm în consecință. Prin El, noi am „gustat darul ceresc și [...] Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor” (Evrei 6:4,5). Realitatea înălțării lui Isus la cer și a lucrării Sale în sanctuarul ceresc este „o ancoră a sufletului; o nădejde tare și neclintită” (Evrei 6:19), garanția că făgăduințele care ne-au fost făcute sunt întemeiate și demne de a fi crezute (Evrei 7:22). Pentru noi, credința are o ancoră în istorie, se bazează pe un fapt istoric.

Totuși, planul lui Dumnezeu va fi împlinit nu doar în Isus, ci și în noi. Am văzut că înălțarea lui Isus a împlinit tipologia primelor două călătorii pe care poporul trebuia să le facă în fiecare an la Ierusalim, și anume cu ocazia Sărbătorii Paștelui și cu cea a Sărbătorii Secerișului (sau a Săptămânilor). Potrivit cărților Evrei și Apocalipsa, ultimul pelerinaj care trebuia făcut, cel cu ocazia Sărbătorii Roadelor, sau a Corturilor, încă trebuie să se împlinească. Ocazia aceasta o vom sărbători cu Isus, când vom fi în „cetatea [...] al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu”, în patria cerească (Evrei 11:10,13-16). Nu vom construi corturi, ci cortul lui Dumnezeu va coborî din ceruri și vom locui cu El pentru totdeauna (Apocalipsa 7:15-17; 21:1-4; 22:1-5; Numeri 6:24-26).

Cum să facem ca făgăduința vieții veșnice să fie reală pentru noi, acum, într-o lume plină de durere și de suferință? Ce răspuns le poți oferi aceluia care spun că toate acestea sunt doar o fantezie care să ne ajute să suportăm mai bine viața aici și acum?

„Înălțarea lui Isus la cer a fost semnalul că urmașii Lui urmau să primească binecuvântata făgăduință. Pentru aceasta, ei trebuiau să aștepte mai înainte de a începe lucrarea lor. Când Hristos a trecut prin porțile cerului, El a fost întronat în mijlocul adorării îngerilor. De îndată ce această ceremonie s-a încheiat, Duhul Sfânt a coborât asupra ucenicilor în torente bogate, și Hristos a fost cu adevărat proslăvit, chiar cu slava pe care o avusese la Tatăl din veșnicie. Revărsarea Duhului Sfânt din Ziua Cincizecimii a fost comunicarea din partea Cerului că întronarea Mântuitorului a avut loc. Potrivit făgăduinței Sale, El a trimis din ceruri Duhul Sfânt asupra urmașilor Săi, ca un semn că El a primit, ca Preot și Împărat, toată puterea în cer și pe pământ și că El era Cel Uns peste poporul Său. [...] Ei puteau vorbi cu certitudine despre Numele lui Isus. Nu era El Prietenul și Fratele lor mai mare? Aduși în strânsă comuniune cu Hristos, ei stăteau cu El în locurile cerești. În ce cuvinte arzătoare își îmbrăcau ei ideile când dădeau mărturie despre El!” – Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, pp. 38, 46.

Studiu la rând:

**Geneza 38–44 ,
Evanghelizare, subcapitolul „Minunile nu sunt o dovadă ale adevărului”**

1. Despre cine și în ce loc se spune că „nimic nu se făcea acolo decât prin el?”

2. Ce fel de om trebuia să aleagă faraonul pentru a-l pune în fruntea țării Egiptului?

3. Cine a spus „toate acestea pe mine mă lovesc” și în ce context?

4. Cine s-a oferit să rămână în locul lui Beniamin, ca rob al lui Iosif?

5. **Ce s-ar întâmpla dacă, în loc de a înființa sanatorii, s-ar face rugăciuni pentru miracole?**

Texte-cheie: Evrei 9:24; Exodul 19:3,4; Evrei 12:18-21; Leviticul 16:1,2; Evrei 10:19-24; Coloseni 3:1.

I. Privire generală

Temele studiului

În Evrei, înălțarea lui Isus marchează începutul domniei Sale și al lucrării Sale ca Mare-Preot în ceruri. Când S-a înălțat la cer, Isus S-a înfățișat în prezența Tatălui pentru noi (Evrei 9:24). În timpurile Vechiului Testament, fiecare bărbat trebuia să se înfățișeze înaintea lui Dumnezeu de trei ori pe an. Sărbătorile de pelerinaj erau Paștele (sau Sărbătoarea Azimelor), Sărbătoarea Săptămânilor (sau Sărbătoarea Secerișului) și Sărbătoarea Strângerii Roadelor (sau Sărbătoarea Corturilor) (Exodul 23:14-17). Scopul lor era ca oamenii să se prezinte înaintea lui Dumnezeu (Psalmii 42:2).

Hristos S-a înfățișat în ceruri în prezența lui Dumnezeu pentru noi. În conformitate cu Vechiul Testament, Isus a murit cu ocazia Paștelui. Apoi, după ce a înviat, S-a înălțat mai întâi la Tatăl, în momentul în care preoții legănau snopul (vezi Ioan 20:17; Efeseni 4:8). Domnul Isus S-a înălțat iarăși, pentru ultima dată, după patruzeci de zile, ca să șadă la dreapta lui Dumnezeu. După ce Isus Și-a început lucrarea de Mare-Preot în cer, Duhul Sfânt a fost turnat peste urmașii Lui de pe pământ în ziua Cincizecimii.

Când Dumnezeu li S-a arătat israeliților pe muntele Sinai, ei s-au temut foarte mult de prezența Sa. Moise a devenit mijlocitorul lor. În istoria lui Israel, preoții au fost intermediarii între Dumnezeu și popor. Dar până și lor le era interzis să meargă în Locul Preasfânt din sanctuar. Perdelele serveau atât ca limite, cât și ca protecție pentru preoți atunci când ei slujeau în cort. Cartea Evrei îi invită pe cititori și, implicit, pe noi, să ne apropiem de locașul lui Dumnezeu prin perdeaua dinăuntru, adică prin trupul lui Isus (Evrei 10:20).

II. Comentariu

„... de duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți”

În Evrei 12:22,23, Pavel li se adresează credincioșilor cu următoarele cuvinte: „Ci v-ați apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor, de Biserica celor întâi năcuți, care sunt scriși în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți.” Întrebarea referitoare la acest pasaj este următoarea: Cine sunt „duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți”? Cu alte cuvinte, ce fel de ființe sunt ele?

Pentru a răspunde la această întrebare, să analizăm contextul pasajului din Evrei 12:22,23, și anume Evrei 11. În Evrei 11, Pavel îi elogiază pe eroii credinței; apoi, la începutul capitolului 12, urmează un puternic îndemn de a ne aținti privirile asupra lui Isus, „Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, [...] care, pentru bucuria care-l era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu” (Evrei 12:2). Apoi, secțiunea care urmează în Evrei 12 vorbește despre disciplina pe care o aplică Dumnezeu în viața creștinilor. Faptul că oamenii neprihăniți suferă nu este un semn al nemulțumirii lui Dumnezeu, ci al afecțiunii Sale de Tată. Din acest motiv, Pavel afirmă: „Căci Domnul pedepsește pe cine-l iubește și bate cu nuiaua pe orice fiu pe care-l primește” (Evrei 12:6).

După aceea urmează un dublu îndemn la pace și la sfințire: „Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără care nimeni nu va vedea pe Domnul” (Evrei 12:14). Pentru a întări avertizarea, Pavel aduce exemplul lui Esau, care este descris ca fiind „curvar sau lumesc” – exact opusul a ceea ce reprezintă modelul de credință din Evrei 11 – care și-a negociat dreptul de întâi născut pentru satisfacerea imediată a poftelor după o mâncare (Evrei 12:16). În final, Pavel compară generația celor care au ieșit din Egipt cu cei cărora le scrie epistola. Generația aceea de oameni a avut parte de o teofanie pe muntele Sinai. Moise a evocat scena și a declarat: „Sunt îngrozit și tremur!” (Evrei 12:21). Prin contrast, destinatarii epistolei nu au ajuns la acest munte înfricoșător, ci în locașul ceresc al lui Dumnezeu, „Ierusalimul ceresc” (Evrei 12:22). Ei au acces la „Dumnezeu, Judecătorul tuturor”, în „Biserica celor întâi născuți, care sunt scriși în ceruri” și la „duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți” (Evrei 12:23).

Cine sunt „duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți”? Majoritatea specialiștilor în cartea Evrei recurg la literatura iudaică apocaliptică (de ex., Cartea Jubileelor 23:30,31; 1 Enoh 22:9; 102:4; 103:3,4; 2 Apocalipsa; Baruh 30:2) pentru a înțelege expresia „duhurile celor neprihăniți, făcuți neprihăniți”. Pe baza acestora, ei conchid că aceste duhuri nu pot fi decât niște suflete imateriale, lipsite de trup, care locuiesc în cer. O astfel de concluzie trebuie să fie contestată chiar pe baza informațiilor din cartea Evrei. În scopul acesta, vom analiza substantivul „duhuri”, adjectivul „neprihăniți” și sintagma verbală „făcuți desăvârșiți”.

Substantivul „duhuri” este folosit în trei moduri diferite în Epistola către evrei. În primul rând, termenul este utilizat pentru a face referire la îngerii, care sunt duhuri slujitoare (Evrei 1:7,14). În al doilea rând, el este folosit cu referire la Duhul Sfânt, care împarte daruri, care vorbește despre legământul cel nou și pe care îl adeverește (Evrei 2:4; 3:7; 6:4; 9:8; 10:15). Uneori, Duhul Sfânt pare să fie descris ca fiind „Duhul harului” (Evrei 10:29) sau „Duhul cel veșnic” (Evrei 9:14). În al trei-

lea rând, termenul „duhuri” se referă la ființele umane care sunt vii și sunt supuse lucrării pătrunzătoare a Cuvântului viu al lui Dumnezeu (Evrei 4:12). În mod asemănător, când vorbește despre modul în care Dumnezeu își disciplinează copiii, Pavel afirmă: „Și apoi, dacă părinții noștri trupești ne-au pedepsit și tot le-am dat cinstea cuvenită, nu trebuie oare cu atât mai mult să ne supunem Tatălui duhurilor și să trăim?” (Evrei 12:9). Așadar, putem concluziona că „duhurile” din expresia „duhurile celor neprihăniți făcuți desăvârșiți” (Evrei 12:23) nu sunt îngeri, și nici Duhul Sfânt, ci ființe umane care, prin credință, s-au apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu, de Ierusalimul ceresc (Evrei 12:22).

În cartea Evrei, adjectivul „neprihăniți” apare doar de două ori în afara pasajului pe care îl analizăm. Prima dată când apare este folosit în contextul credinței: „Și cel neprihănit va trăi prin credință” (Evrei 10:38). Dumnezeu nu are plăcere de cei care dau înapoi din cauza îndoielii sau a necredinței. A doua oară, adjectivul este folosit în contextul jertfei mai bune pe care Abel a adus-o spre deosebire de darul lui Cain. Datorită acelei jertfe mai bune a primit Abel mărturia că este „neprihănit” (Evrei 11:4). Ambele exemple se referă la persoane care erau în viață, și nu care au trecut în neființă sau care erau fără trup. Deci, aceștia nu sunt descriși ca fiind suflete imateriale și putem concluziona că cei „neprihăniți” sunt acei oameni care trăiesc prin credință și care își exprimă credința prin sacrificiile pe care le fac.

Sintagma „făcuți desăvârșiți” apare de multe ori în Evrei, fiind utilizată în trei moduri diferite. În primul rând, Isus a fost făcut desăvârșit prin suferințe și a devenit urzitorul unei mântuiri veșnice (Evrei 2:10; 5:9; 7:28). În al doilea rând, Legea nu poate curăți cu desăvârșire cugetul închinătorului (Evrei 7:19; 9:9; 10:1). În al treilea rând, ființele umane sunt făcute desăvârșite. În Evrei 10:14, Pavel afirmă: „Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți.” Și în Evrei 12:23, „duhurile celor neprihăniți” sunt făcute desăvârșite. Prin urmare, cei care trec prin procesul de desăvârșire sunt Hristos și ființele umane, nu ființele fără trup dintr-o sferă metafizică.

În final, expresia „Biserica celor întâi născuți” pare să fie parte dintr-un paralelism, sinonimă cu expresia care urmează: „care sunt scriși în ceruri” (Evrei 12:23). Imaginea celor neprihăniți care sunt scriși în cărțile din ceruri este comună în Scriptură (Exodul 32:32; Psalmii 69:28; Daniel 12:1; Luca 10:20; Apocalipsa 13:8; 17:8, compară cu Filipeni 3:20). Moise l-a cerut stăruitor lui Dumnezeu să ierte păcatul poporului; dacă nu, să șteargă numele lui din cartea vieții. În consecință, expresia „duhurile celor neprihăniți, care sunt făcuți desăvârșiți” ar trebui să fie interpretată ca referindu-se la ființele umane, nicidecum la sufletele imateriale ale unor oameni care au murit.

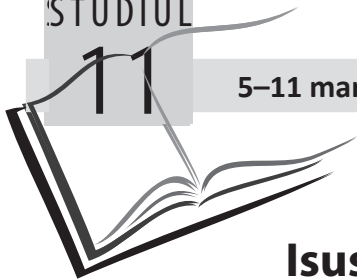
În concluzie, dovezile din text arată spre faptul că substantivul „duhuri-le” este folosit în dreptul îngerilor, al Duhului Sfânt și al oamenilor. Adjectivul „neprihăniți” este folosit în dreptul oamenilor credincioși precum Abel și destinatarii epistolei lui Pavel. Expresia „făcuți desăvârșiți” este utilizată pentru a-L descrie pe Isus care a fost făcut desăvârșit, pentru a descrie neputința Legii de a face pe cineva desăvârșit și pentru a-i descrie pe oamenii care au fost făcuți desăvârșiți prin jertfa lui Isus. Așadar, putem conchide fără nicio problemă că „duhurile celor neprihăniți, care sunt făcuți desăvârșiți”, nu sunt suflete imateriale, lipsite de trup, care locuiesc în ceruri după călătoria lor de pe pământ și după moartea care a survenit, și care acum se bucură de pacea cerului. Mai degrabă, acestea sunt ființe umane ale căror nume sunt înregistrate în ceruri. Prin credință, destinatarii epistolei lui Pavel se pot apropia de Dumnezeu, de Isus, Mijlocitorul unui legământ nou, de Ierusalimul ceresc, de nenumărații îngeri și de ființele umane care au fost făcute desăvârșite prin credință și ale căror nume sunt scrise în ceruri. Pasajul acesta ar trebui să fie văzut ca un îndemn adresat credincioșilor, asemănător cu îndemnul autorului către publicul său, când spune: „Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului” (Evrei 4:16).

III. Aplicație

Ca adventiști de ziua a șaptea avem multe învățături în comun cu alte confesiuni creștine, precum rugăciunea, neprihănirea prin credință, sfințirea, Trinitatea, zecimea etc. Pe lângă doctrinele specific adventiste precum cea legată de sanctuar și înțelegerea pe care o avem despre noi ca fiind rămășița din timpul sfârșitului, despre care se vorbește în Apocalipsa, în creștinism există unele biserici care împărtășesc convingerile noastre despre Sabat, despre a doua venire a lui Isus, despre darul profeției și despre starea morților. Pe parcursul acestui studiu am analizat starea celor morți prin prisma pasajului din Evrei 12:22,23. Ca adventiști de ziua a șaptea ne deosebim de celelalte grupări creștine, deși nu în mod exclusiv, prin credința că sufletul nu este nemuritor. Noi credem că Dumnezeu l-a creat pe Adam „din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu” (Geneza 2:7). Ca urmare a influenței filozofiei grecești, cei mai mulți creștini, de-a lungul istoriei, au crezut că oamenii s-au născut nemuritori și că, atunci când cineva moare, spiritul acelei persoane se duce în cer sau în iad, ca să trăiască lângă Dumnezeu sau să ardă veșnic.

1. Ce pericole ne pândesc atunci când punem presupuzițiile noastre mai presus de textul biblic, în loc să lăsăm Biblia să se explice singură?

2. Putem fi noi cu adevărat total obiectivi și liberi de presupuziții? De ce da? De ce nu?

Isus, Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Să ne uităm țintă la _____
credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-l era pusă
înainte, _____ și șade la dreapta scaunului
de domnie al lui Dumnezeu” (Evrei 12:2).

Capitolele 11 și 12 sunt, probabil, cele mai iubite capitole din cartea Evrei. Ele descriu viața creștinului ca fiind o cursă, sau o alergare, în care participăm cu toții și la sfârșitul căreia toți cei care rămân credincioși vor primi premiul. De asemenea, ele descriu și drama răscumpărării ca pe o alergare pe parcursul căreia oamenii credinței din trecut au perseverat, în ciuda suferințelor, dar nu au primit încă premiul.

Și aceasta pentru că istoria se termină și cu noi, nu doar cu ei. Noi facem parte din ultimul act. Drama culminează cu noi, care intrăm și alergăm în ultima parte a cursei, și cu Isus, care Se află la linia de sosire, la dreapta lui Dumnezeu. El ne oferă inspirație, precum și exemplul suprem despre cum să alergăm în cursă. El este martorul suprem care adeverește că premiul este adevărat și că El este înainte-mergătorul care ne deschide calea (Evrei 6:19,20; 10:19,23).

După Evrei 11, credința înseamnă încredere în făgăduințele lui Dumnezeu, chiar dacă nu le putem vedea încă. Studiul de față analizează ce este credința și cum se ajunge la ea cu ajutorul exemplelor din trecut, dar, în mod special prin exemplul lui Isus, „Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre” (Evrei 12:2).

1. Citește Evrei 10:35-39. Ce ne spune Dumnezeu aici?

Răbdarea este o trăsătură a poporului lui Dumnezeu de la sfârșitul timpului fără de care nu vom putea primi făgăduințele (Apocalipsa 13:10; 14:12). Totuși, ca să poată răbda, credincioșii trebuie „să [țină] fără șovăire” la credința lor (Evrei 10:23; 4:14). Pavel a arătat că generația din pustie nu a putut primi făgăduința deoarece nu a avut credință (Evrei 3:19). Cartea Evrei îi portretizează pe credincioșii de la sfârșitul timpului ca fiind tot la hotarul împlinirii făgăduințelor (Evrei 9:28; 10:25,36-38) și ca având nevoie să-și exercite credința, pentru a avea parte de ele (Evrei 10:39).

Pavel își introduce expunerea despre credință citând din Habacuc 2:2-4. Habacuc îl întrebase pe Dumnezeu de ce i-a tolerat atâta vreme pe „cei mișei” care îl apăsau pe cel neprihănit (Habacuc 1:12-17). Profetul și poporul său sufereau, de aceea își doreau ca Dumnezeu să acționeze. Dumnezeu însă le-a răspuns că există o vreme hotărâtă pentru împlinirea promisiunilor Sale și că ei trebuiau să aștepte (Habacuc 2:2-4). Ca și noi, Habacuc și poporul de atunci trăiau între momentul făgăduinței și cel al împlinirii ei. Mesajul lui Dumnezeu continuă în Evrei: „Cel ce vine va veni și nu va zăbovi” (Evrei 10:37; vezi și Habacuc 2:3).

Mesajul se referă la Isus. El este cel neprihănit, personificarea credinței care îi este plăcută lui Dumnezeu și care aduce viață (Evrei 10:5-10).

Atunci, de ce ar „zăbovi”? De ce ar întârzia? Nu va întârzia. El a venit deja să moară pentru noi (Evrei 9:15-26) și, cu siguranță, va veni iarăși la vremea hotărâtă (Evrei 9:27,28; 10:25).

Dumnezeu își continuă mesajul: „Cel neprihănit va trăi prin credință” (Evrei 10:38). Pavel afirmă același lucru în Romani 1:17 și în Galateni 3:11. Pasajul din Romani 1:16,17 este deosebit de revelator deoarece explică faptul că în Evanghelie „este descoperită o neprihănire pe care o dă Dumnezeu prin credință și care duce la credință”. Pavel vrea să spună că, pentru Dumnezeu, faptul de a rămâne credincios promisiunilor Sale are întâietate și, drept urmare, credințioșia Lui dă naștere la credința și/sau la credințioșia noastră.

Așadar, fiindcă Dumnezeu rămâne credincios făgăduințelor Sale (2 Timotei 2:13), ca răspuns, cel neprihănit îi va rămâne și el credincios.

De ce este important să recunoaștem că propria credință este rezultatul credințioșiei lui Dumnezeu? Cum ne putem deprinde să ne încredem mai mult în credințioșia Sa față de noi și în promisiunile pe care ni le-a făcut?

Cartea Evrei definește credința ca fiind „o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd” (Evrei 11:1). Apoi, ne prezintă o listă cu oamenii credincioși din istoria poporului Israel care exemplifică ce înseamnă credința și ne arată cum au manifestat-o aceștia prin faptele lor.

2. Cum și-au manifestat credința acești „eroi” ai credinței? Ce legătură a existat între faptele lor și nădejdea în lucrurile care nu se văd?

Evrei 11:1-19

Probabil că cel mai important personaj din acest capitol este Avraam. În special, ultimul lui act de credință ilustrează adevărata natură a credinței. Pavel remarcă faptul că Dumnezeu pare să Se contradică atunci când îi dă lui Avraam porunca de a-l aduce jertfă pe Isaac (Evrei 11:17,18). Isaac nu era singurul fiu al lui Avraam. Ismael era întâiul lui născut, dar Dumnezeu îi spusese patriarhului că nu era o problemă pentru El să accepte cererea Sarei de a-l alunga pe Ismael și pe mama lui, fiindcă avea să aibă grijă de ei și, de asemenea, pentru că din Isaac avea să iasă o sămânță care va purta numele lui Avraam (Geneza 21:12,13). *Cu toate acestea, în capitolul următor, Dumnezeu îi cere lui Avraam să-l aducă pe Isaac ca ardere-de-tot.* Porunca lui Dumnezeu din Geneza 22 pare să contradică în mod categoric făgăduințele Sale din Geneza 12–21.

Cartea Evrei conchide că Avraam a rezolvat în mod uimitor enigma, ajungând la concluzia că Dumnezeu avea să-l învie pe Isaac după ce el l-ar fi adus ca jertfă. Acest lucru este uimitor, fiindcă niciun om nu mai fusese înviat până atunci. Se pare totuși că experiența anterioară a lui Avraam cu Dumnezeu l-a condus la această convingere. Evrei 11:12 subliniază că Isaac a fost conceput prin puterea lui Dumnezeu, dintr-un „om aproape mort”. Pavel mai observă și faptul că, deși Avraam a fost un „om aproape mort”, iar Sara, stearpă, el a crezut, „nădăjduind împotriva oricărei nădejdi [...], și astfel a ajuns tatăl multor neamuri”; pentru că a crezut că Dumnezeu „învie morții și [...] cheamă lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi” (Romani 4:17-20). Deci Avraam trebuie să fi presupus că, din moment ce Dumnezeu îi dăduse viață lui Isaac dintr-un om „aproape mort”, El putea și să-l readucă la viață. Avraam a văzut în modul lui Dumnezeu de a lucra în trecut un indiciu a ceea ce putea face El în viitor.

De ce este atât de important să medităm asupra modului în care Dumnezeu a condus viața noastră în trecut pentru a ne menține credința și încrederea în El în prezent?

3. Citește Evrei 11:20-28. Ce au făcut acești oameni ai credinței? Ce legătură a existat între faptele lor și nădejdea în lucrurile nevăzute?

Moise este cel de-al doilea exemplu major din acest capitol al credinței. Pasajul introduce și încheie viața lui Moise cu două acțiuni de sfidare a împăratului. Când s-a născut, părinții lui Moise l-au ascuns pentru că „nu s-au lăsat înspăimântați de porunca împăratului” (Evrei 11:23), iar Moise a părăsit Egiptul „fără să se teamă de mânia împăratului” (Evrei 11:27). Totuși, fapta cea mai însemnată a lui Moise a constat în refuzul său de a fi „numit fiul fiicei lui Faraon” (Evrei 11:24). Referirea la mama adoptivă a lui Moise ca fiind „fiica lui Faraon” sugerează că el a fost desemnat să fie următorul faraon. Dar Moise a fost dispus să lase în urmă perspectiva de a deveni conducătorul celei mai puternice națiuni din vremea aceea și, în schimb, să devină, practic, liderul unor refugiați-sclavi de curând eliberați.

4. Compară Evrei 11:24-27 cu Evrei 10:32-35. Care au fost asemănările dintre situația destinatarilor inițiali ai epistolei lui Pavel și experiența lui Moise?

Măreția lui Moise a constat în faptul că a putut să vadă dincolo de promisiunile împăratului Egiptului și să privească la cele nevăzute, adică la promisiunile lui Dumnezeu. După cum se afirmă în Evrei, secretul a fost că Moise și-a ațintit privirea spre „răsplătire”, și nu spre bogățiile Egiptului. Răsplătirea despre care se vorbește aici este aceeași răsplată menționată în Evrei 10:35, pe care Dumnezeu a făgăduit-o tuturor celor care cred în El.

Cuvintele lui Pavel care descriu hotărârea lui Moise trebuie să fi răsunat ca un ecou în inimile evreilor cărora apostolul le-a adresat epistola. Ei înduraseră ocări și insulte din cauza credinței în Hristos și, de asemenea, fuseseră chinuți și își pierduseră avuțiile (Evrei 10:32-34). Unii se aflau în închisoare (Evrei 13:3). În paralel, Moise a ales să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu, schimbând bogățiile Egiptului cu ocară pentru Numele lui Hristos, pentru că a crezut că răsplata lui Isus era mai mare decât tot ce i-ar fi putut oferi Egiptul.

Cu ce fel de lupte te-ai confruntat din cauza credinței tale? La ce a trebuit să renunți pentru ea? De ce, în final, merită să dai totul pentru răsplata credinței, chiar dacă nu o vezi acum?

5. De ce Rahav, o prostituată păgână, a fost inclusă în pasajul din Evrei care vorbește despre personajele sfinte ale Bibliiei?

Evrei 11:31 _____

Iosua 2:9-11 _____

Rahav este, probabil, personajul pe care ne așteptam cel mai puțin să-l găsim în Evrei 11. Ea este una dintre cele două femei menționate pe nume. Este a zecea în listă, primii fiind părinții și patriarhii lui Israel, și fiecare dintre ei a fost socotit neprihănit. Când ajungem în dreptul numelui ei, descoperim nu doar că este o femeie, ci că este chiar o prostituată, și încă una dintre neamuri.

Aspectul cel mai surprinzător este acela că ea constituie și centrul tematic, și apogeul capitolului. Lista este alcătuită într-un mod unic. Fiecare nouă menționare începe cu sintagma „prin credință”. Tiparul de bază este „Prin credință cutare a făcut așa și-așa” sau „Prin credință așa și-așa i s-a întâmplat lui cutare”. Acest tipar care se repetă intensifică așteptarea cititorului de a ajunge să citească afirmația culminantă că „*prin credință Iosua a condus poporul în Țara Promisă*”.

Dar textul nu spune așa. În schimb, Iosua este trecut cu vederea și prostituata Rahav îi ia locul. După ce este menționată, tiparul care se repetă se încheie brusc cu întrebarea: „Și ce voi mai zice?” (Evrei 11:32). Apoi, Pavel enumeră în grabă câteva nume și evenimente pe care nu le explică în detaliu.

Actul de credință al lui Rahav a constat în faptul că ea a auzit, a crezut și a ascultat, chiar dacă nu a văzut. Ea nu văzuse plăgile care căzuseră peste Egipt, eliberarea care avusese loc la Marea Roșie, apa țâșnind din stâncă sau pâinea venind din cer, și totuși a crezut. Ea a fost un exemplu bun pentru destinatarii evrei ai epistolei, care nu îl auziseră pe Iosua predicând sau nu-l văzuseră făcând o minune, și este un exemplu bun și pentru noi, fiindcă nici noi nu am văzut nimic din toate acestea.

După aceea, Pavel continuă (Evrei 11:35-38), întocmind o listă cu greutățile pe care mulți le-au îndurat. Expresia „n-au vrut să primească izbăvirea” (Evrei 11:35) presupune faptul că ei au avut posibilitatea de a scăpa, dar au ales să nu fugă, pentru că privirea lor a fost îndreptată asupra răsplătirii care vine de la Dumnezeu.

Deși nu am văzut nimic din tot ce s-a întâmplat în trecut (crearea lumii în șase zile, ieșirea israeliților din Egipt, crucificarea lui Iosua), de ce avem atât de multe motive întemeiate ca să credem că evenimentele acestea au avut loc?

6. Citește Evrei 12:1-3. Ce ni se cere să facem?

Isus reprezintă punctul culminant al expunerii asupra credinței din Evrei 12. Pavel și-a început epistola cu Isus, care este „Cel ce vine” și care „nu va zăbovi” (Evrei 10:37), și o încheie tot cu Isus, „Desăvârșirea” credinței noastre (Evrei 12:2). Isus este „Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre”. Aceasta înseamnă că El face posibilă credința și că este exemplul desăvârșit a ceea ce înseamnă cu adevărat o viață de credință. Isus este manifestarea desăvârșită a credinței.

Isus este „Căpetenia” (sau „autorul”, „inițiatorul”) credinței noastre cel puțin din trei perspective:

În primul rând, El este singurul care a terminat alergarea în adevăratul ei sens. Ceilalți, despre care se vorbește în capitolul precedent, nu și-au atins încă obiectivul (Evrei 11:39,40), dar Isus a intrat în odihna lui Dumnezeu și șade la dreapta Tatălui.

În al doilea rând, viața perfectă a lui Isus a fost cea care a făcut, de fapt, posibil ca toți ceilalți să-și ducă la capăt alergarea (Evrei 10:5-14). Dacă Isus nu ar fi venit, alergarea tuturor ar fi fost inutilă.

În al treilea rând, Isus este motivul pentru care noi avem credință. Fiind una cu Dumnezeu, El a manifestat credințioșia Tatălui față de noi. Dumnezeu nu a renunțat niciodată la eforturile Sale de a ne salva, și acesta este motivul pentru care ne vom lua răsplata la sfârșit, dacă nu renunțăm. Isus a alergat cu stăruință în alergarea Lui și a rămas credincios, chiar și atunci când noi am fost necredincioși (2 Timotei 2:13). Credința pe care o avem nu este decât răspunsul nostru față de credințioșia Lui.

În final, Isus este „Desăvârșirea” credinței deoarece El exemplifică în mod perfect cum trebuie să se desfășoare alergarea credinței. Cum a alergat El? A lăsat deoparte orice lucru care L-ar fi împiedicat să-și ducă la capăt alergarea, renunțând la tot pentru noi (Filipeni 2:5-8). Totuși, El nu a păcătuit niciodată. Isus și-a menținut privirea ațintită neclintit asupra premiului, care a constat în bucuria care-l era pusă înaintea, și anume aceea de a vedea rasa umană răscum-părată prin harul Său.

Acum este rândul nostru să alergăm. Deși prin puterile noastre nu putem realiza niciodată ceea ce a realizat Isus, avem exemplul Său desăvârșit. Prin credința în El și prin ațintirea privirii asupra Lui (așa cum au făcut și înaintașii noștri), mergem înainte încrezându-ne în făgăduințele Lui, care au în vedere o mare răsplătire.

„Tu ai devenit al lui Hristos prin credință și tot prin credință trebuie să crești în El – dăruind și primind. Trebuie să dăruiești totul – inima ta, voința ta, slujirea ta –, să te dăruiești Lui cu întreaga ființă, pentru a asculta toate cerințele Lui, și, în același timp, trebuie să primești totul – pe Hristos, plinătatea tuturor binecuvântărilor Sale, ca să locuiască în inima ta, să fie puterea ta, neprihănirea ta și ajutorul tău veșnic – pentru a-ți da puterea de a asculta.” – Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p. 70.

„Dumnezeu nu ne cere niciodată să credem fără a ne da suficiente dovezi pe care să ne întemeiem credința. Existența Sa, caracterul Său, veracitatea Cuvântului Său sunt întemeiate pe mărturii care apelează la rațiunea noastră, iar aceste mărturii există din abundență. Totuși, Dumnezeu nu a exclus niciodată posibilitatea îndoielii. Credința noastră trebuie să se întemeieze pe dovezi, nu pe demonstrații. Cei care doresc să se îndoiască vor avea această posibilitate; în timp ce aceia care doresc în mod sincer să cunoască adevărul vor găsi o mulțime de dovezi pe care să-și întemeieze credința. Este imposibil pentru o minte mărginită să înțeleagă pe deplin caracterul lucrărilor Celui Infinit. Pentru inteligența cea mai ascuțită, pentru mintea care a beneficiat de educația cea mai înaltă, Cel Preasfânt trebuie să rămână întotdeauna învăluit în ceva tainic.” – *Ibidem*, p. 105.

Studiu la rând:

Geneza 45 – Exodul 1, Evanghelizare, subcapitolul „Sfințirea falsă”

1. De ce „inima lui Iacov a rămas rece” la aflarea veștilor despre Iosif ?

2. Ce lege promulgată de Iosif a rămas valabilă „până în ziua de astăzi”?

3. Despre cine se spune că „dă o hrană minunată”?

4. Cum se numeau moașele evreilor?

5. Când este mulțumit Satana?

Texte-cheie: Evrei 10:32-39; Romani 1:17; Evrei 11; Geneza 22:1-14; Iosua 2:8-11; Evrei 12:1-3.

I. Privire generală

Temele studiului

Dacă cineva ar fi în căutarea unei definiții biblice a credinței, atunci nu ar trebui să o caute mai departe de Evrei 11:1: „Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.” Întregul capitol explică și ilustrează ce înseamnă să ne agățăm de promisiunile lui Dumnezeu, în ciuda faptului că nu avem dovezi palpabile pentru credința noastră. Capitolul despre credință este introdus de un citat din Habacuc 2:2-4. Habacuc Îl întreabă pe Dumnezeu de ce nu intervine în cazul celor neprihăniți care sunt nimiciti de cei răi (Habacuc 1:13; 2:1). Drept răspuns, Dumnezeu îi reamintește profetului că va trece un timp înainte ca El să acționeze. Contrar aparențelor, acest timp nu reprezintă o întârziere din partea lui Dumnezeu. În așteptare, profetul trebuie să-și exercite credința. Credința merge mână în mână cu răbdarea (Evrei 10:36-38). Eroii din Evrei 11 au dat dovadă de răbdare și de credință în cele nevăzute. Avraam a crezut că Dumnezeu putea să-l învie pe Isaac din morți (Evrei 11:19), pentru că el era un om aproape mort atunci când a devenit tatăl lui Isaac (Evrei 11:12). Deși era destinat să devină monarhul celui mai mare imperiu din Antichitate de după potop, Moise a ales să fie tratat rău, a preferat abuzul și suferința împreună cu poporul lui Dumnezeu decât plăcerile de o clipă de la palatul faraonilor. Moise a luat această decizie fiindcă a primit la răsplata din viitor făgăduită de Dumnezeu (Evrei 11:25,26). Destinatarii epistolei lui Pavel au putut să se identifice cu Moise pentru că și ei treceau prin situații asemănătoare. Și ei aveau nevoie să privească înainte spre răsplătirea care urma să vină. Următorul exemplu destul de remarcabil din Evrei 11 este Rahav, o prostituată dintre neamuri. Deși nu făcea parte din poporul lui Dumnezeu, ea a auzit despre tot ce făcuse Dumnezeu, a crezut în El și a acționat pe baza credinței ei atunci când a ascuns iscoadele israelite (Iosua 2:8-11). În mod similar, evreii cărora Pavel le-a scris nu l-au văzut pe Isus, dar au fost chemați să creadă și să acționeze prin credință ca răspuns la Cuvântul lui Dumnezeu.

II. Comentariu

Creatio ex nihilo (din latină, „crearea din nimic”)

Expresia de mai sus descrie perspectiva potrivit căreia Dumnezeu a creat universul din nimic. Unul dintre textele clasice care susțin această perspectivă

este Evrei 11:3: „Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd.” Pasajul acesta poate fi interpretat în lumina acestei perspective, dar vom analiza o înțelegere alternativă a pasajului.

După ce oferă definiția credinței în Evrei 11:1, Pavel trece la oamenii din vechime care au fost lăudați pentru credința lor (Evrei 11:2). Surprinzător, catalogul cu numele celor credincioși nu începe cu Abel, ci cu noi (destinatarii epistolei) și cu Pavel, autorul. „Prin credință pricepem” (Evrei 11:3) exprimă o perspectivă intelectuală asupra realității credinței. Pricepem că universul (în mod literal, lumea) a fost creat prin Cuvântul lui Dumnezeu. Pavel afirmă că procesul creării lumii poate fi înțeles doar prin credință. Mai mult, tot ce se vede nu a fost făcut din lucrurile care se văd. Cu alte cuvinte, lumea care a fost creată este vizibilă, dar nu și originile ei. Originile ei pot fi cuprinse cu mintea, la nivel intelectual, doar prin credință.

Care sunt aceste origini invizibile? A creat Dumnezeu lumea văzută *ex nihilo*, „din nimic”? Textul spune: „Tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd” (Evrei 11:3), ceea ce înseamnă că lucrurile care nu sunt vizibile nu sunt neapărat inexistente. De exemplu, doar pentru că nu vedem vântul, nu înseamnă că el nu există. Ar putea fi lucrurile care nu se văd și din care a fost făcută lumea care se vede o aluzie la „Cuvântul lui Dumnezeu” rostit? Dacă da, aceasta este o aluzie clară la raportul despre Creație din Geneza 1, unde Cuvântul lui Dumnezeu este izvorul Creației („Dumnezeu a zis” se repetă în Geneza 1:3,6,9,11,14,20,24,26). Cu alte cuvinte, lumea senzorială își are obârșia într-o putere care rămâne inaccesibilă simțurilor noastre, și anume Cuvântul creator plin de putere al lui Dumnezeu. Dacă acest lucru este adevărat, atunci avem o explicație mai bună în versetul 3.

În loc să facă referire la perspectiva *creatio ex nihilo*, Pavel folosește o structură paralelă pentru a sublinia invizibilitatea Cuvântului rostit al lui Dumnezeu. Să observăm cele trei serii de noțiuni corespondente și corelate din Evrei 11:3:

A. „lumea” (vers. 3 p.p.)	A'. „tot ce se vede (vers. 3 u.p.)
B. „a fost făcută” (vers. 3 p.p.)	B'. „n-a fost făcut” (vers. 3 u.p.)
C. „Cuvântul lui Dumnezeu” (vers. 3 p.p.)	C'. „lucruri care se văd” (vers. 3 u.p.)

Structura se mai poate scrie și într-un alt mod: [A] „prin credință pricepem că lumea [B] a fost făcută [C] prin Cuvântul lui Dumnezeu, [A'] așa că tot ce se vede [B'] n-a fost făcut din lucruri [C'] care se văd” (Evrei 11:3). Astfel, vedem cum cuvântul rostit și nevăzut al lui Dumnezeu a creat lumea care se vede. Această înțelegere a versetului întărește preocuparea lui Pavel ca destinatarii

epistolei sale să își călăuzească viața după lucrurile care nu se văd, dar care sunt nădăjduite. „Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd” (Evrei 11:1). În concluzie, Cuvântul nevăzut al lui Dumnezeu dă naștere la lumea văzută și la universul nostru. Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu nu a creat sau nu a putut crea *ex nihilo*, din nimic, ci doar că acest text pare să spună altceva.

De discutat:

Prin credință noi, ca și Pavel și destinatarii epistolei sale, înțelegem că Dumnezeu a creat lumea prin Cuvântul Său puternic, dar nevăzut.

1. Ce crezi ca l-a motivat pe Noe să construiască o corabie în ciuda faptului că până atunci nu mai fusese niciun potop și nici măcar nu plouase?

2. Ce crezi că l-a motivat pe Avraam să pornească spre o țară pe care nu o explorase și nici nu o văzuse mai înainte?

3. Ce crezi ca l-a motivat pe Moise să dea viața „de prestigiu” de la palatul Egiptului pe o viață modestă, de pelerin, alături de generația de oameni care a ieșit din Egipt?

Esau, măcar că o cerea cu lacrimi, n-a putut s-o schimbe

Evrei 12:17 spune despre Esau: „Știți că mai pe urmă, când a vrut să capete binecuvântarea, n-a fost primit, pentru că, măcar că o cerea cu lacrimi, n-a putut s-o schimbe” (KJV: „n-a fost primit pentru că nu a mai găsit loc de pocăință, măcar că a căutat-o cu lacrimi”). Acest verset, asemenea altor versete din Evrei (Evrei 6:4-6; 10:26-29) pare să spună că schimbarea sau pocăința nu este posibilă. (În studiul 7 poți găsi pasajul din Evrei 6:4-6 tratat în secțiunea: „Cu neputință să fie înnoiți”.) Chiar l-a lepădat Dumnezeu pe Esau?

Evrei 12 vorbește despre alergarea pe care o avem de făcut și pentru care Isus este Modelul nostru de răbdare. Răbdarea se formează prin disciplină, iar disciplina întărește mâinile oboseite și genunchii slăbănogiți. În plus, Pavel îi sfătuiește pe creștinii evrei să urmărească pacea și sfințirea, „fără care nimeni nu va vedea pe Domnul” (Evrei 12:14). Fiecare creștin este îndemnat să trăiască în pace și să mențină o relație armonioasă cu orice om, atât cât atârnă de el (Romani 12:18). Nu doar pacea, ci și sfințirea este o calitate creștină esențială, care trebuie urmărită. Care este scopul pedepsei pe care Dumnezeu o aplică uneori copiilor Săi? El vrea ca ei să devină părtași sfințeniei Lui (Evrei 12:10). Absența sfințeniei și a păcii echivalează cu a nu-L vedea pe Domnul. Absența sfințeniei este exemplificată prin viața lui Esau, care a fost „curvar” (în greacă, *pornos*) și „lumesc” (Evrei 12:16). Pavel comentează atât cu privire la disprețul pe care Esau l-a manifestat față de dreptul lui de întâi născut (Geneza 25:29-34), cât și cu privire la pierderea binecuvântării care îi revenea întâiului născut

(Geneza 27:1-40). Având acest context în minte, ne vom ocupa de următoarea întrebare: Esau nu a mai avut ocazia de pocăință (KJV, „nu a mai găsit loc/șansă de pocăință”), deși a căutat-o cu lacrimi?

Anumite traduceri ale Bibliei lasă impresia că Esau nu a mai avut șansa de a se pocăi, deși a căutat-o cu lacrimi; că el a dorit să se pocăiască, dar, din diverse motive, Dumnezeu i-a refuzat această șansă. Pentru a rezolva problema, trebuie să ne punem următoarea întrebare: Ce anume nu a putut să schimbe Esau? La ce se referă acel pronume neaccentuat din „n-a putut s-o schimbe”? Face referire la „binecuvântare” sau la „pocăință”? Și în greacă (la fel ca în română), pronumele neaccentuat este la genul feminin. Prin urmare, termenul la care face referire trebuie să fie și el un substantiv feminin. În engleză, substantivul cel mai aproape de pronumele neaccentuat este „pocăință”, și această proximitate este cauza confuziei. În greacă, atât „pocăința”, cât și „binecuvântarea” sunt substantive feminine. Totuși, termenul „pocăință” face parte dintr-o sintagmă consacrată, unde merge automat împreună cu „loc”, „loc de pocăință”, nu separat. Așadar, dacă Esau nu a mai găsit „loc de pocăință”, atunci ce a căutat cu lacrimi? Deoarece în greacă substantivul „loc” este masculin, pronumele neaccentuat „-o” nu poate face referire la el. Prin urmare, singura opțiune care mai rămâne este substantivul mai îndepărtat „binecuvântarea”. Esau nu a putut găsi loc/șansă/ocazie/ să se pocăiască, deși a căutat binecuvântarea cu lacrimi. Versiunea Noua Traducere Românească redă astfel acest text: „Voi știți că, mai târziu, când a dorit să moștenească binecuvântarea, a fost respins, căci n-a mai găsit loc de pocăință, chiar dacă a căutat-o cu lacrimi.”

O astfel de traducere coincide cu narațiunea din Geneza 27:34-38. Raportul ne spune că Iacov l-a înșelat pe tatăl său pretinzând că este Esau. Când Esau a venit la tatăl lui cu mâncarea apetisantă, Isaac a fost surprins, pentru că a crezut că tocmai îl binecuvântase pe întâiul său născut, Esau. Odată ce și-a dat seama că fusese mințit de fiul său, Iacov, el „s-a înspăimântat foarte tare” (Geneza 27:33). Pe de altă parte, când a realizat că binecuvântarea îi fusese luată, Esau „a scos mari țipete, pline de amărăciune, și a zis tatălui său: «Binecuvân-tează-mă și pe mine, tată!»” (Geneza 27:38). În concluzie, putem spune că Esau nu a plâns după o ocazie de a se pocăi de toate lucrurile pe care le făcuse prin felul lui lumesc de viețuire, ci, mai degrabă, el a plâns după binecuvântarea pierdută, pe care i-a furat-o fratele lui. Aceasta este exact ceea ce Pavel vrea să spună atunci când afirmă: „Când a fost să capete binecuvântarea, n-a fost primit, măcar că o cerea cu lacrimi, n-a putut s-o schimbe [n-a găsit loc de pocăință]” (Evrei 12:17). Dumnezeu îi oferă oricărui om care dorește ocazia să se pocăiască (Romani 2:4; 2 Corinteni 7:9,10; 2 Timotei 2:25; 2 Petru 3:9).

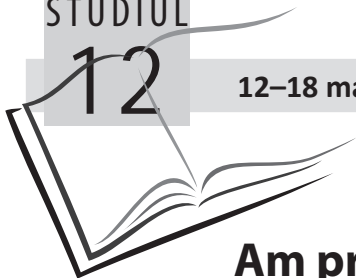
III. Aplicație

În decursul istoriei ei, biserica a supraviețuit multor crize. În secolul al XX-lea, ne-am confruntat cu dispute asupra unor subiecte precum inspirația, rolul lui Ellen G. White, natura lui Hristos, Trinitatea, biserica rămășiței, creația versus evoluționismul etc. Secolul al XXI-lea pare să fi readus în discuție aceste chestiuni și multe altele.

1. Ce s-ar întâmpla dacă noi, adventiștii de ziua a șaptea, am ceda în fața sistemului de convingeri al evoluționismului sau al evoluționismului teist? Discutați.

2. De ce raportul biblic despre Creație trebuie să aibă la bază principiul *ex nihilo*?

3. De ce este important să consultăm mai multe traduceri atunci când dăm peste un text dificil?

Am primit o împărăție care nu se poate clătina

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Fiindcă am primit dar o împărăție _____, să ne arătăm mulțumitori și să aducem astfel lui Dumnezeu o închinare plăcută, _____” (Evrei 12:28).

Evrei 12:18-29, pasajul din săptămâna aceasta, constituie apogeul epistolei și sintetizează preocuparea principală a autorului, prin repetarea gândului cu care a început: Dumnezeu ne-a vorbit în persoana Fiului Său și noi trebuie să fim foarte atenți (Evrei 1:1,2; 12:25). Modul în care pasajul din Evrei 12:22-24 îl descrie pe Isus reprezintă rezumatul afirmațiilor despre El din cadrul epistolei: Isus este Mijlocitorul noului legământ și sângele Lui le oferă credincioșilor mântuirea. Lucrarea Sa de Preot și Împărat în favoarea noastră este un motiv de sărbătoare pentru oștile cerești. Și, în cele din urmă, Evrei 12:25-29 conține îndemnul final și culminant: judecata lui Dumnezeu stă să vină. Aceasta va aduce distrugere pentru vrăjmașii Săi, dar reabilitare și o împărăție pentru poporul Său (Evrei 12:28,29).

Sfârșitul epistolei reafirmă importanța a ceea ce a realizat Isus la cruce și le îndreaptă atenția credincioșilor spre finalizarea victoriei Lui la a doua Sa venire. Pavel a folosit imagini din Daniel 7 pentru a le reaminti cititorilor că Isus a primit împărăția de la Dumnezeu, Judecătorul (Daniel 7:9-14), și că o va împărți cu cei credincioși, „sfinții Celui Preaînalt”, care o vor stăpâni pe vecie (Daniel 7:18).

12-19 martie – Săptămâna de rugăciune a tineretului

19 martie – Sabatul misiunii pentru tineret (colectă)

1. Citește Evrei 12:22-24. Ce descrie Pavel aici?

În Evrei se spune că noi am venit la muntele Sionului și că participăm la o mare sărbătoare. „Ci v-ați apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor” (Evrei 12:22). Noi ne-am apropiat prin credință, în persoana Reprezentantului nostru, Isus. Descoperim că la această adunare de sărbătoare iau parte nenumărați îngeri, Dumnezeu Însuși și Isus, care este în centrul sărbătorii. Noi venim pentru că facem parte din „Biserica celor întâi născuți, care sunt scriși în ceruri” (Evrei 12:23). Numele noastre sunt înregistrate în cărțile din ceruri, unde sunt trecuți cei care au mărturisit că sunt copii ai lui Dumnezeu (Exodul 32:32; Psalmii 56:8; Daniel 12:1; Maleahi 3:16; Luca 10:20; Apocalipsa 13:8; 17:8).

Noi suntem cei „întâi născuți” pentru că avem parte de moștenirea Întâiului născut prin excelență, Isus (Evrei 1:6). Așadar, noi am venit nu ca oaspeți, ci ca unii care suntem cetățeni (compară cu Filipeni 3:20). De asemenea, noi mai suntem descriși ca fiind „duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți” (Evrei 12:23). Aceasta este o expresie metaforică prin care o dimensiune a naturii noastre umane reprezintă întregul. Este o expresie asemănătoare cu cea din Evrei 12:9, „[Tatăl] duhurilor”, care se referă la Dumnezeu ca Tată al nostru, al tuturor, adică al ființelor umane care sunt de natură spirituală.

Adunarea de sărbătoare celebrează inaugurarea domniei lui Isus ca Împărat, a lucrării Sale preoțești și a noului legământ. În Evrei, muntele Sion este locul unde au loc toate aceste evenimente. Trei dintre psalmii menționați în Evrei 1:5-14 descriu întronarea Fiului și prezintă muntele Sionului ca fiind locul unde are loc evenimentul (Psalmii 2:6,7; 110:1,2; 102:21-27).

Muntele Sion mai este și locul unde Fiul lui Dumnezeu a fost numit „preot în veac” (Evrei 5:6), un citat din Psalmii 110:4. Potrivit Psalmului 110, numirea lui Isus ca Mare-Preot are loc tot pe muntele Sion (Psalmii 110:2). În final, în Evrei se spune că inaugurarea preoției lui Isus marchează și începutul noului legământ (Evrei 7:11-22). Așadar, muntele Sion este și locul unde legământul cel nou este ratificat, iar în Evrei 12:22-24 este descrisă adunarea festivă care a avut loc în cer când Isus S-a înălțat de pe pământ.

Cum putem sărbători practic realitatea prezenței lui Isus, a lucrării Sale preoțești și a noului legământ în viața și în închinarea noastră?

- 2. Citește Evrei 12:23. Dacă este o sărbătoare, de ce Dumnezeu este descris ca judecător? Cum poate un judecător să fie parte din atmosfera de sărbătoare sau să reprezinte rațiunea din spatele acelei sărbători? Citește și Daniel 7:9,10,13-22.**
-
-

Sărbătoarea descrisă în Evrei 12:22-24 face aluzie la o judecată viitoare. Dumnezeu, judecătorul, prezidă judecata în cadrul căreia sunt folosite niște cărți, iar rezultatul ei este acela că poporul lui Dumnezeu primește împărăția (Evrei 12:28).

Scena aceasta evocă marea judecată preadventă descrisă în Daniel 7, în care Dumnezeu, Cel „îmbătrânit de zile” (Daniel 7:9), stă pe un tron ca niște flăcări de foc și este înconjurat de „zece mii de ori zece mii” de îngeri (Daniel 7:10). Cărțile sunt deschise (Daniel 7:10) și judecata se ține în favoarea „sfinților Celui Preaînalt” (Daniel 7:22), care „au luat în stăpânire împărăția” (Daniel 7:22).

În mod similar, Evrei 12:22-29 descrie o scenă de judecată care are loc pe muntele Sion, Ierusalimul ceresc, unde Dumnezeu, „Judecătorul tuturor”, este înconjurat de „zecile de mii” de îngeri. Și această scenă este caracterizată de prezența focului (Evrei 12:29). Ea include niște cărți, deoarece sfinții sunt „scriși” în ele (Evrei 12:23), ceea ce presupune o judecată favorabilă pentru sfinți.

Isus este în centrul scenei (Evrei 12:24). În Evrei 2, El a fost descris ca fiind Fiul omului, cel care a fost „încununat cu slavă și cu cinste” după ce a gustat „moartea pentru toți” (Evrei 2:9). Potrivit Evrei 2:10, „fiul omului” (vezi Evrei 2:6) a suferit ca să poată aduce „pe mulți fii la slavă”, adică pentru ca mulți credincioși să poată fi și ei încununați „cu slavă și cu cinste”. „Fiul” i-a adus pe cei credincioși în Sion, în Ierusalimul ceresc, în virtutea binecuvântărilor noului legământ (Evrei 12:22-24), unde li se promite că vor primi împărăția (Evrei 12:28).

Prin urmare, judecata este o veste bună pentru cei credincioși, pentru că se desfășoară în favoarea lor. Ea le face dreptate. Este o judecată în cadrul căreia este înfrânt adversarul lor, balaurul, cel care se află în spatele fiarelor înfricoșătoare care i-au persecutat în trecut (Daniel 7) și care va face același lucru și în viitor (Apocalipsa 13).

Cum ne ajută ceea ce am studiat astăzi să înțelegem că judecata lui Dumnezeu din soliile celor trei îngeri este „o veste bună” (Apocalipsa 14:6,7; compară cu Deuteronomul 32:36; 1 Cronici 16:33-35)?

După ce descrie adunarea de sărbătoare care are loc în ceruri, Pavel îi avertizează pe cititori că trebuie să fie atenți la vocea lui Dumnezeu fiindcă Dumnezeu va mai clătina „încă o dată nu numai pământul, ci și cerul” (Evrei 12:26). Pavel spune că, deși Isus a fost întronat în ceruri, mântuirea noastră încă nu s-a finalizat. Trebuie să fim atenți deoarece încă trebuie să aibă loc un eveniment important.

3. Cu ce scop clatină Dumnezeu cerurile și pământul? Ce înseamnă acest lucru?

Compară Hagai 2:6-9,20-22; Psalmii 96:9,10; 99:1 și Evrei 12:26,27.

În Vechiul Testament, clătinarea pământului este o imagine obișnuită pentru prezența lui Dumnezeu, care Se arată pentru a-Și elibera poporul. Când Debora și Barac au luptat împotriva lui Sisera, Dumnezeu a luptat din ceruri pentru ei (Judecătorii 5:20). Acest moment este descris ca un cutremur puternic, ca o zguduire a pământului și a munților datorită prezenței lui Dumnezeu (Judecătorii 5:4,5). Întâlnim această imagine pe parcursul Vechiului Testament atunci când Dumnezeu Se arată ca să-i elibereze pe cei apăsați (Psalmii 68:7,8; 60:2; 77:17,18). Astfel, zguduirea, sau clătinarea, semnala judecata lui Dumnezeu în timp ce El își afirmă autoritatea peste popoarele de pe pământ. Profeții au prezis că acest lucru avea să se întâmple în ziua Domnului (Isaia 13:13; 24:18-23).

În cartea Evrei, „clătinarea” cerurilor și a pământului face referire la nimicirea vrăjmașilor lui Dumnezeu. El a promis acest lucru cu ocazia întronării lui Isus, când l-a zis: „Șezi la dreapta Mea până voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut al picioarelor Tale” (Evrei 1:13). Așadar, Isus l-a învins pe dușman (Evrei 2:14-16) și a fost așezat pe tron ca împărat (Evrei 1:5-14), dar vrăjmașii nu au fost încă nimicți (Evrei 10:11-14; 1 Corinteni 15:23-25).

Dumnezeu îi va nimici în viitor, când va clătina cerurile și pământul. Astfel, clătinarea cerurilor și a pământului înseamnă distrugerea puterilor pământești care persecută poporul lui Dumnezeu și, mai important, ea înseamnă distrugerea puterilor răului (Satana și îngerii lui), care se află în spatele puterilor pământești și le controlează.

De ce promisiunea că, într-o zi, se va face dreptate și că răul care predomină atât de mult în lumea noastră va fi distrus este plină de speranță pentru noi toți, în special pentru cei care au suferit în mod direct din cauza celui rău?

Dumnezeu a vestit că va „clătina” cerurile și pământul, ceea ce înseamnă că va distruge popoarele vrăjmașe. Sunt totuși unele lucruri care nu vor fi clătinate, care nu vor fi distruse.

4. Care sunt acele lucruri care nu vor fi clătinate?

Psalzii 15:5 compară cu Psalmii 16:8; 21:7; 62:2; 112:6 și Evrei 12:27

Multe traduceri moderne ale textului din Evrei 12:27 sugerează că actul clătinerii cerurilor și a pământului înseamnă eliminarea și dispariția acestora pentru totdeauna.

Totuși, Biblia este clară cu privire la faptul că Dumnezeu va crea ceruri noi și un pământ nou (Isaia 65:17; Apocalipsa 21:1-4) și că noi vom învia și vom avea trupuri noi (1 Tesaloniceni 4:13-17; Filipeni 3:20) pe acest pământ. Așadar, „clătinarea” presupune curățarea și renovarea creației, și nu eliminarea ei totală. Ceea ce există acum va fi recreat și va constitui locul unde vor trăi cei răscumparați.

Dar sunt unele lucruri care nu vor fi clătinate. Printre ele se numără cei neprihăniți. Ei nu vor fi clătinați, deoarece s-au încrezut în Dumnezeu. Creatorul îi susține și le garantează că vor supraviețui.

De remarcat că, în Evrei, trăinicia și stabilitatea sunt asociate cu Isus. În Evrei 1:10-12 se spune despre El: „La început, Tu, Doamne, ai întemeiat pământul și cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale. Ele vor pieri, dar Tu rămâi; toate se vor învechi ca o haină; le vei face sul ca pe o manta și vor fi schimbate, dar Tu ești același și anii Tăi nu se vor sfârși.” Tot în Evrei se mai spune că preoția lui Isus rămâne veșnic (Evrei 7:3,24), la fel ca moștenirea celor răscumparați (Evrei 10:34). La judecata finală, aceia care au rămas tari „în Isus” nu vor fi clătinați (Psalmii 46:5).

În Evrei 12:28 se mai spune și că ei vor primi „o împărăție care nu se poate clătina” – o referire la Daniel 7:18, unde se spune că sfinții „vor stăpâni împărăția în veci”. Aceasta este împărăția care „nu va fi nimicită niciodată”, menționată în Daniel 2:44. Împărăția îi aparține Fiului, dar El o va împărți cu noi. Apocalipsa 20:4 spune că noi vom judeca împreună cu El puterile persecuatoare ale răului (1 Corinteni 6:3).

Cât de bine stai în ce privește „clătinarea”? Dacă nu prea bine, ce alegeri poți face ca să stai mai bine la acest capitol? (Efeseni 4:14)

Epistola către evrei încheie această secțiune precizând că răspunsul potrivit față de Dumnezeu pentru toate lucrurile minunate pe care le-a făcut pentru noi este să manifestăm recunoștință, aducându-l o închinare corespunzătoare.

5. Cum îi aducem lui Dumnezeu o închinare plăcută?

Compară Evrei 12:28 cu Evrei 13:15,16. _____

În sistemul vechiului legământ, jertfirea animalelor constituia modalitatea prin care oamenii își manifestau vizibil pocăință și recunoștință; aceste jertfe nu erau altceva decât semnul recunoștinței și al pocăinței din inima închinătorului. Așadar, Dumnezeu a clarificat în Psalmii și prin intermediul prorocilor că ceea ce Îi este cu adevărat plăcut nu este sângele animalelor, ci recunoștința, faptele bune și purtarea neprihănită a închinătorilor (Psalmii 50:7-23; Isaia 1:11-17).

Pavel ne invită deci să ne închinăm lui Dumnezeu în sanctuarul ceresc aducându-l jertfe de laudă, de mărturisire, de recunoștință și de fapte bune, care constituie adevărata închinare plăcută Lui. Noi aducem aceste jertfe pe pământ, dar ele sunt primite în ceruri. Acest îndemn cuprinde toate apelurile pe care autorul le-a făcut de-a lungul epistolei ca oamenii să mărturisească Numele lui Isus (Evrei 3:1; 4:14; 10:23) și încurajările lui Dumnezeu ca noi să continuăm să facem fapte bune (Evrei 6:10-12; 13:1,2,16).

Invitația pe care Pavel le-o adresează credincioșilor, de a-l aduce lui Dumnezeu „o închinare plăcută” (Evrei 12:28), presupune că, de-acum, ei sunt, într-adevăr, un popor de preoți care au fost făcuți desăvârșiți și au fost sfințiți prin jertfa lui Isus (Evrei 10:10-14,19-23). Acest lucru reprezintă împlinirea planului pe care Dumnezeu l-a avut inițial cu copiii lui Israel, și anume ca ei să fie un neam de preoți prin care El să transmită lumii vestea bună a mântuirii (Exodul 19:4-6; 1 Petru 2:9,10; Apocalipsa 1:6; 5:10).

Evrei 13:1-6 descrie în termeni practici ce înseamnă să facem bine și să împărțim ce avem. Aceasta înseamnă să manifestăm dragostea frățască la fel cum Isus a manifestat-o față de noi (Evrei 2:11,12). Înseamnă să fim ospitalieri, să-i vizităm pe cei ce sunt în închisoare sau care sunt chinuiți (Evrei 13:3) și să ne ținem departe de adulter și de lăcomie.

De ce este important să socotim faptele bune și dărnicia ca fiind o parte din închinarea pe care l-o aducem lui Dumnezeu? Totodată, care sunt acele căi prin care putem compromite jertfele spirituale pe care l le aducem lui Dumnezeu (Isaia 1:11-17)?

„În timpul celor 1 000 de ani dintre prima și a doua înviere, are loc judecarea celor răi. Apostolul Pavel arată că această judecată este un proces care urmează după a doua venire. «De aceea să nu judecați nimic înainte de vreme, până va veni Domnul, care va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric și va descoperi gândurile inimilor» (1 Corinteni 4:5). Daniel declară că, atunci când a venit Cel Îmbătrânit de zile, «judecata a fost dată sfinților Celui Preaînalt» (Daniel 7:22). În timpul acesta, cei neprihăniți domnesc în calitate de regi și preoți ai lui Dumnezeu. Ioan spune în Apocalipsa: «Și am văzut niște scaune de domnie; și celor ce au șezut pe ele li s-a dat judecata.» «Ei vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu El o mie de ani» (Apocalipsa 20:4,6). Aceasta este perioada în care, după cum a prezis apostolul Pavel, «sfinții vor judeca lumea» (1 Corinteni 6:2). Împreună cu Hristos, ei îi judecă pe cei răi, raportând faptele lor la codul de legi, Biblia, și hotărând în dreptul fiecărui caz în funcție de faptele făcute în timpul vieții. Pedepsa pe care cei nelegiuți trebuie să o suporte este măsurată după faptele lor și este scrisă în dreptul numelui lor în cartea morții. Satana și îngerii lui sunt, de asemenea, judecați de Hristos și de poporul Său.» – Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, pp. 660, 661.

Studiu la rând:

Exodul 2–8, Evanghelizare, subcapitolul „Teoriile panteiste și spiritiste”

1. Cine a fost primul născut al lui Moise?

2. Cine i-a anunțat pe israeliți că nu vor mai primi paie pentru cărămizi?

3. Câți ani a trăit tatăl lui Aaron?

4. Când au spus vrăjitorii Egiptului: „Aici este degetul lui Dumnezeu”?

5. Care sunt urmările concepțiilor închipuite despre Dumnezeu?

Texte-cheie: Evrei 12:18-29; Exodul 32:32; Daniel 7:9,10,13-22; Hagai 2:6-9; Psalmii 15:5; 16:8; Evrei 13:15,16.

I. Privire generală

Temele studiului

Studiul din săptămâna aceasta tratează în principal pasajul din Evrei 12:18-29. Aici, Isus este portretizat ca fiind Mijlocitorul legământului nou și Dumnezeu este descris ca fiind Judecătorul tuturor. Pasajul face aluzie la contextul istoric din Exodul 19, cel al adunării poporului Israel la muntele Sinai cu ocazia dării Legii. Evenimentul acesta este în contrast cu experiența destinatarilor epistolei lui Pavel, care nu au ajuns la muntele Sinai, un loc de care poporul lui Dumnezeu nu avea voie să se atingă, ci la muntele Sionului, cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc. Muntele Sionului nu este un loc al terorii, ci unul al adunării de sărbătoare, căci acolo credincioșii au acces la Dumnezeu. Motivul încrederii lor pline de bucurie este Isus, Mijlocitorul noului legământ. Muntele Sionului mai este și locul unde are loc ceremonia întronării lui Isus ca Împărat (Psalmii 2:6,7; vezi Evrei 1:5).

Dumnezeu este descris ca fiind Judecătorul tuturor (Evrei 12:23). Când Domnul a coborât pe muntele Sinai, pământul s-a cutremurat (Exodul 19:18). Imaginea cutremurului reprezintă un limbaj figurativ pentru judecata lui Dumnezeu. La sfârșitul timpului pământul se va cutremura din nou, dar nu doar el, ci și cerul (Evrei 12:26). Doar lucrurile care nu se clatină vor rămâne, și anume, cei neprihăniți, cei drepți și toți aceia care se încred în Dumnezeu. Ca răspuns la această avertizare, cei neprihăniți vor aduce daruri Domnului. Acestea constau în laudele lor la adresa Numelui lui Dumnezeu, în a face fapte bune și în a împărți cu alții din ce au spre binecuvântarea lor (Evrei 13:15,16).

II. Comentariu

În studiul 10 am definit identitatea „[duhurilor] celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți” (Evrei 12:23).

Judecata preadventă și cartea Evrei

De data aceasta, întrebările la care vrem să dăm un răspuns sunt următoarele: Ce spune cartea Evrei despre sanctuarul din ceruri? Care este fundamentul biblic al judecății preadvente?

Epistola către evrei oferă cele mai clare declarații cu privire la existența sanctuarului ceresc. Pavel afirmă răspicat următoarele: „Punctul cel mai însemnat

al celor spuse este că avem un Mare-Preot care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri, ca slujitor al Locului Preasfânt și al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de un om, ci de Domnul” (Evrei 8:1,2). În acest pasaj, apostolul declară, fără umbră de îndoială, care este punctul central al predicii lui: Domnul Hristos este Marele nostru Preot din sanctuarul ceresc, și nu din cel pământesc. Dacă El slujește în sanctuarul ceresc, atunci trebuie să existe un sanctuar ceresc.

În capitolul următor se spune din nou că Isus îndeplinește lucrarea de Mare-Preot în cer: „Și a intrat, o dată pentru totdeauna, în Locul Preasfânt nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică” (Evrei 9:12). Iarăși se afirmă că Isus slujește într-un cort mai bun decât cel făcut de mâini omenești. Într-o declarație și mai puternică, Pavel susține: „Căci Hristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu” (Evrei 9:24). Astfel, studiind doar cartea Evrei, reiese indiscutabil faptul că există un sanctuar în ceruri în care Isus slujește. Nu se spune exact cum arată acest locaș de închinare. Ultimul verset citat mai sus subliniază că el este diferit de sanctuarul pământesc. Prin urmare, ar trebui să fim prudenți în definirea dimensiunilor lui. Ce putem spune cu o puternică încredințare este că Epistola către evrei susține fără echivoc existența unui sanctuar ceresc în care Isus slujește ca Mare-Preot al nostru.

Există o afirmație a lui Pavel care îi nedumirește pe unii cititori: „Trebuia ca înseși lucrurile cerești să fie curățite cu jertfe mai bune decât acestea” (Evrei 9:23). De ce lucrurile cerești ar avea nevoie de o curățire prin jertfe? La urma urmei, cerul este curat și sfânt, nu-i așa? Mulți teologi au încercat să deslușească enigma despre lucrurile cerești care au nevoie să fie curățite susținând că, de fapt, cugetul este cel care are nevoie de curățire (Evrei 9:9,14). Alții spun că procesul curățirii reprezintă inaugurarea sanctuarului. Ambele sugestii par să nu corespundă cu tema dezvoltată în Evrei 8:1-10:18, care se axează pe pângărire, pe curățire și pe lucrarea lui Isus din cer.

Ca adventiști de ziua a șaptea avem avantajul înțelegerii acestor pasaje în relație cu Daniel 7 și 8. Înțelegem că cerul și pământul sunt legate între ele. Atenția acordată serviciului de la sanctuar din Vechiul Testament ne-a oferit o perspectivă despre modul cum funcționează. Împreună cu textul din Daniel 8:14, care spune: „Și el mi-a zis: «Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi Sfântul Locaș va fi curățit!»”, semnificația afirmației din Evrei 9:23 devine clară. În același timp, trebuie să recunoaștem că Evrei 9:23 nu

vorbește despre timpul când are loc curățirea din cer. Despre aceasta învățăm din cartea Daniel. Pe scurt, putem spune că existența locașului sfânt din cer este un fapt incontestabil în cartea Evrei. Mai mult, chiar și curățirea lucrurilor cerești cu jertfe mai bune este incontestabilă. Ceea ce cartea Evrei nu ne spune totuși este momentul când are loc această curățire. Nu ar trebui să forțăm nota și să spunem mai mult decât spune textul.

Să revenim acum la întrebarea de la început: Care este fundamentul biblic al judecății preadvente? Aici avem nevoie de cartea Daniel. (Pentru un studiu mai aprofundat despre judecata preadventă ar trebui consultată și Apocalipsa lui Ioan.) Pasajul-cheie despre judecata preadventă este Daniel 7. Acest capitol prezintă o succesiune de împărății, simbolizate de o serie de fiare, și anume: un leu, un urs, un leopard și un animal înfricoșător, cumplit și extrem de puternic. O comparație între Daniel 2 și Daniel 7 lămurește că cele două capitole tratează despre același subiect general: profeții care privesc ridicarea și prăbușirea a patru dintre cele mai mari puteri din lumea mediteraneeană. Aceste puteri ale lumii pot fi ușor identificate ca fiind Babilonul, Medo-Persia, Grecia și Roma. După ce Daniel vede fiara cea înspăimântătoare, cumplită și extrem de puternică, cu cele zece coarne ale ei, un „corn mic” iese dintre ele. Dintr-odată, vedenia se mută de pe pământ în cer și apare un scaun de domnie strălucitor (Evrei 7:9-14). Scena se desfășoară în trei faze: (1) o sală de judecată în care au fost așezate niște scaune de domnie (Daniel 7:9,10); (2) rezultatul judecății în urma căruia fiara este ucisă (Daniel 7:11,12); (3) transferul împărăției în mâinile Fiului omului (Daniel 7:13,14). Evenimentele cronologice din capitolul 7 prezintă Babilonul, Medo-Persia (vezi Daniel 8:20), Grecia, Roma, cornul cel mic, judecata și sfinții care primesc împărăția.

În a doua jumătate a capitolului 7 din Daniel, curiozitatea profetului este atrasă de activitatea celei de-a patra fiare, precum și de cornul cel mic care „vorbea cu trufie” (Daniel 7:19,20). El face război cu sfinții, „până când a venit Cel Îmbătrânit de zile și a făcut dreptate sfinților Celui Preaînalt” (Daniel 7:22) și, în cele din urmă, „sfinții au luat în stăpânire împărăția (Daniel 7:22). Pentru a doua oară, succesiunea după cea de-a patra fiară este: cornul cel mic, judecata și luarea în stăpânire a împărăției de către sfinți. Succesiunea aceasta se repetă a treia oară în Daniel 7 pur și simplu ca să ne asigurăm că nu ne scapă. Cornul cel mic „va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt, va asupri pe sfinții Celui Preaînalt și se va încumeta să schimbe vremurile și legea” (Daniel 7:25). Lucrarea aceasta este urmată de asigurarea că „apoi va veni judecata” (Daniel 7:26) și, în final, „domnia, stăpânirea [...] se vor da poporului sfinților Celui Preaînalt” (Daniel 7:27).

Atunci când analizăm Daniel 7, cronologia este evidentă. Babilonul este urmat de Medo-Persia, apoi de Grecia și de Roma. Cea de-a doua parte a capitolului 7 din Daniel se ocupă de lucrarea cornului celui mic, de judecată și de trecerea împărăției fie în mâinile Fiului omului, fie în mâinile sfinților. Împărăția lui Isus este împărăția lor. Această judecată care are loc în cer include cărți, care evident sunt deschise cu scopul de a aduce dovezi. Cărțile arată că judecata din cer este o judecată de cercetare, înainte ca Dumnezeu să treacă la acțiune împotriva cornului celui mic și în favoarea sfinților (Daniel 7:21,22,27). Ultimele trei evenimente din Daniel 7 se repetă de trei ori. Prin aceasta ar trebui să fie destul de clar că judecata are loc între lucrarea cornului celui mic și a doua venire a lui Isus (Adventul). De aceea este numită judecata preadventă.

III. Aplicație

Conceptul de judecată de cercetare nu este străin de Biblie. Înainte ca Dumnezeu să pronunțe un verdict, El investighează fiecare caz. Acest lucru se vede clar cu ocazia căderii lui Adam și a Evei, în Geneza 3. Înainte ca să pronunțe blestemul asupra șarpelui și asupra pământului, Dumnezeu cercetează situația lui Adam și a Evei, precum și comportamentul lor.

În cazul Sodomei și al Gomorei, Dumnezeu este descris ca venind jos, pe pământ, „să văd dacă în adevăr au lucrat în totul după zvonul venit până la Mine” (Geneza 18:21). Abia după ce Dumnezeu analizează situația, după ce îi dezvăluie lui Avraam planurile Sale și după ce îl avertizează și chiar îi scoate pe Lot și pe familia lui din Sodoma, Domnul face să plouă pucioasă și foc din cer peste Sodoma și peste Gomora (Geneza 19:24). Atât narațiunea despre căderea în păcat, cât și cea despre Sodoma și Gomora constituie un precedent biblic pentru o evaluare investigativă care precedă hotărârea executivă. Același tipar predomină și în cazul judecării de cercetare sau preadvente.

1. De ce multor oameni le este teamă de judecata de cercetare? Cum arătăm noi cât mai clar că Evanghelia ocupă un loc central în cadrul judecării?

2. De ce este bine pentru noi ca judecata să aibă loc? Dacă este un lucru bun, de ce nu ar trebui să ne îngrijorăm cu privire la ea?

Stăruii în dragostea frățească

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Stăruii în dragostea _____” (Evrei 13:1).

Evrei 13 prezintă sfatul final al apostolului: „Stăruii în dragostea frățească” (vers. 1). Pe parcursul epistolei, el a declarat că noi facem parte din casa Împăratului – Mare-Preot Isus. Altfel spus, noi suntem frații și surorile Sale. Autorul nu se gândește la cei cărora le scrie ca la un grup de oameni care se ocupă de mântuirea lor în cadrul unei relații individuale cu Isus, ci ca la o familie sau ca la o casă în care toți sunt mântuiți împreună. Pavel a descris lucrarea pe care o face Isus pentru noi ca fiind „dragostea frățească”: „Lui nu-I este rușine să-i numească frați” (Evrei 2:11). Așadar, cei credincioși ar trebui să facă unul pentru altul ceea ce Isus a făcut pentru ei.

În Epistola către evrei, dragostea frățească înseamnă ca frații să se îndemne „unii pe alții” ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu (Evrei 3:13; 10:24,25; 12:15-17). În capitolul 13, acest fel de dragoste include numeroase fapte: primirea de oaspeți (vers. 2), vizitarea și susținerea celor închiși și a celor chinuiți (vers. 3), respectarea legământului de căsătorie (vers. 4), evitarea lăcomiei (vers. 5,6), aducerea-aminte și ascultarea de liderii bisericii (vers. 7-17) și rugăciunile înălțate pentru autorul însuși (vers. 18, 19).

1. Ce rol a jucat ospitalitatea în biserica primară?

Evrei 13:1,2; Romani 12:13 _____

1 Timotei 3:2; Tit 1:8; 1 Petru 4:9 _____

Creștinismul a fost o mișcare de oameni străini și călători care adesea au depins de ospitalitatea celorlalți, atât a creștinilor, cât și a necreștinilor. Probabil că îndemnul de „a nu uita” să manifestăm ospitalitate nu se referă doar la a nu ne veni în gând să poftim pe cineva în casă, ci și la neglijarea voită a celor fără adăpost.

Pavel nu are în vedere ospitalitatea manifestată doar față de frații de credință. El le reamintește cititorilor epistolei sale că, atunci când au fost ospitalieri cu străinii, unii au găzduit, fără să știe, pe îngerii (Evrei 13:2). Probabil se gândea la vizita pe care cei trei bărbați le-au făcut-o lui Avraam și Sarei (Geneza 18:2-15). Ospitalitatea presupune să împărțim ceea ce avem cu o altă persoană și să suferim cu alții, așa cum a făcut și Isus pentru noi (Evrei 2:10-18).

Dragostea frățească față de cei întemnițați nu însemna doar să-i amintească în rugăciunile lor, ci și să le aducă alinare oferindu-le sprijin material și emoțional. Exista riscul ca aceștia să fie neglijați în mod voit. Cei care le ofereau sprijin material și emoțional oamenilor condamnați de societate se identificau cu ei. Într-un anumit sens, ei se făceau „părtași” cu ei și deveneau vulnerabili în fața abuzului social (Evrei 10:32-34).

Limbajul și imaginile pe care Pavel le folosește în îndemnul său sunt pentru a-i încuraja pe cititori să-i sprijine pe cei aflați în închisoare. În primul rând, autorul le reamintește cititorilor de sprijinul pe care ei li l-au oferit în trecut fraților lor întemnițați. Ei s-au făcut tovarăși sau „părtași” cu aceia care fuseseră „puși ca priveriște în mijlocul ocărilor și necazurilor” (Evrei 10:33). În al doilea rând, limbajul „suferinței” evocă exemplul lui Moise, care a ales mai degrabă „să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului” (Evrei 11:25). În final, Pavel evidențiază idealul dragostei frățești. El le reamintește cititorilor că „și [ei sunt] în trup” (Evrei 13:3). Și ei sunt părtași aceleiași condiții umane și ar trebui să-i trateze pe semeni așa cum și-ar dori să fie tratați ei înșiși dacă s-ar afla în aceleași circumstanțe, și anume în închisoare. Oamenii ar trebui deci să le ofere deținuților sprijin material și emoțional, dovedindu-le că nu i-au abandonat.

Ce altceva mai putem face pentru cei ce sunt închiși, fie că sunt membri ai bisericii sau nu?

2. Care sunt cele două rele despre care se vorbește în pasajele următoare?

Evrei 13:4,5 _____

Luca 16:10-18 _____

1 Corinteni 5:1 _____

Efeseni 5:3-5 _____

Coloseni 3:5 _____

Pavel îi avertizează pe cititori împotriva imoralității sexuale și împotriva lăcomiei deoarece acestea constituie două amenințări grave la adresa dragostei frățești. De fapt, autorii Noului Testament și moralistii antici au observat o legătură între ele. Apelul lui Pavel ca oamenii să respecte instituția căsătoriei presupunea evitarea oricăror lucruri care i-ar fi diminuat valoarea. Aceasta includea și abținerea de la încălcarea jurământului de căsătorie și de la divorțuri neîntemeiate (compară cu Matei 19:9). Îndemnul de a păstra patul căsătoriei „nespurcat” se referă la profanarea căsniciei prin relații sexuale în afara ei. În Noul Testament, expresia „curvari” face referire la orice formă de imoralitate sexuală (1 Corinteni 5:9-11; 6:9,10; Efeseni 5:5; 1 Timotei 1:9,10; Apocalipsa 21:8; 22:15). În plus, societatea greco-romană era laxă în privința eticii sexuale. Era ceva obișnuit ca oamenii să aibă un dublu standard. Aceasta le dădea bărbaților permisiunea de a avea relații sexuale ilicite atât timp cât erau discreți. Totuși, Pavel avertizează că Dumnezeu îi va judeca pe cei care comit adulter. Credincioșii nu ar trebui să permită convențiilor sociale să stabilească standardele lor etice.

„Iubirea de bani” a fost una dintre principalele categorii de vicii din lumea greco-romană. De fapt, într-o altă epistolă, Pavel s-a referit la „iubirea de bani” ca fiind rădăcina tuturor relelor (1 Timotei 6:10). Apărarea în fața acestui viciu este o atitudine pe care Pavel o încurajează în multe epistole. În primul rând, oamenii trebuie să fie mulțumiți cu ce au (Evrei 13:5; vezi și 2 Corinteni 9:8; Filipeni 4:11,12). Mai mult, creștinii ar trebui să creadă și să accepte făgăduința lui Dumnezeu care spune: „Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi” (Evrei 13:5). Prin urmare, suntem invitați să răspundem făgăduinței lui Dumnezeu cu cuvintele din Psalmii 118:6: „Domnul este de partea mea, nu mă tem de nimic: ce pot să-mi facă niște oameni?” Referirea la Psalmul 118 (din Evrei 13:6) se potrivește deoarece psalmistul își exprimă aici încrederea în Dumnezeu, în ciuda suferinței pricinuite de cei necredincioși.

Cum subminează societatea contemporană curăția morală și cum hrănește iubirea de bani?

3. Citește Evrei 13:7-17. Care ar trebui să fie relația noastră cu conducătorii bisericii? _____

Evrei 13:7-17 conține îndemnul de a-i respecta pe liderii bisericii și de a asculta de ei. Pasajul începe cu invitația apostolului ca toți cititorii săi să-și aducă aminte de liderii din trecut, care le-au predicat Cuvântul Domnului, și se încheie cu apelul ca ei să asculte de liderii din prezent (Evrei 13:17). Cel mai probabil, conducătorii din trecut sunt aceia care au predicat prima dată Cuvântul și au pus bazele bisericii. Îndemnul de a-și aduce aminte de ei nu se referă pur și simplu la un exercițiu de memorie și nici la un omagiu exterior în cinstea lor. Pavel lămurește că ei trebuie să-și aducă aminte de conducătorii spirituali ținând cont de roadele purtării acestora și imitându-le credința.

Din perspectiva lui Pavel, dovada cea mai mare că cineva își aduce aminte de o persoană și că o apreciază este atunci când îi imită exemplul. Astfel, Pavel i-a adăugat și pe liderii fondatori ai bisericii pe lista eroilor credinței, cărora credincioșii ar trebui să le acorde o mare atenție. Această listă cuprinde eroii credinței din Evrei 11 și pe Isus, Exemplul desăvârșit, în Evrei 12. Autorul mai remarcă faptul că Isus este „același ieri și azi și în veci” (Evrei 13:8). Isus se află în contrast izbitor cu învățătorii falși, care se schimbă cu timpul și ale căror învățături sunt „de orice fel” și „străine” (Evrei 13:9).

Îndemnul din Evrei 13:7, ca destinatarii epistolei lui să-și aducă aminte de liderii lor, este reafirmat în termeni și mai grăitori la sfârșitul secțiunii. Credincioșii sunt îndemnați să asculte de lideri, fiindcă aceștia veghează asupra sufletelor lor. Conducătorii sunt descriși aici ca niște păstori care se îngrijesc de binele comunității, de turma lor, și care vor da socoteală înaintea lui Dumnezeu de starea ei spirituală (vezi și 1 Petru 5:1-4; 1 Corinteni 3:10-15). Desigur, acest principiu ar trebui să se aplice astăzi atât la toți liderii bisericii noastre, cât și la toate nivelurile organizației.

De asemenea, contextul mai sugerează și că acești conducători sunt păstori care slujesc sub îndrumarea lui Isus, „marele Păstor al oilor” (Evrei 13:20). Îmbinarea grijii și a credincioșiei din partea liderilor cu ascultarea sau încrederea din partea membrilor va avea ca urmare bucuria. Aceasta poate însemna că liderii vor reuși să poarte de grijă cu „bucurie” comunității credincioșilor sau că vor răspunde de biserică lor înaintea lui Dumnezeu cu bucurie, și nu cu mâhnire.

Ce poți face pentru a întări sau îmbunătăți relația lider-membru în biserică ta?

4. De unde vine harul? Cum sunt întărite inimile noastre?

Compară Evrei 13:9 cu Evrei 2:9; 4:16 și 6:19,20

Relația dintre învățăturile false și hrană, care a fost abordată în trecere în Evrei 13:9, nu se referă la distincția dintre animalele curate și cele necurate. De ce?

În primul rând, Pavel nu pare să fie preocupat în epistola lui de distincția dintre animalele curate și cele necurate. Știm din Faptele 15 că biserica primară susținea atât că cei credincioși sunt mântuiți prin har (Faptele 15:7-11), cât și că ei ar trebui să continue să respecte anumite reglementări în privința alimentației (Faptele 15:19,20). Distincția dintre animalele curate și cele necurate și alte reglementări biblice de felul acesta nu sunt în opoziție cu harul. De fapt, Pavel susține că noul legământ a însemnat punerea Legii în inima noastră (Evrei 8:10-12). Totuși, el clarifică foarte bine că jertfa animalelor și mijlocirea preoților în sanctuar a fost înlocuită cu jertfa mai bună și cu mijlocirea preoțească mai bună ale lui Isus (Evrei 8:4,5; 10:1-18).

În al doilea rând, contextul sugerează că Pavel îi critică pe cei cărora le scrie nu pentru că se abțin de la numite mâncăruri, ci pentru că se înfruptă din ele cu speranța că vor câștiga în vreun fel harul sau anumite merite (Evrei 13:9). Probabil el îi avertizează să nu ia parte la ritualurile iudaice sau la mesele din cadrul închinării la vreun zeu, care constituiau o prelungire a jertfelor de animale de la templu și despre care se presupunea că aduceau beneficii spirituale sau har. Dar harul nu se obține prin participarea la aceste mese, ci doar prin jertfa și mijlocirea lui Isus Hristos în calitate de Mare-Preot. Credincioșii au „un altar” (Evrei 13:10), crucea lui Hristos, din care „au drept” să mănânce (Ioan 6:47-58).

În Evrei, „harul” vine de la tronul lui Dumnezeu (Evrei 4:16). Harul, pe care îl primim în virtutea mijlocirii lui Isus, este o „ancoră”, „tare și neclintită”, prinsă în chiar tronul lui Dumnezeu (Evrei 6:19,20; compară cu Evrei 4:16). Harul pe care jertfa lui Isus ni-l oferă dă inimii noastre siguranță și încredere. Când inima a fost „întărită” astfel, nu va fi „amăgită” de învățături străine (Evrei 13:9), și nici nu se va îndepărta de Dumnezeu (Evrei 2:1)

Meditează asupra sacrificiului deplin al lui Isus. De ce ideea de a mai adăuga ceva la el este contrară Evangheliei și harului care se găsește în Isus?

5. Ce înseamnă să mergem la Isus afară din tabără?

Compară Evrei 13:10-14 cu Marcu 8:34; Matei 10:38; Luca 14:27 și Galateni 2:20.

Locul de dincolo de poartă era cel mai necurat loc din toată tabăra. Stârvurile animalelor de jertfă erau arse acolo (Leviticul 4:12). Și leproșii erau excluși din tabără (Leviticul 13:46), iar hulitorii și tot felul de criminali erau executați acolo (Leviticul 24:10-16,23; 1 Împărați 21:13; Faptele 7:58). Aceste reguli presupuneau că prezența lui Dumnezeu se afla în interiorul taberei. Tot ce era necurat era dat afară, pentru că Dumnezeu nu dorea să vadă vreun lucru „necurat” sau „indecent” în ea (Numeri 5:3; Deuteronomul 23:14).

Isus a suferit pe cruce în afara zidurilor Ierusalimului (Ioan 19:17-20). Acest lucru evidențiază ocară care a fost aruncată asupra Lui (Evrei 12:2). El a fost în mod oficial condamnat ca unul care a „blestemat Numele lui Dumnezeu” și, prin urmare, a fost repudiat de poporul Israel și executat în afara zidurilor cetății (Marcu 14:63,64; vezi și Leviticul 24:11,16). Isus a fost dat afară din tabără ca fiind „plin de rușine”, „necurat” sau „indecent” (Evrei 12:2). Pavel totuși îi îndeamnă pe credincioși să-L urmeze pe Isus dincolo de poartă, să sufere rușinea pe care a suferit-o El (Evrei 12:2; vezi și Evrei 13:13). Acesta a fost drumul pe care și Moise l-a urmat, care a ales să sufere „ocara lui Hristos” în loc să se bucure de bogățiile Egiptului (Evrei 11:26).

Dar, în mod paradoxal, cartea Evrei sugerează că prezența lui Dumnezeu este acum în afara taberei. A-L urma pe Isus în afara taberei înseamnă nu doar să suferim „ocara” sau rușinea Lui, ci și să „ieșim” afară la El (Evrei 13:13), la fel cum acei israeliți care „întrebau pe Domnul” mergeau „afară din tabără”, în pustie, când Moise și-a mutat cortul afară din tabără după episodul cu vițelul de aur (Exodul 33:7). Acest raport sugerează că respingerea lui Isus de către cei care nu au crezut a implicat și respingerea lui Dumnezeu, așa cum a făcut poporul Israel când a păcătuît închinându-se la vițelul de aur (Exodul 32:33). Astfel, drumul suferinței și al durerii este și drumul lui Dumnezeu.

Pavel îi invită pe cititori să-L urmeze pe Isus, Cel care este „Căpetenia și Desăvârșirea” credinței lor (Evrei 12:2), și, implicit, să socotească suferințele prin care treceau ca o pedeapsă temporară care va aduce „roada dătătoare de pace a neprihănirii” (Evrei 12:11).

Ce înseamnă pentru tine să-L urmezi pe Isus „afară din tabără”?

„După coborârea Duhului Sfânt, când ucenicii au pornit să vestească un Mântuitor viu, singura lor dorință era mântuirea sufletelor. Ei se bucurau de o dulce părtășie cu sfinții. Ei erau blânzi, cu judecată, plini de abnegație, gata să facă orice sacrificiu pentru cauza adevărului. În zilnica lor părtășie unii cu alții, ei au dat pe față iubirea pe care Hristos le-o recomandase. [...]

Dar, în mod treptat, s-a produs o schimbare. Credincioșii au început să caute defecte în ceilalți. Stăruind asupra greșelilor, dând loc unei critici răutăcioase, ei L-au pierdut din vedere pe Mântuitorul, precum și iubirea Sa. Ei au devenit mai stricți în ce privește ceremoniile exterioare, mai scrupuloși în ce privește teoria decât trăirea credinței. În râvna lor de a-i osândi pe alții, ei au trecut cu vederea propriile greșeli. Ei au părăsit iubirea frățească la care îi îndemnase Hristos și, mai trist decât orice, ei nu și-au dat seama de pierderea lor. Ei nu-și dădeau seama că fericirea și bucuria părăseau viața lor și că, lăsând iubirea lui Dumnezeu în afara inimilor lor, în curând aveau să umble în întuneric.

Ioan, dându-și seama că iubirea frățească scădea în biserică, a stăruit pe lângă credincioși cu privire la continua nevoie a acestei iubiri. [...] «Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții», scria el, «căci dragostea este de la Dumnezeu. Și oricine iubește, este născut din Dumnezeu, și cunoaște pe Dumnezeu. Cine nu iubește, n-a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este dragoste.»” – Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, pp. 547, 548.

Studiu la rând:

Exodul 9–15,

Evanghelizare, subcapitolul „Diferitele forme de spiritism”

1. Cum au dispărut lăcustele din țara Egiptului?

2. Ce le-au cerut copiii lui Israel egiptenilor în noaptea când au părăsit țara?

3. De ce poporul Israel nu a mers pe drumul cel mai scurt către Canaan?

4. Unde „a dat Domnul poporului legi și porunci”, punându-l la încercare?

5. Care este cea mai mare putere a creștinului?

Texte-cheie: Evrei 13; Romani 12:13; Efeseni 5:3-5; 1 Petru 5:1-4; Evrei 2:9; 4:16; Galateni 2:20.

I. Privire generală

Temele studiului

Pavel își încheie epistola cu numeroase sfaturi pentru destinatarii săi, ca ei să „[stăruie] în dragostea frățească” (Evrei 13:1, ca să „nu [dea] uitării primirea de oaspeți” (Evrei 13:2) și „[să-și aducă] aminte de cei ce sunt în lanțuri, ca și cum [ar fi] și ei legați cu ei” (Evrei 13:3). De asemenea, Pavel le mai dă și alte sfaturi: „căsătoria să fie ținută în toată cinstea” (Evrei 13:4); „să nu fiți iubitori de bani” (Evrei 13:5); „ascultați de mai-marii voștri și fiți-le supuși” (Evrei 13:17) și „rugați-vă pentru noi” (Evrei 13:18). Pe parcursul epistolei, Pavel îi invită în repetate rânduri pe credincioși să se îndemne „unii pe alții” (Evrei 3:13), „să [se îndemne] la dragoste și la fapte bune” (Evrei 10:24), precum și să ia seama bine „ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să [le] aducă tulburare și mulți să fie întinați de ele” (Evrei 12:15). În ansamblu, epistola este un „cuvânt de sfătuire” (Evrei 13:22).

În timp ce îi încurajează să se iubească unii pe alții, Pavel nu așteaptă din partea lor reacții emoționale. Mai degrabă, îi îndeamnă la acțiuni specifice, precum manifestarea ospitalității, dărnicia față de cei întemnițați, manifestarea credincioșiei în cadrul căsătoriei și evitarea lăcomiei. La fel, când îi sfătuiește să-și aducă aminte de liderii lor, pe Pavel nu îl interesează exercițiul de memorie; mai degrabă, el dorește ca ei să-l fie credincioși lui Dumnezeu și, astfel, să asculte, să se supună și să îi respecte pe mai-marii lor. În final, Pavel îi avertizează să nu se ducă după învățături străine, ci să-L urmeze pe Domnul și învățătorul lor, Isus Hristos.

II. Comentariu

Învățăturile străine și mâncărurile

În Evrei 13:9, Pavel îi avertizează pe cei cărora le scrie: „Să nu vă lăsați amăgiți de orice fel de învățături străine, căci este bine ca inima să fie întărită prin har, nu prin mâncăruri, care n-au slujit la nimic celor ce le-au păzit”. Versetul acesta constituie cel mai dificil text din cartea Evrei. Ceea ce îl face să fie dificil este vaga aluzie pe care o face la contextul său istoric. Fiindcă nu putem stabili cu precizie situația exactă la care face referire întregul discurs, ar trebui să evităm să tragem concluzii prea forțate.

În versetul precedent ni se spune că „Isus Hristos este același ieri și azi și în veci!” (Evrei 13:8). În contrast cu statornicia lui Isus se află sfatul de a nu fi amăgiți (în engleză, „purtați”) de tot felul de învățături străine. Metafora folosită în limba engleză, „a fi purtați”, evocă imaginea vântului și a apei care duc sau poartă cu sine lucrurile. Utilizarea acestei imagini ne reamintește de metafora din domeniul marinăresc pe care o folosește Pavel în Evrei 2:1: „ca să nu fim depărtați [duși în derivă] de ele”. În versetul acesta, Pavel a ținut mult să-i avertizeze pe credincioși să fie atenți la ce au auzit de la cei care L-au mărturisit pe Isus. La vremea aceea, credincioșii cărora Pavel le-a scris se aflau în pericolul de a se depărta de Isus. În capitolul 13, Pavel le reamintește de acei învățători și conducători neînfricați și îi somează să le imite credința (Evrei 13:7). În timp ce liderii vin și pleacă, Hristos nu Se schimbă niciodată. Totuși, rătăcirile pe tărâmul spiritual nu au încetat niciodată. Din acest motiv, destinatarii epistolei sunt în pericol de a fi amăgiți de învățături străine. Acestea par să fie în opoziție cu ceea ce credincioșii au auzit de la învățătorii și liderii lor și sunt descrise astfel: „de orice fel și străine” (Evrei 13:9).

Pavel le spune că inima este întărită prin har, nu prin mâncăruri. Antiteza dintre hrană (care este trecătoare) și har (care este permanent) este o comparație utilizată adesea de scriitorii Bibliei pentru a arăta diferența dintre existența temporară și ceva mai bun. Pavel, de exemplu, afirmă: „Căci Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt” (Romani 14:17). Tot astfel, Pavel îi povățuiește pe creștinii din Corint: „Dar nu carnea ne face pe noi plăcuți lui Dumnezeu: nu câștigăm nimic dacă mâncăm din ea și nu pierdem nimic dacă nu mâncăm” (1 Corinteni 8:8). De fapt, mâncarea a adus deseori dezbinare în biserica primară (Romani 14:1-3), ca și astăzi.

Care este problema specifică pe care Pavel o abordează în Romani 14:1-3? Unii specialiști susțin că membrii comunității de credincioși din Roma pledau în favoarea consumului de carne care era jertfită idolilor, o problemă similară cu problema cu care biserica din Corint s-a confruntat (1 Corinteni 8 și 10). Comparația dintre cartea Evrei și 1 Corinteni arată clar că în 1 Corinteni Pavel folosește un limbaj mult mai puternic cu privire la hrana jertfită idolilor (1 Corinteni 8:12) decât în Evrei („este bine ca inima să fie întărită prin har, nu prin mâncăruri” [Evrei 13:9]).

O altă posibilitate, mai probabilă, cu privire la motivul care a inspirat avertizarea din Evrei 13:9 ar fi consumarea mâncărilor care au fost aduse ca jertfă la templu. Ce anume susține această idee? Să luăm în considerare trei posibilități din Scriptură. În primul rând, contextul imediat pare să facă aluzie la

consumarea mâncărilor de la mesele dedicate jertfelor iudaice. Pavel afirmă: „Noi avem un altar din care n-au drept să mănânce cei ce fac slujbă în cort” (Evrei 13:10). Aici, Pavel se referă la preoții din Vechiul Testament care mâncau din darurile de jertfe aduse la cort.

În al doilea rând, chiar termenul „mâncăruri” este folosit în Evrei 9:9,10, unde se spune: „daruri și jertfe [...] ele sunt doar niște porunci pământești, date ca toate cele privitoare la mâncăruri, băuturi și felurite spălături, până la o vreme de îndreptare”. În aceste versete, Pavel susține același lucru pe care îl susține iarăși în Evrei 13:9: jertfele ceremoniale nu pot curăța cugetul, ci, mai degrabă, ele au de-a face cu mâncărurile, cu băuturile și cu diferitele ritualuri de spălare din cadrul ceremoniei. Motivul pentru care credincioșii nu ar trebui să urmeze învățăturile străine este că aceste mâncăruri din cadrul jertfelor ceremoniale nu folosesc la nimic, nici măcar pentru cei care le practică (lit., „care umblă în ele”). Creștinii sunt părtași unei jertfe cu mult mai bune decât orice fel de mâncăruri de la jertfe (compară Evrei 13:10-12).

În al treilea rând, termenul grecesc pentru „mâncăruri” (în Septuaginta, adică în traducerea în greacă a Vechiului Testament) este folosit în Maleahi 1:7,12 cu referire la bucatele pentru jertfele de pe altar. Preoții ofereau bucate necurate, definite ca fiind animalele oarbe, betege și șchioape aduse ca jertfă (Maleahi 1:7,8). În concluzie, toate cele trei motive – contextul imediat, contextul ulterior și contextul din Vechiul Testament – par să indice faptul că învățăturile străine despre mâncăruri au legătură cu mesele din cadrul jertfelor iudaice.

„Ascultați de mai-marii voștri și fiți-le supuși”

În sistemul de conducere democratic sau reprezentativ, îndemnul la ascultare și la supunere față de lideri sună destul de autoritar. Ar mai trebui să fie și astăzi valabil un asemenea îndemn? Dacă da, cum ar trebui noi, ca membri ai unei biserici mondiale, să răspundem?

Numeroase cărți din Vechiul Testament conțin învățături importante cu privire la conducerea bisericii și, deci, nu ar trebui să ne surprindă faptul că și Epistola către evrei le conține. Liderii bisericii sunt menționați de trei ori (Evrei 13:7,17,24). În versetul 7 se face referire la ei ca la cei „care v-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu”. Cel mai probabil, acești oameni au fost evangheliștii misionari din Evrei 2:3. Datorită lucrării lor de predicare și învățare, destinatarii epistolei lui Pavel au cunoscut „Cuvântul lui Dumnezeu” ca fiind „viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri” (Evrei 4:12).

Trei verbe ne atrag atenția asupra acestor lideri: „aduceți-vă aminte”, „uitați-vă cu băgare de seamă” și „urmați-le” (Evrei 13:7). Așa cum vedem în

epistolă, Pavel le-a oferit credincioșilor atât exemple negative (Evrei 4:11), cât și exemple pozitive (Evrei 11:4-38) pe care să le evite și, respectiv, să le imite. În acest punct, cititorii ar trebui să se gândească la influența felului de viață al conducătorilor lor. Această reflecție presupune că obiectivele conducătorilor au fost atinse. Deci, credincioșii pot acum să analizeze traseul eforturilor depuse de conducătorii lor și să le imite conduita caracterizată de credincioșie.

Ulterior, pe parcursul capitolului, observăm că se face din nou referire la conducere și la modul în care membrii bisericii ar trebui să se raporteze la lideri: „Ascultați de mai-marii voștri și fiți-le supuși, căci ei priveghează asupra sufletelor voastre ca unii care au să dea socoteală de ele, pentru ca să poată face lucrul acesta cu bucurie, nu suspinând, căci așa ceva nu v-ar fi de niciun folos” (Evrei 13:17). Autoritatea liderilor derivă din credincioșia cu care își aduc la îndeplinire sarcina lor, „căci ei priveghează asupra sufletelor voastre” (Evrei 13:17). Atunci când liderii își iau în serios responsabilitățile, ei pot să-i ferească pe membrii comunității să se lase amăgiți de orice fel de învățături străine și să consume acele mâncăruri care nu sunt de niciun folos nici măcar pentru cei care le consumă. În același timp, liderii buni sunt conștienți că rolul pe care îl dețin necesită un simț al răspunderii, așa cum este ilustrat de cei doi robi din parabola lui Isus (Matei 24:45-51).

În final, Pavel îi cheamă pe cititorii săi să asculte de mai-marii lor și să le fie supuși pentru ca aceștia să-și poată face datoria cu bucurie, și nu cu suspine. Bucuria evocă atitudinea cu care credincioșii au acceptat răpirea averilor lor (Evrei 10:34). Tocmai bucuria aceasta a constituit motivul pentru care Isus a suferit crucea și a disprețuit rușinea (Evrei 12:2). Lucrarea liderilor este ușurată și o pot face cu bucurie atunci când membrii sunt supuși și ascultă de ei. Dar când nu se întâmplă așa, lucrarea lor este îngreunată. Potrivit lui Pavel, în asemenea condiții liderii oftează și biserica nu culege niciun rod bun. Așadar, o colaborare plină de succes între lideri și membri necesită încredere și bunăvoință.

III. Aplicație

Dacă, în trecut, liderii bisericii au suferit abuzuri în anumite situații sau în anumite părți ale lumii unde regimurile politice au îngreunat conducerea bisericii, cum putem restabili acea armonie între lideri și membri despre care vorbește cartea Evrei?

1. De ce în unele culturi există o atât de mare aversiune împotriva autorității?
2. Liderii ar trebui ascultați doar dacă suntem de acord cu ei?
3. Ce criterii de urmare a liderilor ne oferă Pavel în Evrei 13?

IANUARIE

1. S. Apocalipsa 22:13
s. a. B 16:46, CT 16:37, IS 16:30, MS 16:45,
SM 16:47, DJ 16:57, AR 16:59

2. D. Isaia 41:13
3. L. Ioan 15:5
4. M. Isaia 28:16
5. M. Matei 22:14
6. J. Matei 6:28,29
7. V. Faptele 17:28
s. a. B 16:52, CT 16:43, IS 16:37, MS 16:51,
SM 16:53, DJ 17:03, AR 17:05

8. S. Efeseni 6:10
s. a. B 16:53, CT 16:44, IS 16:38, MS 16:52,
SM 16:54, DJ 17:04, AR 17:07

9. D. Ioan 11:25
10. L. Galateni 6:14
11. M. Isaia 40:29
12. M. Matei 6:15
13. J. 1 Corinteni 3:11
14. V. Ioan 15:15
s. a. B 17:00, CT 16:51, IS 16:45, MS 17:00,
SM 17:02, DJ 17:11, AR 17:14

15. S. Evrei 7:26
s. a. B 17:02, CT 16:52, IS 16:47, MS 17:01,
SM 17:03, DJ 17:12, AR 17:15

16. D. Ioan 8:58
17. L. 1 Petru 1:18,19
18. M. Țefania 3:17
19. M. Isaia 60:1
20. J. Ioan 1:11
21. V. Evrei 2:17
s. a. B 17:09, CT 17:00, IS 16:55, MS 17:09,
SM 17:12, DJ 17:20, AR 17:23

22. S. Exodul 14:14
s. a. B 17:11, CT 17:01, IS 16:57, MS 17:11,
SM 17:13, DJ 17:21, AR 17:25

23. D. Ioan 3:17
24. L. Apocalipsa 14:12
25. M. Ieremia 30:17
26. M. Psalmii 119:68
27. J. 1 Petru 1:5
28. V. Matei 7:20
s. a. B 17:19, CT 17:09, IS 17:06, MS 17:19,
SM 17:23, DJ 17:29, AR 17:33

29. S. 1 Petru 2:21
s. a. B 17:20, CT 17:11, IS 17:08, MS 17:21,
SM 17:24, DJ 17:31, AR 17:35

30. D. Evrei 11:6
31. L. Isaia 9:6

FEBRUARIE

1. M. Faptele 16:9
2. M. Mica 5:2
3. J. Ioan 15:2
4. V. Matei 25:36
s. a. B 17:29, CT 17:19, IS 17:16, MS 17:30,
SM 17:34, DJ 17:39, AR 17:44

5. S. Psalmii 34:15
s. a. B 17:30, CT 17:20, IS 17:18, MS 17:31,
SM 17:35, DJ 17:40, AR 17:45

6. D. 1 Ioan 2:6
7. L. Luca 21:27
8. M. Luca 19:9
9. M. Ioan 6:50
10. J. Romani 7:18
11. V. Ioan 1:3
s. a. B 17:39, CT 17:29, IS 17:27, MS 17:40,
SM 17:45, DJ 17:49, AR 17:54

12. S. 1 Corinteni 2:9
s. a. B 17:40, CT 17:30, IS 17:29, MS 17:42,
SM 17:46, DJ 17:50, AR 17:56

13. D. Psalmii 34:7
14. L. Ioan 11:25
15. M. 2 Corinteni 4:6
16. M. 1 Ioan 2:1
17. J. Ezechiel 3:17
18. V. Proverbele 18:24
s. a. B 17:48, CT 17:38, IS 17:38, MS 17:51,
SM 17:56, DJ 17:58, AR 18:05

19. S. Coloseni 2:15
s. a. B 17:50, CT 17:40, IS 17:39, MS 17:52,
SM 17:57, DJ 18:00, AR 18:06

20. D. Luca 2:29,30
21. L. Ioan 1:3
22. M. Romani 8:3
23. M. Ioan 13:8
24. J. Evrei 10:10
25. V. Ioan 3:16
s. a. B 17:58, CT 17:48, IS 17:49, MS 18:01,
SM 18:07, DJ 18:08, AR 18:15

26. S. Apocalipsa 15:4
s. a. B 17:59, CT 17:49, IS 17:50, MS 18:03,
SM 18:08, DJ 18:09, AR 18:16

27. D. 2 Timotei 3:12
28. L. Isaia 53:2

MARTIE

1. M. Romani 8:34
2. M. Isaia 53:3
3. J. 1 Petru 1:3
4. V. Ioan 3:19
s. a. B 18:07, CT 17:57, IS 17:59, MS 18:11,
SM 18:17, DJ 18:17, AR 18:25

5. S. Apocalipsa 6:2
s. a. B 18:08, CT 17:58, IS 18:00, MS 18:13,
SM 18:19, DJ 18:18, AR 18:26

6. D. Ioan 6:38
7. L. Luca 12:12
8. M. 2 Corinteni 5:19
9. M. Ioan 5:17
10. J. Ioan 3:14
11. V. Ioan 15:4
s. a. B 18:16, CT 18:06, IS 18:09, MS 18:21,
SM 18:28, DJ 18:26, AR 18:35

12. S. Psalmii 32:8
s. a. B 18:17, CT 18:07, IS 18:11, MS 18:23,
SM 18:29, DJ 18:27, AR 18:36

13. D. Evrei 1:3
14. L. Romani 1:20
15. M. Plângăritele 3:22,23
16. M. Romani 12:2
17. J. Mica 5:2
18. V. Filipeni 2:7
s. a. B 18:25, CT 18:15, IS 18:19, MS 18:31,
SM 18:38, DJ 18:35, AR 18:44

19. S. Ioan 10:27
s. a. B 18:26, CT 18:16, IS 18:20, MS 18:32,
SM 18:39, DJ 18:36, AR 18:46

20. D. Isaia 52:6
21. L. Matei 9:2
22. M. Marcu 16:18
23. M. Ioan 9:4
24. J. Ioan 13:13
25. V. Matei 11:29,30
s. a. B 18:34, CT 18:23, IS 18:29, MS 18:41,
SM 18:48, DJ 18:43, AR 18:54

26. S. Luca 19:10
s. a. B 18:35, CT 18:25, IS 18:30, MS 18:42,
SM 18:49, DJ 18:45, AR 18:55

27. D. Evrei 7:25
28. L. Marcu 9:35
29. M. Coloseni 4:6
30. M. Matei 13:52
31. J. Ioan 14:2